

สารบัญ

บุคคลกับสถานการณ์

ทองโก ทองธรรม เณรชัย.....	๑๘
นกวรรณ วิสิฐศรีศักดิ์.....	๒๔

ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

การบริโภคเนื้อสัตว์ ทำลายสิ่งแวดล้อม.....	๘๐
กฤตภาโณ.....	๘๕
เผยแพร่โดย.....	๙๑

ธรรมะสำราญ

การเมืองใหม่.....	๑๒
ขาด/อย่าให้คนทรมานได้ยศ.....	๕๓
ธรรม:การเกษตร.....	๗๓

ประจำ-ปกิณกะ

ทำไมต้อง Vote No !.....	๔
รอนบ้านรอนตัว/มนุษย์กับอัจฉริยะ: ๖ อย่าง.....	๙
รับเชิญ/สังคายนาความเข้าใจ.....	๓๐
วันवार/ร.๕ ทรงเสด็จกาล.....	๓๕
จาก น.ส.พ./ยังจำข่านี้ได้ไหม.....	๓๙
กายสิทธิ์ของยายชั๊ต.....	๔๙
ถ้อยคำสิริมงคล/ต้องระวังศีล ๕.....	๕๘
คุณค่าสาร:/การฟังที่ดี.....	๖๐
You've got mail.....	๖๔
เรื่องสั้น/โม.....	๖๖
ปีฉิมลิขิต.....	๙๕

๑๑๔๗

ปีที่ ๒๗ ฉบับที่ ๑๔๕

พ.ศ.-พ.ย. ๒๕๕๔

เจ้าของ : สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๓/๓๒ ถ.นวมินทร์

คลองกุ่ม ชิงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๓๓๓๔-๕๖๓๑

www.asoke.info

E-mail : dokya@hotmail.co.uk

บรรณาธิการ : ธีรธรรม อโศกตระกูล

กองบรรณาธิการ : น้อมคำ สมพงษ์ สุขชัย
ฝากตะเวน สุรศักดิ์ วิสุทธ รุ่งธรรม โค้ง จันทนา

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์นวมินทร์ธรรมสันติ

๖๓/๑ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม ชิงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

E-mail : thatfah2520@yahoo.com

ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา : เรือตรีเชนตัน เลิศบุญชัย

จำนวนพิมพ์ ๒๔,๐๐๐ เล่ม

Cover

สิ้นสุดกันที

(นักการเมืองน้ำเน่า)

วัตถุประสงค์ในการจัดทำ “ดอกหญ้า”

* เพื่อยังความเป็นภราดรภาพ

และสามัคคีธรรมให้เกิดใหม่สุขมาชิก

* เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนัก

ถึงคุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนา

ในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

คืบใจ

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

ไม่มีใครเชื่อใครในยามนี้
ทั้งคนดีคนชั่วล้วนมัวหม่น
ความดีร้ายคล้ายคละเคล้าปะปน
ต้องเชื่อดนของตนนั้นแหละดี

พระพุทธองค์ทรงตรัสรู้ธรรม
ดูจหนายของที่คว่ำทำหน้าที่
ทรงจำแนกแจกกรรมพรา้เพียรชี้
ให้คนมีสติตั้งระวังใจ

เอาตนเป็นที่พึ่งพึ่งรู้ตน
ให้รู้เหตุน้ำผลพึ่งตนได้
อย่าหลงมารมายาวาของโย
อย่าหลงในน้ำครำว่าน้ำค้าง

อย่าหลงพรรคเพราะตัวหัวหน้าพรรค
อย่าหลงหลักปักเลนเป็นเยี่ยงอย่าง
อย่างหลงค้ำน้ำปุงคนพุงกาง
อย่าหลงทางวถวนหลอกคนเดิน

ไม่มีใครเชื่อใครได้อีกแล้ว
ตักแต่แต่ตักดานมานานเนิ่น
วิสาขะบูชาเที่ยงทิศเห็น
ปลุกอัญเชิญใจตื่นคืนใจประชา

รัฐบาลไหนรัฐบาลไทย ?

ว่ากันว่าเลือกตั้งที่กำลังจะมีเร็วๆ นี้จะเป็นจุดเปลี่ยนประเทศไทย ส่วนจะเปลี่ยนไปทิศทางใดนั้นไม่มีใครบอกได้ล่วงหน้า แต่ก็คงไม่ยาก หากมองเหตุการณ์ครั้งนี้ด้วยหลัก Cause and Effect (เหตุและผล)

ตราบใดที่เรายังโหวตให้กับนักการเมืองขี้โกงเข้าไปทำงาน (เพื่อตัวเอง) สิ่งที่คุณไทยต้องเผชิญก็คือสิ่งที่เรากำลังเผชิญอยู่แล้วคือผลประโยชน์ทั้งหลายไปตกอยู่กับคนกลุ่มน้อย ซึ่งเทียบกันไม่ได้เลยกับความเป็นอยู่ของคนไทยทั่วประเทศ อันเป็นเรื่องของสามัญสำนึกและความรับผิดชอบต่อสังคม

เราจะต้องให้โอกาสนักการเมืองชั่วไปอีกนานแค่ไหน อีกกี่ครั้งก็หน เขาถึงจะสำนึกได้ว่าพวกเขา มีหน้าที่ปกป้องผลประโยชน์ของประชาชนที่เลือกเขาเข้ามา ไม่ใช่ นายทุนที่จ้างเขาลงเลือกตั้ง

ดูภูเขาเสี่ยง ชาวบ้านบางคนกล่าวว่าบุญคุณต้องทดแทนเพราะรับเงินเขามาแล้ว เขานำความเจริญเข้าหมู่บ้านโดยมีถนนปลอดฝุ่น (ที่ไม่มีรถวิ่งและคนเดิน) ชาวบ้านมีโอกาสไปเที่ยวพัทยาทุกๆ ๖ เดือน ฟรีโน่น ฟรีนี่ ฯลฯ แต่แผ่นดินนี้ที่รองรับฟ้าทำเรา ตั้งแต่เกิด จะไม่คิดทดแทนบุญคุณบ้างเลยหรือ ? อย่าลืมว่าของฟรีไม่มีในโลก

โบราณท่านว่าไว้ “มันผู้ใดทยศต่อบ้านเกิดเมืองนอน มันผู้นั้นจะไม่มีวันเจริญ (เพราะ)นรกจะถามหา อปรีภัยจะกินหัว ฯลฯ”

การยุบสภาเป็นการกระทำที่เอาตัวรอดและขี้โกง เพียงปิดสวະให้พ้นตัว เพื่อผลประโยชน์ที่ (คิดว่า) คุ้มกว่าทั้งของตัวเองและมองเพื่อน (พรรคร่วม) อนาคตหนอน...นี่คือรัฐบาลไทยหรือรัฐบาลใครกันแน่...

Vote No

เพื่อรักษาสิทธิของเรา อย่างขมขื่นผ่านต่อนักการเมือง

ทุกคนต้องออกไปเลือกตัว!

แต่หากบาท ลงในช่องไม่ประสงค์จะเลือกใคร (Vote No)

แล้วใช้ฉบับนี้ มารวมกันปฎิรูปการเมือง

เมื่อเอาคนดีมาทำงานให้ชาติ

ถ้าไม่ประสงค์ลงคะแนนให้แก่ผู้ใดเลยให้ทำเครื่องหมายกากบาท X ในช่องสี่เหลี่ยมนี้

หย่อนบัตรกากบาท ไม่เลือกใคร

เพื่อไม่ให้ให้นักการเมืองเอาคะแนนของเราไปทำร้ายและทำบาปกับประเทศชาติ

๑. นักการเมืองพวกหนึ่งเผาบ้านเผาเมือง อีกพวกหนึ่งปล่อยให้โจรเผาบ้านเผาเมือง แล้วยังสนับสนุนให้ประกันตัวคนเผาบ้านเผาเมือง
๒. พวกหนึ่งโกงชาติโกงแผ่นดินรวบอำนาจเป็นของคนในครอบครัว อีกพวกหนึ่งก็แบ่งสัมปทานให้พวกพ้องโกงชาติโกงแผ่นดิน
๓. พวกหนึ่งขายชาติยกแผ่นดินไทยให้เป็นของกัมพูชา อีกพวกหนึ่งก็ปล่อยให้กัมพูชายึดครองแผ่นดินไทยและทำร้ายแผ่นดินไทย
๔. พวกไหนมาเป็นรัฐบาล เข้ามาก็ทุแก่อำนาจ จนประชาชนต้องออกมาชุมนุมเหมือนกัน
ทำไมเราต้องลงคะแนนเสี่ยงให้คนเหล่านี้มาทำร้ายและทำบาปต่อประเทศชาติ
อย่าปล่อยให้ให้นักการเมืองดูถูกประชาชน!!

ร่วมกันใช้สิทธิ์เลือกตั้ง แต่ 'โหวตโน' หรือ กากบาท ในช่องไม่ประสงค์จะลงคะแนน เพื่อส่งสัญญาณเรียกร้องการเปลี่ยนแปลงและการปฏิรูปการเมืองครั้งใหญ่

เพื่อความขัดแย้ง เพื่อการชุมนุม เพื่อความรุนแรง

กากบาท *ไม่เลือกใคร ให้บทเรียนกับนักการเมืองทุกพรรค*

ถ้าคุณเป็นคนหนึ่งที่เพื่อความขัดแย้งทางการเมือง เพื่อการชุมนุม และไม่ชอบความรุนแรง คุณเป็นคนหนึ่งที่ควรไปเลือกโหวตโน หรือกากบาท ลงในช่อง *'ไม่ประสงค์ลงคะแนน'* คือไม่เลือกใคร เพราะไม่ว่าใครก็มีแต่จะทำให้ความขัดแย้งดำรงอยู่ต่อไปไม่จบสิ้น

การไปใช้สิทธิ์เลือกตั้งแล้วกากบาทโหวตโน หรือไม่เลือกใคร คือการส่งสัญญาณไปนักการเมืองทุกพรรคว่า ปัญหาของประเทศชาติในเวลานี้ เพราะเรามีระบบการเมืองและนักการเมืองที่เป็นปัญหาของแผ่นดิน ถือเป็นการส่งสัญญาณอย่างสันติวิธี เรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงปฏิรูปครั้งใหญ่เพื่อยุติความขัดแย้งทั้งปวง โดยให้ประชาชนทุกกลุ่มมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง เพื่อสร้างกลไกและกระบวนการตรวจสอบรวดเร็ว เป็นธรรม และมีประสิทธิภาพ

เมื่อมีการปฏิรูปการเมืองแล้ว ความขัดแย้งในทางการเมืองย่อมลดลง และเป็นผลทำให้การชุมนุมหลายกลุ่มจะลดลงตามไปด้วย เพราะสามารถใช้กลไกอื่นทดแทนการชุมนุมได้ ลดความรุนแรงที่นำไปสู่การเสียชีวิตเนื้อระหว่างคนไทยด้วยกัน

การโหวตโนหรือกากบาท ในช่องไม่ประสงค์ลงคะแนน จึงเป็นการส่งสัญญาณเรียกร้องให้ยุติความขัดแย้ง แสวงหาเวทีและกลไกในการปฏิรูป ให้คนไทยทุกกลุ่มได้เข้ามามีส่วนร่วมป้องกันไม่ให้เกิดประเทศไทยเดินไปสู่การเผชิญหน้าด้วยความรุนแรง และเสียชีวิตเนื้อระหว่างคนไทยด้วยกัน

ระบบที่ล้มเหลว ไม่มีใครเป็นคนดีจริงให้เลือก

นักการเมืองมี ๒ ประเภทเท่านั้น ภายใต้ระบบที่เป็นอยู่ คือ

๑. เป็นคนเลว ชั่วช้า โกงบ้านกินเมือง

๒. เหมือนเป็นคนดี แต่ร่วมมือหรือยกมือให้คนเลวปกครองบ้านเมือง (ซึ่งก็เลวเหมือนกัน)

ตัวอย่างที่เป็นจริงและเห็นชัดที่สุด คือ โพลสำรวจออกมาในการอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีคนใดมากที่สุด รัฐมนตรีคนนั้นกลับได้รับคะแนนเสียงไว้วางใจในสภาผู้แทนราษฎรมากที่สุด (ทั้งจากนักการเมืองที่ชั่วและนักการเมืองที่ประชาชนคิดว่าดี)

นั่นหมายความว่า นักการเมืองที่โกงชาติกินเมืองมากที่สุดจะเป็นคนรวยมากที่สุดที่จะหาเงินมาสนับสนุนพรรคการเมือง จึงควบคุมเสียงในสภาผู้แทนราษฎรได้ ดังนั้น คนโกงชาติกินเมืองจึงไม่เคยถูกปรับออกจากคณะรัฐมนตรี

เพราะนักการเมืองส่วนใหญ่ที่เข้ามาในสถานัน ต่างซื้อเสียงกันอย่างมโหฬาร แต่คณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) สามารถจับทุจริตเลือกตั้งเพียงแค่นี้ก็คดี ในขณะที่เดียวกัน คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ปปช.) มีคดีท่วมท้น จนคนที่ถูกจับทุจริตได้มีน้อยมาก นักการเมืองจึงขำขี้ใจและเหิมเกริมมากขึ้นทุกวัน

ไม่เลือกเราเขามาแน่

เลือกคนเลวน้อยดีกว่าไม่เลือกใครเลย คือ วาทกรรมข่มขืนสิทธิประชาชน

หลักการที่ถูกต้องในการเลือกตั้งก็คือ ‘เลือกคนดีให้มาปกครองบ้านเมือง และป้องกันมิให้คนไม่ดีมีอำนาจ’

ไม่ใช่เลือกคนกลุ่มหนึ่งที่เลวน้อยกว่าคนอีกกลุ่มหนึ่ง เพราะไม่ว่าเลวมากหรือเลวน้อยก็คือเลวเหมือนกัน เพราะคนเลวต่างไปทำบาปและทำร้ายประเทศชาติเหมือนกัน ทำให้ประชาชนต้องเดือดร้อนเหมือนกัน เพียงแต่คนเลวเหล่านั้นต่างก็กล่าวหาฝ่ายตรงกันข้ามว่าเลวกว่าพวกตัวเองทั้งสิ้น

อุปมาอุปไมยเหมือน มีอาหารอยู่ ๒ จาน จานที่หนึ่งเป็น ‘ยาพิษ’ อีกจานหนึ่งเป็น ‘เชื้อโรค’ บอกว่าประชาธิปไตยต้องเลือกกินเชื้อโรคเพราะเลวน้อยกว่ายาพิษ ผู้ไปใช้สิทธิโหวดโนหรือกากบาท ในช่องไม่ประสงค์ลงคะแนน คือ คนประเภทที่เลือกไม่กินจานไหนเลย ไม่ว่าจะยาพิษหรือเชื้อโรค แล้วเอาจานไปล้างหรือเปลี่ยนจานใหม่ แล้วไปทำอาหารจานใหม่ที่อร่อย สะอาด และเป็นประโยชน์ต่อร่างกาย

นักการเมืองเลวทรามต่ำช้า หากไม่มีความชอบธรรม แม้ว่าจะเลือกตั้งได้เสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎรก็ตาม ก็ไม่สามารถอยู่ได้ เพราะประชาชนจะต้องออกมาชุมนุมประท้วงขับไล่อยู่ดี ดังนั้น การที่ประชาชนไปใช้สิทธิเลือกตั้ง และกากบาท ไม่เลือกใครหลายๆ จะเป็นแรงกดดันในการควบคุมพฤติกรรมของนักการเมืองได้อย่างแน่นอน

หย่อนบัตรเลือกใคร คือความฟ่ายแพ้ หมคโอกาสปฏิรูปการเมือง

การหย่อนบัตรเลือกใครนั้น แสดงว่าเป็น ‘คะแนนที่ยอมจำนนกับระบบที่เป็นอยู่’ ผลก็คือคะแนนของเราจะถูกนำไปอ้างจากรัฐบาลในการทำร้ายและทำบาปต่อประเทศ แต่หากคะแนนของเราอยู่ในเสียงข้างน้อย นักการเมืองฝ่ายรัฐบาลจะอ้างว่าเสียงที่แพ้ต้องยอมจำนนให้รัฐบาลทำร้ายประเทศไทยอย่างไรก็ได้ ทำให้เราหมดโอกาสที่จะปฏิรูปการเมือง

แต่ถ้าเราไปใช้สิทธิโหวตโน หรือกากบาท ในช่องไม่ประสงค์จะลงคะแนน ก็คือ ‘การสงวนสิทธิคะแนนเสียงของประชาชน’ ที่ไม่ยอมจำนนต่อระบบ นักการเมืองฝ่ายรัฐบาลที่ชนะการเลือกตั้งแล้วจะไปทำร้ายประเทศชาติก็ถือว่าคะแนนเหล่านั้นไม่ได้มาจากเรา นักการเมืองฝ่ายค้านที่แพ้ในระบบก็ไม่ได้มาจากเราเช่นกัน ดังนั้น เสียงที่ไม่หย่อนบัตรเลือกใคร จึงมีคุณค่าตลอดเวลา เพราะยังไม่ให้นักการเมืองฝ่ายไหนเลย เมื่อไม่เป็นเสียงที่ยอมจำนนต่อระบบ จึงเป็นเสียงที่มีสิทธิ์เรียกร้องให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและการปฏิรูปทางการเมือง เพื่อยุติปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในรอบหลายปีที่ผ่านมา

ไปใช้สิทธิไม่เลือกใคร ได้มากกว่าที่คุณคิด

๑. ได้กับคนที่หย่อนบัตรแล้ว โหวตโนหรือกากบาทในช่อง ‘ไม่ประสงค์ลงคะแนน’ ว่าคะแนนเสียงของเราไม่ถูกนำไปอ้างโดยนักการเมืองเพื่อไปทำร้ายและทำบาปต่อประเทศชาติ

๒. คะแนนโหวตโนหรือไม่เลือกใคร คือการส่งสัญญาณให้นักการเมืองต้องยอมให้มีการปฏิรูปการเมือง เพื่อให้คะแนนที่ไม่เลือกใครสามารถกลับเข้าสู่ระบบได้ คะแนนที่ไม่เลือกใครจึงเป็นทั้งแรงกดดันและแรงจูงใจในเวลาเดียวกันในการควบคุมพฤติกรรมนักการเมืองในระบบที่ล้มเหลว คะแนนเหล่านี้ หาก

มีการรวมตัวกันก็จะเข้าชื้อกันแก้ไขกฎหมายเพื่อการปฏิรูปประเทศได้ หรือเป็นแรงสนับสนุนให้องค์กรที่ศึกษาการปฏิรูปการเมืองสามารถเดินน้ำเปลี่ยนแปลงระบบให้ดีขึ้น และเป็นแรงกดดันให้นักการเมืองต้องปฏิรูปการเมือง

กากบาทไม่เลือกใครคือ ช่องที่ไม่มีหมายเลขในบัตรเลือกตั้ง ถูกกฎหมาย

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๕๐ ระบุไว้ว่า

มาตรา ๖๗ การลงคะแนนเลือกตั้ง ให้ทำเครื่องหมายกากบาท ลงในช่องทำเครื่องหมายของหมายเลขผู้สมัคร หรือพรรคการเมืองในบัตรเลือกตั้ง และในกรณีที่ผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งไม่ประสงค์จะลงคะแนนเลือกตั้ง ให้ผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งทำเครื่องหมายกากบาท ในช่องทำเครื่องหมายไม่ประสงค์ลงคะแนนเลือกตั้งในบัตรเลือกตั้ง

และการที่กฎหมายประกอบการเลือกตั้งบัญญัติสิทธิของประชาชนเอาไว้ตามมาตรา ๖๗ จึงชี้ช่องให้เห็นว่า ประชาชนไม่จำเป็นต้อง ‘จําแนก’ ต่อนักการเมือง แต่ยังมีช่องทางโหวตโนหรือกากบาทช่องไม่เลือกใคร เป็น ‘สิทธิอันชอบธรรมของประชาชน’ ในระบอบประชาธิปไตย

นอกจากนั้นมาตรา 72 ของรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติไว้ว่า บุคคล ‘มีหน้าที่ไปใช้สิทธิเลือกตั้ง’ บุคคลซึ่งไปใช้สิทธิหรือไม่ไปใช้สิทธิโดยไม่แจ้งเหตุอันควรที่ทำให้ไม่ไปใช้สิทธิได้ ย่อมได้รับสิทธิตามที่กฎหมายกำหนด

มูลนิธิยามเฝ้าแผ่นดิน

มนุษย์กับอัจฉริยะ ๒ อย่าง

การเวียนว่ายตายเกิดของมนุษย์ เกิดแล้วเกิด
เล่า เป็นโน่นเป็นนี่สารพัด

หากนับเป็นระยะเวลาท่านว่าเลขล้านยก
กำลังกันเลย หมายความว่านานแสนนานเลยทีเดียว
แต่ในความนานแสนนาน การเรียนรู้ก็ค่อยๆ
สะสม วันละเม็ดดังงา วันแล้ววันเล่า

การเป็นมนุษย์ ผลพลอยได้ที่ตามมาก็คือ การ
ตกผลึกความคิด ความอ่าน ตกผลึกความรู้ที่ได้
ประสบมา

จนได้สิ่งที่เลอเลิศ หรือสุดยอดแห่งความรู้ ถึง
๒ อย่างด้วยกัน ดังนี้ครับ

เรื่องที่ ๑ ภาษา

มนุษย์สามารถคิดสัญลักษณ์ต่างๆ ออกมาเป็น
เสียง และใช้เสียงสื่อสาร เพื่อสื่อความต้องการกัน
และกัน

ในภาษาพูดขยับ พัฒนาเป็นภาษาเขียน เกิดการคิดประดิษฐ์ตัวหนังสือหลากหลาย
ภาษาพูดและภาษาเขียน จะผลัดกันส่งเสริมให้เกิดคำใหม่ๆ ขึ้นอีกมากมาย

ภาษาในระยะแรกจะเลียนเสียงธรรมชาติ และหากเป็นตัวหนังสือก็จะเป็นภาพเหมือน
หรือคล้ายคลึงในสิ่งที่จะพูดถึง หรือที่เรียกว่า “อักษรภาพ”

ในปัจจุบัน เราจะพบว่าหลายๆ ประเทศ ได้ตัดทิ้งโครงร่างเก่า เพื่อความสะดวกรวดเร็วจน
หาเค้าโครงเดิมไม่ได้ จะเหลือก็เพียงเล็กลง น้อยๆ อาทิเช่น อินเดีย อังกฤษ เกาหลี ญี่ปุ่น
ประเทศที่ยังมีเค้าโครงเดิมหลายเปอร์เซ็นต์ก็เช่น จีน

เรื่องที่ ๒ ตัวเลข

การคิดค้นระบบตัวเลขก่อเกิดวิทยาการหลากหลาย มากมาย มหาศาล เกิดการต่อยอดวิชาความรู้รวมไปถึงเกิดการสื่อสาร สิ่งที่ลึกซึ้งอธิบายยากๆ ได้สำเร็จ

ในความว่างเปล่า มนุษย์สามารถสร้างท่อนเอาไว้เกาะ เอาไว้เดินไปมาได้ อย่างมหัศจรรย์

ผลของการคิดค้นตัวเลข มีดังนี้

๒.๑ เกิดเวลา เกิดวัน เดือน ปี เกิดอดีต ปัจจุบัน ในกาลเวลาที่ไหลเลื่อน เรามีท่อนเกาะเป็นระยะๆ

๒.๒ เกิดระยะทางใกล้ ไกล รู้ความห่าง ชิดใกล้ของสรรพวัตถุทั้งในโลก และทั้งในจักรวาล

ขนาดจักรวาลที่ว่า เป็นอนันต์ ไม่มีขอบเขต ขอบรั้ว แสงเดินทางเป็นล้านๆ ปี ก็ยังไม่ถึงชายขอบ แต่เราก็สร้างท่อนเอาไว้เกาะ เพื่อรู้ระยะ

๒.๓ เกิดระบบคำนวณ ทำให้รู้ปริมาณ ปริมาตร รู้สิ่งที่อยากรู้ออกมาเป็นรูปธรรม

หากไม่มีตัวเลข เราจะสื่อสารกัน ได้คับแคบ ลึกเพียงไหน?

๒.๔ เกิดวิชาการอื่นๆ เกิดศาสตร์วิชามากมาย เพราะเหตุในทุกวิชาต้องอาศัยตัวเลขเป็นผู้สนับสนุน ตรงจุดเกิดวิชาใดเล่าปฏิเสธตัวเลข?

เรื่องที่ ๓ ภาษาดนตรี

เมื่อมนุษย์คิดค้นตัวโน้ตได้ เราก็สามารถถ่ายทอดสรรพดนตรี ให้แก่โลกของเราได้

เสียงเพลงกล่อมเกล้า-เร่งเร้า-ยั่วย้อม-ซึ้งเศร้า เขาทำได้ทุกแบบแห่งอารมณ์

๑๐ *๑๑๕๖*

การอัดเทปยังต้องพึ่งเครื่องมือ เทคโนโลยี แต่การถ่ายทอดเสียงเพลง ขอเพียงเขียนตัวโน้ตเป็น เราอาจจะให้นักดนตรีบรรเลงพร้อมกันทั้งโลก ก็ยังทำได้

ขาดเสียงเพลง โลกคงเจียบสงบเป็นแกงจืด อย่างแน่แท้

เพราะเหตุนี้ ในความเงียบ เรากลับสร้างท่อน สร้างเกาะได้ เช่นเดียวกัน

เรื่องที่ ๔ ความดี-ความชั่ว

การที่มนุษย์เป็นสัตว์สังคม การใช้ชีวิตร่วมกัน การพึ่งพากันและกันก่อเกิดการเรียนรู้ “ข้อห้าม-ข้อปฏิบัติต่อกัน”

เมื่อเติบโตแก่กัน บรรดาข้อห้าม-ข้อควรปฏิบัติต่อกันก็ได้พัฒนาเป็น **“ความดี-ความชั่ว”**

เพื่อคุ้มครองชีวิต

เพื่อสังคมร่มเย็น

เพื่อความสุขของกันและกัน

จนก่อเกิดเป็นศาสนามีคาสดา เป็นลัทธิ มีปราชญ์ มีผู้รู้ เป็นผู้ชี้ทาง

เรื่องที่ ๕ ความสามารถที่จะเรียนรู้

แม้มนุษย์จะไม่ได้เป็นอัจฉริยะคิดค้นทุกคน แต่มนุษย์เราก็สามารถเดินตาม-เลียนแบบได้เก่ง ยอดเยี่ยม

เราอาจไม่เก่งที่จะคิดค้น แต่เราก็เรียนรู้ได้

อย่างว่องไว

การมีความสามารถพิเศษเช่นนี้ ก่อเกิดการขยายผล ในอัจฉริยะทุกด้าน ให้ต่อยอด-แตกตัว-ขยายผล กว้างใหญ่ไพศาล

เรื่องที่ ๖ ความสามารถที่จะทำลาย

เรื่องที่ ๖ ในบทสรุปของมนุษย์ ที่เป็นอัจฉริยะของสัตว์โลก มนุษย์เราได้วิวัฒนาการเกินจากสัตว์ทั่วไปนับล้านปีแสง!

จากเพียงแค่หาอาหารไปวันๆ เรากลับใช้เวลาหาอาหารน้อยลง หันไปทำกิจกรรมอื่นๆ แต่กิจกรรมอื่นๆ เป็นผลให้สิ่งแวดล้อมถูกบ่อนทำลายธาตุดิน น้ำ ลมไฟ ในโลกมนุษย์ บั่นปวนกระทบกระเทือน และวิกฤตอย่างหนัก

ธรรมชาติไม่สมดุค

ธรรมชาติกำลังขาดแคลน

การบริโภคของมนุษย์ กำลังล้ำเส้นแดนนรกเข้าไปทุกที

กวางน้อยที่แอบหลบนายพราน แต่กลับและ เล็มกิ่งไม้ที่บังตัวมัน จนเปิดเผย

มนุษย์เรากำลังมีพฤติกรรมเช่นนั้น นำเสียดายอัจฉริยะแห่งสัตว์ที่ความสามารถเป็นระดับเทพ แต่กลับทำลายสัตว์โลกอื่นๆ ให้ย่อยยับ ในระดับชาตาน ทำลายมนุษย์ด้วยกันเอง

และสุดท้าย กำลังทำลายโลกใบนี้ ใบที่บรรพ - บุรุษของมนุษย์ ได้อยู่กินอาศัย

อัจฉริยะเออ อัจฉริยะ... น่าสงสาร !

เปลี่ยนแปลงไม่ได้... การเมืองใหม่ไม่เกิด

บทความนี้ ดัดตอนมาจากหนังสือ
เปลี่ยนแปลงไม่ได้ การเมืองใหม่ไม่เกิด

พิมพ์โดยบริษัทฟ้าอภัย

เป็นคำบรรยายของ**สมณะโพธิรักษ์**

ในรายการโทรทัศน์

“สงครามสังคม ธรรมการเมือง”

ช่อง FMTV

(โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ)

เริ่มลงตั้งแต่ฉบับที่ ๑๓๕

คำตอบอยู่ที่ ‘คน’

ปัญหาไม่ได้อยู่ที่กฎหมาย แต่พอเกิดปัญหาบ้านเมืองมาที่ใด ก็จะมุ่งไปแก้ที่กฎหมาย หรือมุ่งแก้รัฐธรรมนูญ ก่อนอื่น ทั้งๆที่ปัญหาสำคัญนั้น ไม่ได้อยู่ที่ รัฐธรรมนูญ แต่มันอยู่ที่**“คน”** ถ้ามีคนดีอย่างที่ว่านี้ ก็จะมารังสรรค์รัฐธรรมนูญให้ดีขึ้นนั่นแหละ แม้รัฐธรรมนูญไม่ดี เขาก็จะไม่ละเมิด และจะช่วยกันแก้ไขให้ดีขึ้น เห็นควร เพราะเมื่อรู้ว่ามันไม่ดีด้วยปัญญาที่ไม่มือคต คนดีมีปัญญาก็จะทำให้ดี ถ้ารัฐธรรมนูญดีก็ใช้ต่อไปเลย เพราะรัฐธรรมนูญก็คือสิ่งที่คนนั้นแหละร่างขึ้นมา ตามอำนาจของทั้งกิเลสและความมีปัญญาผสมกัน ถ้าปัญญามาก-กิเลสน้อย รัฐธรรมนูญก็ออกมาสวย สมบูรณ์แบบ ไม่ลำเอียงเพื่อใคร เพื่อพวกไหน แต่เพื่อประชาชนส่วนรวมอย่างซื่อตรง ไม่เห็นแก่ใคร

เพราะฉะนั้นเราเอาที่**“คน”**ก่อน สร้างคนก่อน อย่าเพิ่งไปมัวแต่หลงง่วนอยู่แต่กับ

รัฐธรรมนูญกันเลย ที่มีแล้วพอใช้ได้ก็ใช้ไปก่อน เมื่อช่วยกันสร้างคน ได้คนดี แล้วเราจะได้สิ่งที่ดีจริง โดยเฉพาะคนที่ไปทำหน้าที่นักการเมือง ต้องเป็นอารีบุคคลจริง เพราะอารีบุคคลคือ คนที่เป็นอิสระจากโลกอบายได้แล้วเพราะลดโอฬาริกอตัตตา-มโนมยอตัตตา-อรุปอตัตตาอย่างหายไปได้ส่วนหนึ่ง นั่นคือ โสตาบัน คนที่เป็นอิสระจากโลกกามและโลกธรรมไปได้เรื่อยๆลดโอฬาริกอตัตตา-มโนมยอตัตตา-อรุปอตัตตาอย่างกลางได้มากขึ้นๆ นั่น

คือ สกิทาคามี ที่สูงขึ้นๆ จนที่สุดคนที่เป็นอิสระจากโลกกามและโลกธรรมได้หมด และลดโอฬาริกอตัตตา-มโนมยอตัตตา-อรุปอตัตตาอย่างละเอียดได้อีก จนเหลือแต่รูปราคะ-อรุปราคะ-มานะ-อุทฺธัจจะ-อวิชชา อันเป็น-มโนมยอตัตตา-อรุปอตัตตาส่วนน้อย ส่วนบางๆสุดท้ายเท่านั้น นั่นคือ อนาคามี คนที่เป็นอิสระจากโลกอตัตตาได้หมดสิ้น นั่นคือ อรหันต์

หัวใจ ๒ ประการ ของคนที่ จะเข้าไปทำงานการเมืองใหม่ ต้องรู้แจ้งรู้จริง

คนที่ จะเข้าไปทำงานการเมืองใหม่ จะต้องรู้แจ้งรู้จริงว่างานการเมืองนี้มีหัวใจ ๒ ข้อใหญ่ๆ

ข้อ ๑ คือ งานการเมืองต้องเป็นงานที่ทำเพื่อมวลมนุษยชาติ ไม่ใช่การงานที่ทำเพื่อตนเอง ทำเพื่อครอบครัว จึงไม่ใช่งานทำมาหากินเลี้ยงครอบครัว ไม่ใช่อย่างนั้นแน่ ต้องชัดเจนว่าไม่ใช่งานที่ทำเพื่อตัวเอง ครอบครัวตัวเอง หรือหมู่พวกตัวเอง แต่งานการเมืองคืองานเพื่อมวลมนุษยชาติ เพื่อคนประชาชนในประเทศ

ข้อ ๒ งานการเมืองต้องเป็นงานคุณธรรมและเป็นกุศล คนทำต้องมีคุณธรรม เพราะเป็นงานที่มีจริยธรรม เป็นงานที่เป็นงานประเสริฐงานบุญ ไม่ใช่งานบาป งานเพื่อมวลมนุษยชาติทั่วประเทศจะเป็นงานบาปได้ยังไง เพราะฉะนั้นงานนี้จะต้องเป็นงานที่มีคุณธรรม งานการเมืองต้องมีคุณธรรม ต้องเป็นกุศล เพราะฉะนั้นคนที่จะไปทำงานนี้ต้องเป็นคนมีคุณธรรมอย่างแท้จริง เป็นอารีบุคคล เมื่องานมันเป็นงานที่จะต้องเป็นงานคุณธรรม คนทำงานก็ต้องเป็นอารีบุคคลจึงจะแท้

เพราะคนที่ทำงานการเมือง จะต้อง
เสียสละจริงๆ จึงต้องมีคุณธรรมมีจริยธรรมทำ
เพื่อกุศล กุศลแปลว่าความดี ความฉลาด และ
ไม่ใช่ฉลาดแกมโกงนะ นี่เป็นประเด็นหลักเลย

เพราะฉะนั้นถ้าเข้าใจ“หัวใจ”การเมือง
แบบนี้ไม่ได้ นักการเมืองไม่เข้าใจการเมืองอย่างนี้
ก็ไปทำงานการเมืองไม่ดี นักการเมืองที่เข้าใจ
การเมืองอย่างชัดเจน ประชาธิปไตยแท้ๆ มัน
เป็นอย่างไร เข้าใจอย่างดีและตนเองเมื่อเป็นนัก
ประชาธิปไตยอย่างนั้น ก็ต้องมาเผยแพร่ ให้
ความรู้แก่ประชาชน พร้อมกันนั้นประชาชนก็ต้อง
ชวนชวยเพื่อที่จะศึกษาฝึกฝนตนเองด้วย ให้
รู้จักประชาธิปไตย เพราะมันเกี่ยวข้องกับตนเอง
เมื่อคุณเป็นพลเมือง การเมืองมันถึงคุณทุกคน
คุณจะไปหลบอยู่ในรูในเหลี่ยมที่ไหนๆ ก็ตาม คุณ
เป็นพลเมืองนี้ การเมืองนี้ถึงคุณทุกคนแน่ๆ มาก
น้อยแล้วแต่ คุณเองคุณเป็นคนทำมหากิน ไม่
ใส่ใจเรื่องการเมือง การเมืองก็เข้ามาครอบงำคุณ
อยู่ดี เพราะการเมืองเป็นงานสังคมศาสตร์ เป็น
งานเศรษฐศาสตร์ เป็นงานรัฐศาสตร์ เป็นต้น
เศรษฐศาสตร์เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ตนเองกินใช้เป็น
อยู่ในสังคม แม้คุณจะทำมหากินเพื่อที่จะเลี้ยง
ชีวิตตนเอง ผลกระทบหรือผลเชื่อมโยงอยู่กับ
กระแสของสังคม เศรษฐกิจของสังคมมันก็ต้อง

ขึ้นกับคุณ คุณก็ต้องขึ้นกับเศรษฐกิจสังคม
ประเทศชาติคุณไม่หลุดพ้นไปจากการเมืองได้หรอก
ทุกคนไม่สามารถหนีไปจากอำนาจของการเมืองได้
แม้คุณเป็นขอทาน

แต่ทุกวันนี้ คำว่า “การเมือง” มันไม่
ได้มี“หัวใจ”ดังที่อาตมาว่า มานี้เลยในสังคมไทย
แต่หัวใจขอ“การเมือง”มันกลับมีความหมายตรงกัน
ข้ามกับที่ว่ามาด้วยซ้ำมันตกผลึกในหัวใจคนไปหมด
แล้วมั้ง ว่า คำว่า“การเมือง”นี้หมายถึง *ความไม่ดี*
จนถึง*ความเลวร้ายเสียหาย*ไปแล้ว กระทั่งกลายเป็น
คำสแลงที่หมายถึงด้าน“negative”(แง่ลบ) เสีย
สิ้นแล้ว

๑๕๐ วันของการสร้างเนื้อหาแห่งการเมืองใหม่

อาตมาดูปรากฏการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น
ในขณะนี้ เห็นว่าการเมืองของเมืองไทยนี้มันดังดาม
ดังดามตรงไหน ? ดังดามตรงที่เป็นการต่อสู้ ประท้วง
กันอย่างไร โอ้โฮ...มันเคยมีเธอไปตั้งเป็นระบบ
..ชุมชนเลย มีคณะประชาชนรวมกัน เป็นเมือง
เลยนะ ชุมชนเมืองมัชวาน มีหม้อข้าวหม้อแกงมี
ที่หลังที่นอนมีส้วมมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย
มีที่พัก มีที่พยาบาล มีการศึกษา มีมหาวิทยาลัย
โอ้โฮ..พร้อมพริกเลย แม้แต่ร้ายรำก็มี เพลงการ
ก็มี ครบครันเลย เรียกร้อยด้วย แล้วก็มีวิธี
จัดการกันอย่าง “**สาธารณโภคี**” อันนี้ลึย่งใหญ่

พวกชุมนุมพันธมิตรฯขณะนี้ เป็น
ลักษณะของสาธารณโภคี คือทุกคนสมัครใจไม่
ได้บังคับกันนะ คณะพันธมิตรฯที่ประท้วงอยู่นี้
เป็นกลุ่มชุมชนคนไม่น้อยนะ เป็นหมื่นเป็นแสน
พักกันอยู่ประจำไม่ได้น้อยไปกว่าจำนวนพัน เป็น
พันขึ้นไปทุกๆวัน ศุภร์เสาร้ออาทิตย์เป็นหมื่น
เป็นแสนก็มี ทำกับข้าวกับน้ำเลี้ยงกันอยู่นี้ทุกวันๆ
เป็นพันเป็นหมื่นกันทุกวัน การเป็นอยู่อุปโภค
บริโภคเครื่องกินเครื่องใช้ ต้องอาศัยใช้กันร่วมกัน
นี่ทดสอบมา ๑๕๐ กว่าวันแล้ว ในชุมนุมชุมชนนี้
อยู่แบบสาธารณโภคีลาลอง มีของส่วนกลาง คน

ที่อยู่ในขอบเขตที่จะไปใช้สอยเบิกจ่ายขอรับขอ
อะไรได้ เขาก็พิจารณาไปตามควร มีคณะผู้บริหาร
หรือว่าผู้ที่ดูแลจัดสรร มีจริงๆ ทำกันมา ๑๕๐
กว่าวันแล้ว อยู่กันยังงี้ดูแลกันยังงี้ ช่วยเหลือ
เพื่อพ่ายกันยังงี้ ทำงานกันยังงี้ไม่ได้ตั้งเงินดาว
เงินเดือนอะไรกัน ทุกคนสมัครใจมาช่วยกันทำคน
ละหน้าที่ หมุนเวียนกันทำนั่นทำนี่บ้าง
ทำประจำหน้าที่เดียวบ้างมีตั้งแต่กองทัพธรรมเข้าไป
ร่วมเป็นแกนทำงาน มีสมรรถนะ มีความรู้ความ
สามารถเท่าไรทำอะไรทำ ใครถนัดอะไรก็ช่วยกัน
ทำ ตั้งแต่ปิดกวาดเขตดูไปจนกระทั่งถึงแบกหามให้
บริการ ไปจนกระทั่งถึงบริหารช่วยคิดช่วยอ่าน ช่วย
ดูแล เป็นคีย์แมน คุมเกม แม้ส่วนอื่นๆ ที่มอื่น
ก็มาร่วมกัน ทางฝ่ายทีมงาน“ผู้จัดการ”หรือเอเอส
ทีวีก็มา ทางประชาชนแต่ละกลุ่ม จากกลุ่มแรง
งาน รั้ววิสาhekij กลุ่มเกษตรกร แม้แต่กลุ่มอิส
ลามก็มา กลุ่มนักเรียนนิสิตนักศึกษา ก็มา
นี่เป็นต้น

จากภายนอกหมุนเวียนกันมาช่วยเป็น
กะ เป็นครั้งเป็นคราวหรือประจำ ก็อยู่ประจำไป
ผู้อยู่ข้างนอกมาช่วยเป็นกะโดยความสมัครใจ ก็
ทำกันไป

ก็มาแบ่งหน้าที่ร่วมกันทำ กินใช้ร่วมกันอยู่ในนั้น ใคร
มีของตนเองมาก อยากรจะเสียสละก็จ่ายออกไป ใครไม่มีจะเสีย
สละจะกินใช้ร่วมกันก็ไม่มีปัญหา ใครที่มีแรงงานก็เอาตัวและแรง
งานจ่ายออกไปทำงานร่วมกัน คนข้างนอกเมื่อรู้เห็นเข้า โอ้.. เขาจะ
ทำงานเพื่อประเทศชาติอันนี้เทรอ คนเข้าใจเขาก็ช่วยมา คนในเราก็
ช่วย คนมาใกล้มาชิดช่วยเองควักกระเป๋าเอง ช่วยทั้งแรงงาน
ช่วยทั้งทรัพย์สินเงินทอง ช่วยทั้งข้าวของ คนที่ห่างๆออกไปก็ช่วย
มาแม้อยู่ต่างประเทศอยู่ถึงยุโรป อเมริกา ออสเตรเลีย ถึงตัวมาไม่
ได้ ก็ส่งทรัพย์สินเงินทองมาให้ ไม่ได้ขอร้อง ไม่ได้มีการบังคับใคร
ทั้งหมดนี้คือทุนหนุนหลังของพันธมิตรที่หลายคนกังขาว่า
พันธมิตรมีไอ้โม่งที่ไหนมาหนุนหลัง คำตอบที่ถูกต้อง ก็คือ **พลัง
ทุนทางสังคมของการเมืองใหม่** นั่นเอง

ถ้าใครดูรายการเมื่อเช้าที่เขาเอามาฉายซ้ำทางโทรทัศน์
เพื่อมนุษยชาติ **คุณตายแน่ มุ่งมาจน** พิธีกร เขาเอาพวกที่ทำงาน
มี**คุณถึงไท** มี**คุณสู่เสรี** มี**คุณยลศิริ** มาสัมภาษณ์การอยู่ร่วมกัน
ของผู้ชุมนุมที่ปักหลักพักค้างเป็นอย่างไร ? ปรากฏว่าแต่ละคนๆ
ต้องลงทะเลเบียนนะ มาอยู่ที่นี้มีกลุ่มมีหมู่ เหมือนกลุ่มของบ้านนี้
กลุ่มนี้มีใครต่อใครบ้าง ก็คน ขาดเหลืออะไร ก็มาเบิกมาใช้ของที่
จำเป็นสำคัญๆ ยาสีฟัน แปรงสีฟัน ยาสระผม สบู่ต่างๆนานา ทั้ง
ยากินยาทา สารพัดยา มาอยู่มากินเป็นระบบกงสีใหญ่ กินอยู่เป็น
ส่วนกลาง ถึงเวลาที่ขึ้นเช้าขึ้นมาต่างคนต่างก็ช่วยกันทำหน้าที่ เสร็จ
แล้วมีเรื่องราวอะไรที่ต้องการไปแสดงพลัง ก็พร้อมเพรียงช่วยกัน
ออกมาเป็นมวล

ไอ้โห...อาตมาว่ามันเปิดฉากของมนุษย์เผ่าสังคมใหม่

ที่มีการเป็นอยู่ร่วมกัน เป็น
สังคมชุมชน ที่มีลักษณะดีๆ
หลายๆด้าน ย่อมมาไว้เป็นรูป
แบบจำลอง(โมเดล) เป็นการย่อ
รูปแบบสังคมจำลอง ที่กำลัง
เกิดอะไรให้ดู ท่ามกลางกรุงเทพ
ใจกลางประเทศไทย ชาวคราว
โลกาภิวัตน์นั้นมันแพร่ออกไปทั่ว
โลกนะ และมันเปิดเผยอะไร
ต่ออะไรออกไปให้เห็นทั่วโลก

อาตมาว่ามันมีทั้ง
เรื่องของสังคมศาสตร์ รัฐศาสตร์
นิติศาสตร์ ซึ่งต่างล้วนเป็น
พฤติกรรมที่ติงามของมนุษย์
อยู่ในศาสตร์ทั้งหลายเหล่านั้น
แม้แต่เศรษฐศาสตร์ ก็ตาม
มันเป็นการสะพัดการเป็นอยู่
เอื้อเพื่อเกื้อกูลกันตลอดเวลา
คณะสื่อสารก็ไอ้โห...ต้องทำงาน
ตลอด ๒๔ ชั่วโมงนี้ ใช้จ่าย
เงินไม่ใช่เล่นเหมือนกันนะ แต่
ก็อยู่ได้ ค่าใช้จ่ายต่างๆ ก็พอ
หมุนเวียนได้ โดยมีคนข้าง
นอกที่เห็นด้วยเห็นดี ก็เข้าอุด

หนุ่ญออุปถัมภ์คำฐู ไม่ต้องรึดเก็บเหมือนอย่างการเก็บภาษีเลย ไม่ต้องไปกำหนดว่ารายได้คุณเท่านี้ คุณจะต้องเสียเท่านั้นเท่านี้เปอร์เซ็นต์ ใครมีจิตใจเสียสละมีความเต็มใจทำไหว ก็จ่ายออกมาเลย มันเป็นอิสระเสรีภาพที่เป็นสุดยอดประชาธิปไตย *

นี่คือผลของการนำเอาธรรมะของพระพุทธเจ้ามาให้ศึกษาฝึกฝนกัน แล้วจะได้สังคมอย่างนี้ ขอภัย..ที่จะต้องกล่าวถึงตัวอย่างนี้เกรงใจจริงๆ อย่างชาวโศกเรานี้ทำได้แล้ว ทำได้อย่างเข้มข้นกว่านี้ด้วย เข้มข้นตรงไหน ตรงที่ในชาวโศกเองนี้ทำงานฟรีกันทั้งหมดหมู่บ้านเลย รายได้เข้าส่วนกลางทั้งหมดไม่ได้แบ่งเป็นส่วนตัวเลย และก้กินใช้เครื่องอุปโภคบริโภคอยู่ในนั้น ต่างกินใช้ร่วมกัน ฐูจักจัดสรรประมาณกัน ทำมาแล้วหลายปีติดัก ๓๐ ปีกว่าแล้ว จะย่างเข้าสู่ ๔๐ ปีแล้ว และทุกคนก็เป็นคนปฏิบัติตัวเองให้เป็นคนลดละกิเลส อย่าไปฟุ่มเฟือย จะกินจะอยู่จะใช้

อะไรก็ให้รู้จักสละ ใ้อสิ่งทีหลอกล่อ-มอมเมาให้ไปหลงโลก หลงลมๆแล้งๆโลกมันพาลงทุพพาเป็ลื่องเมื่อมันไม่มีความจำเป็น อะไรๆ ทีลดละได้ ก็ลดลงมากๆ ก็ประหยัดมัธยัสถ์ เข้าข่ายเศรษฐศาสตร์เข้าเป้า **“อีโคโนมี”** ภาษาอังกฤษแปลว่า ประหยัดมัธยัสถ์ ตรงเป็ะเลย ซึ่งเป็นเรื่องหลัก เป็นเรื่องจริง เป็นเรื่องถูกต้องของสังคมมนุษย์ชาติดีทีสุดเลย

เพราะฉะนั้นเราทำได้มานานแล้ว และมันเกิดอย่างนั้นได้เพราะอะไร เพราะคน คนเป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์อะไรขึ้นมา อย่างแท้จริง จึงสามารถเอามาต่อยอดได้ด้วยหลักเกณฑ์ ที่เราใช้ทำกับสังคมชาวโศกกันมาก่อน ยกเอาชาวโศกเข้ามาทำเป็นแกนหลักจริง และก้มีองค์ประกอบของคนอื่นทีมีความเข้าใจเราเข้ามา่วมกัน ก้ใช้หลักเกณฑ์เดิมของเราบ้าง แล้วก้ขยายผลเชื่อมต่อยออกไปหาผู้ทียังอยู่ข้างนอก ก้รวมกันเข้ามาต่อเนื่องเชื่อมโยง ดัง

* จุดเริ่มต้นของสังคม “พระศรีอารีย์” โดย คุณ**เสนาธิ ลิ้มทองกุล** ขึ้นเวทีปราศรัยโดยกล่าวถึงความยิ่งใหญ่ของธรรมว่า

“พวกเรานั้นใจว่าเราชนะแน่ๆ เพราะเราเอาธรรมนำหน้า โนโลกในจักรวาลนี้ ไม่มีอะไรยิ่งใหญ่ไปกว่า “ธรรม” แม้แต่พระสมณโคตม พระองค์ท่านยังตรัสว่า ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา ตถาคต เพราะฉะนั้นเรากำลังเดินตามรอยพระพระพุทธเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ พวกเราแกนนำทั้ง ๕ คน ไม่ได้หวังอะไรทั้งสิ้น เมื่อชาติบ้านเมืองสงบแล้ว ดีแล้ว พวกเราก้จะหายไปกับสายลม และจะเป็นคนธรรมดาทีเดินอยู่บนท้องถนน เท่านั้นเอง ไม่ได้มีอะไรมากไปกว่านั้น

สิ่งที่พี่น้องสู้มา กลายเป็นหลักการและอุดมการณ์ของสังคมไปแล้ว ขอภัยพี่น้องศาสนานอื่นทีจะกล่าวว่า นี่ค้อจุดเริ่มต้นแห่งยุคพระศรีอารีย์ จริงๆแล้วในศาสนายิวเขาก็มีพระศรีอารีย์ ก้ค้อ เมตไซอาห์ ของพุทธเรายุคพระศรีอารีย์จะเกิดในอีก ๒,๐๐๐ ปีข้างหน้า แต่มันจะต้องมีจุดเริ่มต้นใช้ไหม?”

นั่นเมื่อชาวกองทัพธรรมเข้ามาทำงานกันที่นี้ โดยไม่มีใครเคยได้เบียดเบียนร้ายรายทาง เงินเดือนเงินดาวอะไร นี่ ๕ เดือนเข้าไปแล้ว จะอยู่ไปอีกกี่ปีก็ไม่มีความหมายสำหรับชาวกองทัพธรรม เขาเป็นอย่างไรมาแต่ไหนแต่ไรอยู่แล้ว และก็ไม่ได้ริษยาว่าคนนั้นคนนี้มีรายได้มีเบียดเบียน เลยจะขอเงินส่วนนั้นส่วนนี้ไปใช้อย่างเขาบ้าง ไม่ได้ริษยานะ เราในฐานะของแต่ละบุคคลไม่เท่ากัน ความจำเป็นไม่เท่ากัน มันมีได้ก็แบ่งแจกกันไปเท่าที่ควร มันไม่พอก็ช่วยกัน บอกกัน พอบอกข่าวประกาศออกไปคนก็ช่วยกันถ้าสมมุตินะ สมมุติ.. แหม ชุมชนที่อยู่ไปอีก ๗ ปี และก็อยู่กันได้ตามระบบอย่างนี้ เป็น**สาธารณโภคี**อย่างนี้ เพราะฉะนั้นถ้าขยายผลจากอันนี้เป็นแกนของสังคมออกไป โอ้โฮ..มันจะเกิดระบบอย่างสวยงามเลย

ใครที่มีส่วนเกินของเงินรายได้บ้างก็หมุนเวียนช่วยกันไป อุปถัมภ์ค้ำชูกันไป ไม่ได้เป็นระบบประชาธิปไตยแบบต้องไปกำหนดว่าต้องเสียภาษีเท่านั้น เอาเงินเข้ากองกลางเท่านั้นๆ ไม่ต้อง เป็นการให้มาด้วยความเข้าใจ ด้วยปัญญา ด้วยเข้าใจ มีความเห็นร่วมกัน บอกว่าอย่างนี้ต้องช่วยเหลือกัน เมื่อเขามีส่วนเกิน ส่วนเหลืออยากจะช่วย เขาก็ทำของเขาเอง และทางกองกลางก็ใช้จ่ายออกไปให้ประหยัด อย่าฟุ่มเฟือย

อยู่ในเรื่องในราวที่จำเป็นอย่างแท้จริง มันเป็นสังคมศาสตร์ที่วิเศษ เศรษฐศาสตร์ที่สูงสุด รัฐศาสตร์ก็เยี่ยมยอด ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า มันอยู่เหนือกว่าทั้งประชาธิปไตย อยู่เหนือกว่าทั้งคอมมิวนิสต์ เพราะทุกคนทำด้วยความอิสระเสรี และเต็มใจทำ

เป็นทั้งประชาธิปไตยที่เยี่ยมยอด คอมมิวนิสต์ที่เยี่ยมยอดรวมไว้อยู่ในนี้เลย เนี่ย ...มันเป็นการเมืองใหม่ นี่คือการเมืองใหม่ เพราะแต่ละคนๆนั้นไม่ได้เอาความเห็นแก่ตัวเป็นหลัก เอาความเห็นของส่วนรวมเป็นหลักอยู่กันอย่างส่วนรวมเป็นหลักทุกคนต้องอดออมต้องอดใจ ต้องระงับความอยากเอาไว้ ต้องพยายามอย่าไปเห็นแก่ตัวอะไรให้มาก และพยายามช่วยงานช่วยการกัน โดยไม่ต้องมาจ้างมาวาน ไม่ต้องเอาอะไรมาบังคับ คนทุกคนมีสำนึกทำด้วยความพอใจ ทำด้วยความเต็มใจ ทำด้วยความเข้าใจ และก็อยู่กันรอด เลยกลายเป็นประท้วงที่น่ารักน่าเอ็นดู มีเด็กอายุแค่ ๓ เดือน ๔ เดือนก็มีนั่งประท้วงร่วมด้วย อายุน้อยสุดมีตั้งแต่อายุ ๑๐ วัน ก็มี ๓-๔ เดือนก็มีไปจนกระทั่งถึงคนแก่อายุ ๘๐-๙๐ พากันนั่งรถเข็นมาแล้วก็มาร่วมนั่งประท้วงกับเขาด้วย

(ต่อฉบับหน้า)

ทองไ้-ทองธรรม ทองเนื้อแท้

ในวัย ๓๐ ต้นๆ ของหนุ่มทองไ้ เจนชัย หรือปู่กคนนี้ เรียนจบมาจาก ม.ราชวมงคลโคราช แต่ทำงานฟรีให้กับสถานีโทรทัศน์ FMTV (For Mankind Television) หรือโทรทัศน์เพื่อมวลมนุษยชาติ ทำงานตัดต่อวิดีโอ ถ่ายทำ ผลิตสื่อเผยแพร่วีซีดีตั้งแต่เริ่มต้น

ปู่กเคยอยู่ปฐมอโศก จ.นครปฐม เป็นนักเรียนสัมมาสิกขาที่นั่น ปู่กรู้จักหมุกกลุ่มอโศกมาตั้งแต่เด็ก เพราะตามแม่มาวัดประมาณปี ๒๕๒๓-๒๔ คุณแม่ของปู่กเคยรับราชการครูอยู่ชั้ญภูมิ แต่ลาออกมาเพราะศรัทธาในวัตรปฏิบัติของสมณะชาวอโศก แรกๆ ไปอยู่พุทธสถานภูผาฟ้าน้ำ จ.เชียงใหม่ ส่วนคุณพ่อเสียชีวิตแล้วตั้งแต่ปู่กอายุแก่ ๒ ขวบ แต่แม่ก็ไม่ได้แต่งงานใหม่

เมื่อปู่กเรียนจบ ม.๖ ก็ไปเรียนต่อช่างอิเล็กทรอนิกส์ ราชวมงคลโคราช ช่วงนั้นก็ไปๆ มาๆ ที่วัดตลอดจนเรียนจบ ตอนแรกปู่กจะว่าจะมาอยู่

สักสองสามเดือน บอกตัวเองว่าอยากสั่งสม
บารมี ทำบุญกุศล เพราะคิดว่าการไปทำงาน
ข้างนอกคงต้องติดพันยาวนาน

“เริ่มแรกมาอยู่กับท่านกุสโล ท่านให้ช่วย
ทาสี เป็นกรรมกร ทำไปประมาณ ๑-๒ เดือน
ท่านหินกลั่นทำงานด้านสื่อ เห็นว่าผมเรียนมา
ด้านสื่อควรทำงานให้ตรงกับที่จบมา แต่ตอน
นั้นเรายังไม่มีทีวี ผมได้ไปอยู่หน่วยงานของ
ห้องป้าดติโซ่ ช่วยผลิตวีซีดีเผยแพร่ ช่วงนั้นมี
อบรม ธกส. ด้วย ตัดต่อวิดีโอ ถ่ายทำ พอ
FMTV เปิด ก็พากันย้ายมาอยู่ข้างพุทธสถาน
สันติอโศก”

ปึกมีหน้าที่ทำ...“แทบทุกอย่างล่ะครับ”

“หน้าที่หลักคือเป็นผู้กำกับภาพ เป็น
ช่างเทคนิค คอยซ่อมอุปกรณ์ ดูแลวางแผน
ระบบ เช่น มีงานถ่ายทอดสดก็ไปออกแบบ
งานให้ คิดงานให้ เป็นโปรดิวเซอร์ เป็นช่างภาพ
สอนเด็กด้วย”

ชีวิตที่ FMTV มีความเป็นอยู่เหมือน
ครอบครัวใหญ่ ที่พี่น้องเพื่อนอยู่ร่วมกัน

“เราไม่เรียกเจ้านายเป็นคนดูแล คุณดิน
นา (โคจรบุญอารยะ) ทำงานมากที่สุดเลยให้
เครดิตแก่ว่าเป็นคนดูแล ทั้งเรื่องกิน เรื่องอยู่
เรื่องครอบครัว เรื่องงาน”

ปึกบอกว่าที่มาเพราะอยากได้บุญกุศล
แต่เห็นปึกเอาแต่นั่งกอดนันทน์แล้วจะเอา

เวลาไหนไปปฏิบัติธรรม เพราะส่วนใหญ่ตื่นเช้ามาก็ทำงานจนเย็นค่ำ ดึกตื่นกว่าจะได้หลับนอน ซึ่งคนส่วนมากมักจะคิดว่าปฏิบัติธรรมต้องสวดมนต์

“ทุกวินาทีที่ทำงานไปก็คือปฏิบัติธรรม เกิดผัสสะอะไรเราก็ได้แก้ปัญหา ได้ฝึกปฏิบัติธรรม ได้ฝึกลดละกิเลสของเรา”

และเมื่อช่วงเดือนพฤศจิกายนปีที่แล้ว (๒๕๕๓) ขณะที่ปู่กำลังขับรถเพื่อพาทีมงาน AFTV ไปถ่ายทำกิจกรรม ‘ซบขวัญชาวใต้’ ภาค ๒ ของชาวโศกที่ช่วยผู้ประสบภัยน้ำท่วมที่ภาคใต้ ปู่ก็ได้รับอุบัติเหตุขับรถชนต้นไม้ ประมาทหรือวิบาก ?

“ที่จริงผมตั้งใจที่เกิดอุบัติเหตุครั้งนี้ เพราะจะได้ชดใช้วิบากที่เคยทำมา คล้ายกับถูกหมาล่าเนื้อตามทุกวัน ทุกวินาทีที่เราทำกรรมไว้

มันก็สะสมไปเรื่อยๆ พอเราได้ชดใช้กรรมก็สบายใจ หมาก็ล่าเนื้อไม่ทันแล้ว เราจึงเร่งสั่งสมกรรมดีไว้ ก็ยังถือว่าเคราะห์ดีที่ยังมีชีวิตอยู่ จะได้มีโอกาสปฏิบัติธรรมให้มากขึ้น เมื่อก่อนนี้แหละแหละ ไม่ค่อยเอาจริงเอาจังกับชีวิต”

“วันนั้นผมทำงานมาทั้งวัน รู้สึกเหนื่อยและเป็นไข้เลยคิดว่าจะไม่ขับรถ แต่ก็ได้รับมอบหมายให้ขับ กะว่าอีก ๕ นาทีจะเปลี่ยนให้เพื่อนมาขับก็รีบไปเสียก่อน

ตอนที่รถชนต้นไม้สามครั้ง ไม่รู้สึกตัวเลย มารู้สึกตัวอีกครั้งตอนที่กับ แดนไท(เพื่อน) ร้องโอย...โอย...ก็เลยล้มตาคขึ้นมา เอ๊ะ ทำไมพวงมาลัยรถมาอยู่ติดหน้าอก จากนั้นก็รู้สึก

ตัวตลอด ช่วยเหลือตัวเองและนำคนอื่น
ส่งโรงพยาบาล ผมเองขาหัก กระดูกแตก
กระดูกซี่โครงหักสามซี่และทิมปอดจน
ทะลุ เป็นผลที่ตาเพราะโดนเศษ
กระจกบาด”

ตอนนี้ (ขณะสัมภาษณ์) ปึกได้
แต่นั่งๆ นอนๆ โดยมีคุณแม่พยาบาล
ใกล้ชิด

“ผมคิดถึงคุณค่าของชีวิตมากขึ้น
ก่อนหน้านี้ใช้ชีวิตสะเปะสะปะ ไม่ค่อยเห็น
คุณค่า คนที่มีมือแขนขาครบต้องสามารถทำ
งานสร้างสรรค์และลดละกิเลสได้ แต่พอเรา
เป็นอย่างนี้มันเสียเวลา”

ชายหนุ่มวัย ๓๒ ปี รูปร่างแข็งแรงและ
เต็มไปด้วยพลัง แต่ปฏิเสธที่จะทำงานหาเงิน
ในโลกทุนนิยม ขณะเดียวกันก็อุทิศแรงงานที่
มีอยู่ทำงานฟรี เงินเดือนศูนย์บาท คิดอย่างไร
หนอ?

“ผมคิดว่าผมเป็นหนี้ชาวโศกมาก เมื่อ
ก่อนมองไม่เห็นระบบสาธารณสุขโลกที่ชัดเจนนี้
ชีวิตผมมีแต่แม่ แต่ทุกวันนี้ญาติผมเยอะมาก
ทุกคนมีความจริงใจให้ ดูแลเอาใจใส่ ใครมี
อาหารก็เอาอาหารมาให้ ใครเป็นหมอก็มาร
พยาบาล ผมซาบซึ้งชาวโศกมาก และจะ
ตอบแทนด้วยการช่วยงานไปเรื่อยๆ

ผมคิดว่าการปฏิบัติธรรมอยู่ที่ไหนก็ได้
แต่ถ้าอยู่วัดมันได้อยู่กับสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม
มันจะเอื้อให้การปฏิบัติธรรมง่ายขึ้น มีงาน
มากขึ้น มีคนดีมากขึ้น

ตัวผมเองยังไม่ดีพอ ต้องปฏิบัติไปเรื่อยๆ
จนกว่าจะหมดกิเลสถึงจะดีพอ”

อรรถา เป็นสิ่งที่ทุกคนมี การทำงานฟรี
ทำให้เรารู้สึกว่าตัวเองสำคัญขึ้นมาก การทำ
ตามคำสั่งก็จะอยากตามไปด้วย ?

“ผมเป็นเหมือนกันครับ เราทำงานมาก
เราเป็นผู้ใหญ่กว่าเขา ก็จะมีอึดตามาก ซึ่ง
พยายามจะลดอยู่ เพราะถ้าเราไม่ลด ยิ่งอยู่วิ
นานยิ่งอึดตามากถือว่าเป็นเรื่องผิด อยู่วิ
นานยิ่งต้องทำตัวให้เสถียร บางทีไม่รู้ตัว แสดงกับ
รุ่นน้อง แสดงกับอาๆ

ต้องฝึกยอม ฝึกเสียหน้า ฝึกเป็นผู้ตาม

ยอมรับฟังคนอื่น เพราะเราไม่ได้เป็นคนยิ่งใหญ่ ไม่ควรตัดสินใจคนเดียว ต้องมีหมู่กลุ่มตัดสินใจร่วมกัน”

“ตอนเกิดอุบัติเหตุเสียชีวิตจากกรับ นาที่แรกที่เกิดอุบัติเหตุผมตกใจ ร้องไห้เลย กลัวทำให้งานของพ่อท่าน (สมณะโพธิรักษ์) เสียหาย กลัวงานพ่อท่านติดขัด เพราะว่าผมดูแลเรื่องสื่อ เครื่องไม้เครื่องมือต้องพึ่งแม่เลย แต่มันก็ผ่านไปด้วยดีแล้วนะกรับ มีรุ่นต่อไปทำต่อแล้ว”

เมื่อหันมาถามคุณแม่ปุ๊กที่นั่งอยู่ข้างๆว่ารู้สึกอย่างไรที่ลูกมาปฏิบัติธรรม คุณทองธรรมตอบว่า

“ดีใจมากค่ะ เขาเคยพูดสมัยที่เขาเรียน ถ้าไม่ได้ชิมชั้บสิ่งดีๆ ที่แม่สอน เขาก็จะเป็นคนเกเรที่ทำไปตามเพื่อนได้ง่ายๆ เหมือนกัน”

ย้อนอดีตไปช่วงปี ๒๕๒๔ สมณะชาวโศกชื่อท่านมนาโปไปงานศพที่หมู่บ้านในจังหวัดชัยภูมิ พี่สาวคุณทองธรรมชวนไปฟังเทศน์ ตื่นเช้าเริ่มกินมังสวิรัตินะ ตอนนั้นสามเฑ็งเสียชีวิตได้หนึ่งเดือน

“ตอนนั้นเราก็มารู้แล้วว่าชีวิตของเราไม่แน่นอน ต้องรีบทำความดี”

ปุ๊กต้องการสื่อสารไปยังเด็กวัยรุ่น โดยเฉพาะกลุ่มชนที่ล่วงเข้าวัยผู้ใหญ่ต้นๆ ว่าตอนนี้สังคมมันเลวร้ายลงทุกวัน

“ถ้าผมอยู่สังคมข้างนอก ผมก็หาเงินเพื่อจะตอบสนองตัวเอง มาเพื่อที่จะซื้อความสุข ผมเคยทำงานข้างนอกหนึ่งปี ได้เงินมาก็ซื้อความสุขใส่ตัว ซื้อ

สิ่งของอะไรมาก็เพื่อตัวเองบริโภค แต่พอผมอยู่วัด ผมมีความสุขยิ่งกว่าเลยคิดว่าไม่รู้จะหาเงินมาซื้อความสุขทำไม”

ผู้บริหารประเทศเป็นเช่นไร ประชาชนก็เป็นเช่นนั้น? ในสังคมที่เต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัวและแก่งแย่งทองไทยและทองธรรม กำลังพิสูจน์ถึงความเป็นทองเนื้อแท้ที่จะไม่ถูกกลืนกินดังเช่นผู้คนส่วนใหญ่ในทุกวันนี้

บริษัทแต่ชีวิตเป็นอีกร้านขายส่งเล็กๆ ที่มีนโยบายบุญนิยมแบบชาวอโศก ตั้งอยู่หน้าพุทธสถานสันตืออโศก มี น.ส.นภวรรณ วิสิฐศรีศักดิ์ หรือครูผึ้ง เป็นผู้จัดการ เป็นบริษัทเอกชน เริ่มจากกลุ่มผู้ปกครองนักเรียนพุทธธรรมรวมเงินกันเปิดร้าน โดยค้าขายเพียงเล็กๆ น้อยๆ ครูผึ้งซึ่งเป็นครูพุทธธรรมได้ลงแรงช่วยด้วย ช่วยไปช่วยมาเลยช่วยเป็นประจำ หมุกกลุ่มเริ่มแข็งแรงขึ้น

“วันแรกยังจำได้ ขายได้หกร้อยบาท” ครูผึ้งเล่า ร้านนี้ไม่มีหุ้น เงินที่ช่วยกันลงขันให้ด้วยความเสนาหาเท่านั้น

“เริ่มต้นจากสองสามคนแล้วเพิ่มมากขึ้นๆ โดยเริ่มตั้งแต่ปี ๒๕๓๗ พอถึงจังหวะหนึ่งประมาณปี ๒๕๓๙ มีพี่ที่พุทธสถานเห็นว่าเราควรเปิดบริษัทขายส่ง จากเดิมที่ทำงานแบบส่วนตัว ก็มาช่วยกันพัฒนาร่วมทำงานกับส่วนกลาง รับรู้นโยบายส่วนกลางมากขึ้น การเป็นบริษัทขายส่งถือว่าเป็น การขยายงานมาจากบริษัทล้งบุญ เมื่อก่อน

นภวรรณ วิสิฐศรีศักดิ์

บริษัทพลังบุญเป็นบริษัทเดียวของชาวโศกซึ่งขายดีมาก และทำขายส่งด้วย จากนั้นเขาก็โอนกิจการขายส่งทั้งหมดที่เคยทำมาให้แด่ชีวิต เราก็ตั้งเป็นบริษัทแด่ชีวิตขึ้นมา มีลูกค้าใหม่เพิ่มขึ้น ทำให้เศรษฐกิจพาณิชย์บุญนิยมบริเวณหน้าวัดของเราเติบโตขึ้นเป็นเท่าตัว”

ระบบการบริหารจัดการของบริษัทใช้หลักการของส่วนกลาง มีกรรมการและพนักงานแต่ละแผนก มีการประชุมกรรมการ และในหมู่พนักงานก็ปรึกษากันในที่ประชุม เพื่อดูเงินเดือนสูงสุดอยู่ที่สามพัน เริ่มต้นหนึ่งพันห้าร้อย มีระยะทดลองงาน หนึ่งปีขึ้นเงินเดือนหนึ่งครั้ง

ครูฝั่งมีหน้าที่โดยนิตินัยเป็นผู้จัดการ แต่เรียกตัวเองว่าเป็นนักปฏิบัติธรรม

“เราไม่ได้เรียกเพื่อจะบอกกับคนอื่นว่าเราเป็นนักปฏิบัติธรรม แต่เราพยายามที่จะมาปฏิบัติธรรมและศึกษาธรรมะ ทุกคนที่มานี้มีเป้าหมายเดียวกัน คืออยากมาอยู่กับสังคมนี้อ แล้วสังคมนี้น่าปฏิบัติธรรม เราเลือกที่จะปฏิบัติธรรมเพราะเรารู้ว่าปฏิบัติธรรมแล้วชีวิตเราสบายขึ้น สบายใจขึ้น แต่ร่างกายอาจจะลำบากขึ้นก็ได้ นะ ก็ต้องช่วย

เหลือตัวเองมากขึ้น อยู่บ้านอาจจะมีบริวารล้างจานให้ แต่มาอยู่ที่นี้ทุกอย่างก็ต้องพยายามพึ่งตนเอง แต่มันก็ทำให้มีความสุขสบายใจที่เราไม่มีภาระให้เป็นห่วงกังวลมาก”

การที่จิตใจตัดอะไรได้ง่ายขึ้น ไม่ได้หมายความว่าเห็นแก่ตัวหรือ

“ถ้าบอกว่าเห็นแก่ตัวจะไม่มาที่นี่ เพราะว่ามาที่นี่ทำให้คนอื่นเยอะมาก เรื่องของตัวเองแทบไม่มีเวลาจะคิด บางทีก็เลสมันขึ้นมาเราก็จะมีความรู้สึกที่ว่า โอ๊ย อะไรกันหนักกันหนา เวลาส่วนตัวไม่มีเลย บอกได้เลยว่าถ้าคนที่จะมาอโศก ถ้าคิดว่าจะมาสบาย คิดผิดเพราะความเป็นส่วนตัวมันจะลดลงไปเรื่อยๆ ต้องมาเป็นผู้รับใช้”

ครูผึ้งเป็นลูกคนโต มีน้องตามมาอีกสองคน แต่ก็มาร่วมกิจกรรมกับชาวอโศกตั้งแต่ปี ๒๕๓๗ เมื่ออายุ ๒๖ ปี โดยที่ไม่กลับออกไปทำงานข้างนอกอีกเลย ครูผึ้งเรียนจบมหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อก่อนเคยทำงานอยู่กับ

พรรคพลังธรรม และที่ศาลาว่าการ กทม. เป็นลูกจ้างชั่วคราว แต่เมื่อมาทำงานช่วยวัด มีบ้านอยู่ข้างวัด ช่วงแรก ๆ ที่ทำงานที่บริษัทแต่ชีวิตครูผึ้งไม่รับเงินเลย เพิ่งจะมารับตอนหลังๆ

“อาจจะเป็นเพราะเงินส่วนตัวเริ่มใกล้หมด และระยะหลังเราเริ่มมีโทรศัพท์มือถือใช้ มันมีค่าใช้จ่าย เงินเดือนสามพันสี่ร้อยสองพัน ที่เหลืออีกหนึ่งพันก็ช่วยเหลือพนักงานบางคนที่เขาสมัครมาแล้วเงินไม่พอใช้ อีกส่วนหนึ่งก็เข้ากองทุน”

กองทุน ไม่มีใครเป็นเจ้าของ แต่มีพนักงานดูแล และเพื่ออนุมัติเงินกองทุนนี้ในการใช้จ่ายที่เป็นประโยชน์หรือเป็นสวัสดิการพนักงานที่ไม่สามารถจะเบิกบริษัทได้ และอาจมีการช่วยเหลือหมู่กลุ่มที่ไม่ใช่เป็นพนักงานแต่ชีวิต เช่นทางพุทธสถานอาจมีความจำเป็นต้องใช้เงินก้อนใหญ่ ครูผึ้งไม่อยากจะพูดถึงเรื่องกำไร เพราะว่าลึกลับเป็ค

เคมีรุนแรงที่เป็นอันตราย เช่น ผงชูรส หรือสารปรุงแต่ง ไล่ตี หมายถึงของกิน ถ้าเป็นของใช้ก็อาจจะมีแต่งสี มีน้ำหอมบ้าง เช่น แชมพูสมุนไพร ต้องเป็นสินค้าจำเป็น และเป็นมังสวิรัต

“เราไม่ได้ขายเพื่อมุ่งหวังกำไรเหมือนทางโลก แต่เราหวังจะ

อยู่แล้วว่าต้องขายสินค้าราคาถูก ต่อให้สินค้าจะขายดีอย่างไร ก็จะไม่ฉวยโอกาส

“เรากล้าทำว่าโซห่วยที่ไหนก็ไม่ถูกเท่าที่นี่ แต่ก็อาจจะมีบ้างช่วงเทศกาล บางครั้งบางคราวที่ทางห้างใหญ่เขาอาจจะถูกกว่าเรา เช่น น้ำตาล เป็นต้น ซึ่งมันเป็นสินค้าที่เราผลิตเองไม่ได้ ต้องไปซื้อมาจากโรงงาน”

นโยบายของแต่ละชีวิตจะขายสินค้าที่จำเป็นต่อชีวิตและความเป็นอยู่ ไม่ขายสินค้าฟุ่มเฟือย เพราะฉะนั้นใครก็ตามที่มาเสนอขายสินค้าต้องสกรีนก่อนทุกครั้ง ในส่วนที่ชุมชนอสังกผลิตเองไม่ได้ถ้าชุมชนผลิตเองได้ก็จะไม่รับของข้างนอกเลย

หลักการคัดสินค้า คือสินค้านั้นต้องไม่มีสาร

สะสมของให้คนได้ใช้ ซึ่งถ้าของคุณดี คุณอยากให้คนใช้เยอะ คุณก็ต้องขายถูก คุณจะมาบอกว่าของดีราคาแพง นั่นมันผิคนโยบายเรา ถ้าสินค้ามีภาษีเราจะบวกไปก่อน ๗ เปอร์เซ็นต์ คือภาษีมูลค่าเพิ่ม จากนั้นก็จะบวกกำไรอีกประมาณ ๘-๑๐ เปอร์เซ็นต์ เท่านั้น

ด้วยความที่เราเป็นบริษัทขายส่ง เราก็ต้องนึกถึงคนที่นำไปขายต่อ นึกถึงลูกค้าปลายทาง เราคิดไปไกลขนาดนั้นเลย ไม่ได้คิดแค่ว่าเราอยู่ได้เราจบ ซึ่งคนที่ซื้อไปไม่ได้มีอยู่แค่กรุงเทพฯต่างจังหวัดมีเยอะ ค่าขนส่งก็จะมาก คนที่จะมาขายอย่างเรา

โดยที่ค่าใช้จ่ายในด้านแรงงาน ระบบ
สาธารณโภคีคืออย่างเรา เขาทำอย่างเราไม่ได้
ความประหยัดเขาก็ประหยัดได้น้อยกว่าเรา
ค่าโสหุ้ยก็จะสูงกว่าเรามาก”

ครูฝั่งเล่าว่า ก่อนที่จะมาเป็นชาวอโศก
เธอคิดว่าเธอเป็นคนดีมากแล้ว และหลงตัวมาก
เพราะไม่ติดคอบายมุข คอนเสิร์ตไม่เคยไปดู
ไม่แต่งตัวฟูฟ่า ลิปสติคสักแท่งก็ไม่เคยซื้อ
แต่งหน้าไม่เคย แป้งพัฟใช้ไม่เป็น ใส่แต่เสื้อ
ยืด กางเกงวอร์มไปเรียนหนังสือ สะพายย่าม
เธอคิดว่าสมณะพอแล้ว พ่อแม่ก็สบายใจ ที่มี
ลูกดี แต่พอมาอโศก “โโฮโฮ! เราต้องปรับปรุง
ซะ มันมีอะไรที่ลึกซึ้งขึ้น อย่างเช่นวิถีชีวิตที่
ยังเป็นของตัวเองอยู่อะไรอย่างนี้”

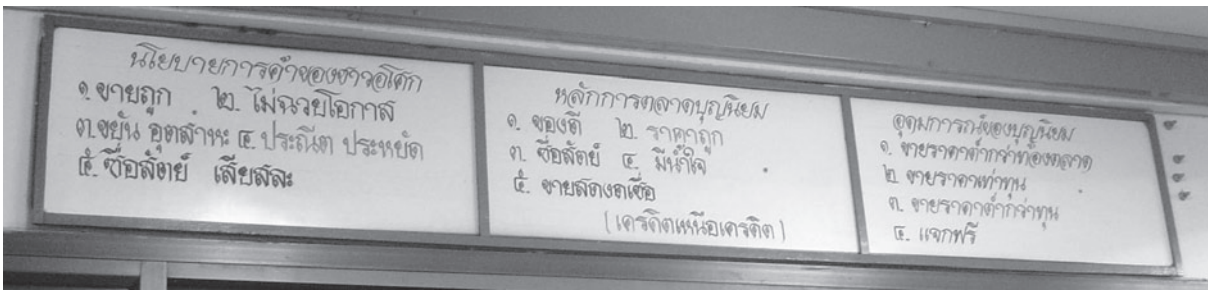
ครูฝั่งมีมุมมองกับคุณแม่
วัยเด็กที่ท้องก่อนแต่งงานว่า

“เขาขาดอาวุธทางปัญญา
โดยส่วนตัวเราเคยคิดว่าบุคลิก
อย่างเรา พื้นฐานความหนักแน่น
จิตใจอย่างเรา เรายังไม่กล้าเป็น
แม่คน เพราะรู้สึกว่าถ้าเรามีลูก
เราจะเลี้ยงลูกอย่างไร เราจะเป็น
แม่บ้านอย่างไร ทำอาหารก็ไม่เก่ง
แล้วเราจะดูแลลูกอย่างไร

ฝั่งมองว่าสังคมไม่ได้ช่วยเขา

พ่อแม่ด้วย ถ้าพูดต่อไปอีกก็คือผู้ใหญ่ในบ้าน
เมือง เขามีอำนาจ เขามีงบประมาณเป็นร้อยล้าน
พันล้าน แสนล้าน เขาเองงบประมาณไปทำ
อะไรที่ไม่ช่วยให้สังคมดีขึ้น เขาอาจจะมองว่า
ช่วยให้เศรษฐกิจดีขึ้น มีภาคอุตสาหกรรมที่
เติบโตขึ้น มีเงินไหลเข้าประเทศมากขึ้น มีคน
มาท่องเที่ยวมากขึ้น จริง ๆ แล้วเรื่องเหล่านี้
มันทำลายสังคม ทำร้ายความรู้สึก ทำลายจิต
วิญญาณ ทำลายปัญญาของมนุษย์ ทำให้คนโง่
มากขึ้น พอคนโง่มากขึ้น ก็เลยทำให้เด็กติด
ยามากขึ้น แวนมากขึ้น ดีกันมากขึ้น ท้อง
ก่อนแต่งมากขึ้น สก๊อยมากขึ้น เพราะเด็กโง่
โง่คะ ดูสิ เดินเข้าไปในห้างมีอะไรประเทือง
ปัญญา ไม่เห็นมีเลย เขาบอกไม่รู้จะไปไหน

ไปห่าง เด็กก็คิดได้แค่นี้”

สังคมดีไม่มีขาย ถ้าอยากได้ต้องร่วมสร้าง กับคำว่าไม่รอ ไม่หวัง แต่เราทำ เป็นคำพูดที่ฟังแล้วเข้าใจง่ายดีและเห็นภาพได้ง่ายด้วย และมันก็จะอาจจะโดนใจหลายๆ คนด้วยว่า ทุกวันนี้เราอยู่เหมือนกับเราพยายามที่จะปฏิบัติธรรมกัน พยายามที่จะพัฒนาตัวเองให้ดีขึ้น

“สิ่งพยายามเสียดังกล่าวปฏิบัติธรรม เพราะคนส่วนใหญ่ฟังแล้วจะเข้าใจว่าการปฏิบัติธรรมต้องไปอยู่ในวัด แต่จริงๆ แล้วมันก็คือตัวเดียวกัน เพราะถ้าชีวิตเรามีแกนทางธรรมะ การศาสนาเข้ามาเป็นหลักในการดำเนินชีวิต นั่นก็คือการปฏิบัติธรรมนั่นเอง ก็อยากให้เราวางใจ และมันคงในสิ่งที่ตัวเองทำอยู่ เราอาจจะไม่มีหมู่กลุ่มถ้าอยู่ที่บ้าน แต่ตัวตัวเองสั่งเลือกมาอยู่ที่นี้ การอยู่ข้างนอกทั่วไป ความเข้าใจของคนแวดล้อมอาจจะน้อย

ชีวิตอยู่ที่เราเลือก สังคมทุกวันนี้อาจจะ

สิ่งดีๆ ให้เราเลือกน้อย เพราะฉะนั้นก็ต้องเลือกให้ดี เพราะบางทีมันมาแบบเนียนๆ เหมือนท่านนายกฯ เราอาจจะดูไม่ออกเพราะฉะนั้นเราต้องดูให้ดีๆ เราฟังแล้วอาจจะรู้สึกดีสบายใจ แต่ต้องดูนัยที่มันแฝงอยู่ ต้องเลือกให้ดีๆ เหมือนกัน เหมือนเราเห็นอาหารสวยๆ อย่าเพิ่งรีบไปกิน”

ครูผึ้ง มีสถานะพร้อมในแทบทุกด้าน ที่บุคคลทั่วไปฟังมี แต่ครูผึ้งเลือกที่จะมาทำงานเสียสละ และขัดเกลาจิตวิญญาณของตัวเองไปพร้อมๆ กัน และนี่เป็นเรื่องของผู้หญิงเก่งอีกท่านหนึ่ง ผู้เขียนเชื่อว่า ยังมีนักปฏิบัติธรรมหญิงอีกหลายท่าน ที่ยังคงซึ่งความดีในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไปไม่ว่าจะเป็นครูที่ดีแม่ที่ดี หรือแม่แต่เป็นภรรยาที่ดี แต่เราก็คงยังยึดมั่นในธรรมะคำสอนของพระพุทธเจ้าใช่ไหม?

สังคายนาความเข้าใจ สังคายนาความเข้าใจ

หลายปีที่ผ่านมา คนไทยมักได้เห็นกลุ่มนักปฏิบัติธรรมชาวอโศก ทั้งนักบวชและญาติโยม ออกมาเคลื่อนไหว ท้วงติงความไร้จริยธรรมของนักธุรกิจ นักเลือกตั้ง แม่ของรัฐบาล บ่อยครั้ง ล่าสุดออกมาผลักดันให้รัฐบาลอภิสิทธิ์ทวงคืนแผ่นดินไทย จากการรุกล้ำของกัมพูชา โดย **สมณะโพธิรักษ์** ออกมาเป็นแกนนำการเคลื่อนไหวด้วยตนเองแบบเต็มๆ ถ้ามว่า... เกินบทบาทหนักปฏิบัติธรรมของพุทธหรือไม่ ศาสนากับการเมืองเป็นเรื่องเดียวกันจริงหรือไม่ ? คำถามนี้มีเหตุ

ศาสนาพุทธในเมืองไทยนับร้อยปีที่ผ่านมา พระผู้บำเพ็ญธรรมที่มุ่งหลุดพ้น มักเข้าป่าปลิกวิเวก ดับจิต กระทั่งกลายเป็นค่านิยมและได้รับยกย่องให้เป็นอริยะที่ควรบูชา จากนัยที่ว่า ท่านไม่เข้าสังคม ไม่ทำอะไร ฉะนั้นใจต้องไม่ปรารถนาลาภยศ เด่นดังใดๆแล้ว นัยกลับกัน หากท่านเข้าสังคม ขวนขวายในงาน แสดงว่ายังมีความต้องการ หรือติดหนောอยู่ คือเอาอารมณ์ชาวบ้านมาตีค่าใจพระ

ด้วยเข้าใจทางบริสุทธิ์หลุดพ้นดังกล่าว ด้วยวัดค่าพระตามสภาวะชาวบ้าน พอกกลุ่มนักปฏิบัติธรรมชาวอโศก ออกจากป่ามาสู่เมือง ออกจากวัดมาอยู่หน้าทำเนียบ มาเปลี่ยนท่ามือบให้เป็นธรรมะในปี ๔๙ มาสร้าง Neo-Pro-

test (การชุมนุมแนวสันติวิธี) ในปี ๕๔ จึงเป็นอะไรที่สวนกระแสความเข้าใจชาวพุทธไทยไปเยอะสุดๆ ด้วยไม่เชื่อว่าจะเป็นบทบาทของนักปฏิบัติธรรม หรือจะเป็นแนวทางคู่ขนานไปกับบทบาทลุดฟันได้

ประเด็น ที่ต้องพินิจก็คือ การปฏิบัติธรรม บทบาทนักปฏิบัติธรรม และการเมือง จริงๆ แล้วคืออะไรกันแน่

ในวงการปฏิบัติธรรมทุกสาย แม้ปฏิบัติภาจะแตกต่างกัน แม้จะหลอกลวงปวงชนเป็นอยู่ แต่โดยสำนักสามัญ สรุปตรงกันว่า ปฏิบัติธรรมคือ ลดโทสะโลภะราคะหรือกิเลส เพื่อจิตวิญญาณผ่องแผ้วโดยประการทั้งปวง ดังนั้นสำคัญสุด จึงไม่ใช่อยู่ป่า อยู่วัด หรืออยู่หน้าทำเนียบ แต่อยู่ที่ การเป็นอยู่ และสิ่งทำไป กิเลสได้ลดลงหรือไม่ หากอยู่ป่าแล้วคอพับติด

หลับเกียจคร้าน อยู่วัดแล้วสะสมอุปสรรค กระทั่งรำรวยพุงพลุ้ย อยู่หน้าทำเนียบแล้วพลุ่งพล่านทะยานใหญ่ เช่นนี้คงไม่มีผู้รู้โดยอมรับว่า เป็นนักปฏิบัติธรรม แต่แม้จะอยู่ไหน เมื่อตาหูจมูกลิ้นกายใจ กระทบผัสสะแล้ว มีสติรู้สังวรศีลของตนอยู่ ใส่ใจสงบจิต อย่างรู้จักพินิจไตรลักษณ์ กระทั่งโทสะโลภะราคะหรือกิเลสลดลง อย่างนี้ใครว่า...ไม่ปฏิบัติธรรม ?

ปัจจุบันนี้ปฏิบัติธรรมมีเยอะ ต่างยกย่อนียืนยันกันว่าข้านี้แหละถูก แต่ถูกผิดจริงแท้คงต้องดูที่เข้าเป้า ตามพระพุทธองค์หมายหรือไม่ เพราะถึงจุดหมายได้ยอมแสดงว่ามาถูกทาง พระพุทธองค์ตรัสไว้ *ดูรภิกษุทั้งหลาย เราพ้นแล้วจากบ่วงทั้งปวง ทั้งบ่วงทิพย์ บ่วงมนุษย์ แม้พวกเธอก็พ้นแล้ว ดังนั้นจงจาริกไป เพื่อประโยชน์แก่ชนหมู่มาก เพื่อเกื้อกูลสุขแก่ทวยเทพและมนุษย์ เพื่ออนุเคราะห์โลก บอกชี้ว่า...ผู้ทำประโยชน์ให้สังคมโลกได้ เพราะตนไม่ติดอยู่ในบ่วง เป็นผู้มาถูกในทางธรรม แม้ตักกะแบบบ้านาก็สนับสนุน เพราะว่างแล้วในงานของตน จึงไปช่วยงานคนเหล่าอื่นได้ เพราะไม่เห็นแก่ตนจึงไปทำประโยชน์เพื่อโลกหล้าฟ้าดินได้*

ในฐานะผู้ปฏิบัติธรรม หากเพียงอยู่ให้โลกเลี้ยวๆ ไม่ชวนขยายให้โลกมีจริยธรรม สัมมาอาชีวะ เช่นนี้ไม่เกียจคร้านให้ขอทานริษายามา

สมณะโพธิรักษ์และหมู่สงฆ์ข้างทำเนียบรัฐบาล

กันไป พอนานวัน
มาคนที่ติดอยู่ใน
กรอบขอบแคบของ
ตน ชวนามุ่งทำนา
พ่อค้ามุ่งการค้าขาย
นักปกครองมุ่ง
ควบคุมครอบงำ
ทำฐานอำนาจ
นักบวชก็มุ่งแต่
ความสงบใจ
หนุ่มสาวทั่วไปก็
มุ่งสร้างฐานะ ฯลฯ

ไปหรือ ?

ในฐานะผู้ปฏิบัติธรรม กลับค้ำบุญ คำ
สรวรรค์ ปั้นหุ่นนิพพาน กระทั่งโพล่ด้วยโลภะ
ชนิดสรรพากรได้แต่น้ำลายหกทิ้งเสียเปล่า
เช่นนี้มีร้ายกว่านายทุนสามัญหรือ?

คำว่าจาริกไป พระพุทธองค์คงไม่หมาย
ถึงตะวันตก ขั้วโลกเหนือ ขั้วโลกใต้ แต่หากผู้
มีธรรมจาริกไปสู่วงการเมือง การค้า การศึกษา
การเกษตรหรือทุกสาขาอาชีพเพื่อให้อาชีพเหล่านั้น
มีสัมมา มีจริยธรรมขึ้นมา อย่างนี้ย่อมเป็น
ประโยชน์สุขแก่โลกอย่างแท้จริง ซึ่งอย่างนี้ใครว่า
ไม่ควรจะเป็นบทบาทของนักปฏิบัติธรรม ?

ด้วยโลกกว้างใหญ่ มนุษย์ทำหน้าที่ต่าง

ตรงนี้ก่อให้เกิดโลกแยกส่วน ขาดความเป็น
ภราดร ขาดสำนึกรู้และรับผิดชอบต่อองค์กรรวม
ไปที่ละน้อย จากนั้นสรุปกันเป็นสามัญว่า พระ
อยู่ส่วนพระ นิสิตนักศึกษาที่เรียนให้จบ พ่อค้า
ชาวเขาก็ทำมาหากิน ศิลปินก็โหยหวนหาเงินไป
ฐานะใดๆก็ยุ่งกับการเมืองเพียงหย่อนบัตร
เลือกตั้งก็พอ แล้วปล่อยบ้านเมืองให้อยู่ในมือ
นักเลือกตั้งเขาทำหน้าที่กัน แล้วแปะป้ายว่า
ประชาธิปไตย

ด้วยอวิชาเช่นนี้นานปี สังคมมนุษย์จึงโหย
หาจิตสำนึกสาธารณะ และชาวซึ่งทุกครั้งที่มี
การช่วยเหลือกันแบบข้ามขอบเขต กลับสูญเสีย
ภราดร คือโลกทั้งผองพี่น้องกัน แต่แม้นี้ก็มิ

ด้วยโลกกว้างใหญ่
มนุษย์ทำหน้าที่ต่างกันไป
พอนานวันมา
คนก็ติดอยู่ในกรอบ
ขอบ||คอบของตน

น้อยคนหยั่งรู้ที่มา

สมณะโพธิรักษ์ ผู้นิยามการเมืองคือเรื่อง
เสียสละ ต้องทำจริง ไม่ใช่เล่น และพระพุทธเจ้า
คือสุดยอดนักการเมือง ไม่เพียงนั้นการนำเสนาศาสนุศิษย์
ไปทำกิจการเมืองหน้าทำเนียบ ย่อมบอกชัดว่า
ท่านก้าวข้ามกรอบสมมุติที่มนุษย์มีอุปาทาน
ไปเรียบร้อยแล้ว ซึ่งในหมู่ผู้เจริญภาวนา หาก
มีปัญญาแล้ว ย่อมอ่านรู้ได้ว่า การติดอยู่ใน
กรอบขอบเขต หรือหลงจมกับสมมุติ ก็เป็น
สังขิตตจิต แน่หนอนยังเป็นอวิชชาอยู่ แต่การไม่
เอาสมมุติ กระทั่งหลุดโลก ไร้ประมาณอุปาทาน

ของผู้คน ก็เป็นวิกขิตตจิต เช่นกัน (จาก เจโต -
ปริยญาณ ๑๖ ชั้น)

เพื่อเข้าใจง่าย เราคงต้องย่อโลกให้เหมือน
บ้านน้อยในเมืองใหญ่ หากในบ้านน้อยนี้ พี่
ชายชี้เหล่า แอบเอาที่ดินไปขาย แม่แม่จะเป็น
คนครีวดูแลบ้าน จะละเลยไม่ติดังทักท้วงหรือ
น้องเล็กแม่จะเป็นนักเรียนนักศึกษา ก็จะไม่เอา
แต่เรียนโดยไม่สนใจหรือ น้องคนโตแม่ออก
บวชแล้ว แต่เมื่อรู้ที่อยู่ว่าพี่ชายทำลายครอบครัว
ก็จะปล่อยปละละเลยหรือ พ่อซึ่งบุกเบิกสร้าง
บ้านมา เราจะคิดกันไม่ให้นานเข้าแก้ปัญหา
เลยหรือ? นัยเดียวกัน สังคมโลก หรือสังคม
ไทยเป็นองค์กรวม ทุกฐานะมีส่วนร่วม หากร่วม
อยู่ ร่วมด้วยช่วยกัน ร่วมด้วยช่วยใช้ แต่ร่วม
ด้วยช่วยรักษาอธิปไตย ฉันไม่... อย่างนี้เจ้า
ทองแดงยังน่าคารวะกว่ามั๊ย !

ฉะนั้น การเมืองจึงไม่เพียงเป็นเรื่องของ
นักการศาสนา แต่เป็นเรื่องของนักศึกษา ศิลปิน
แม่ครัว ตำรวจ ทหาร กระทั่งคนขอทาน และ
คนทุกสาขาอาชีพด้วย หากจมอยู่ในสมมุติ ติด
อยู่ในกรอบฐานะและอวิชาที่พากันชิน (ความ
ไม่รู้ที่มาที่ไปในสังคมมนุษย์) ก็คงอ่านปรากฏการณ์
แหกด่านอวิชา ฝ่ากรอบสังขิตตจิต หน้า
ทำเนียบกันไม่ออก แต่เมื่อถามใจต้องการ
หลายคนคงยินดีที่การเมืองต้องเป็นเรื่องเสีย

สละและมีส่วนร่วม แต่อาจติดอยู่ที่ว่า ใครจะทำได้...

หากเรามองถึงรากเหง้าปัญหาการเมืองในนานาประเทศ และตรงที่สมณะโพธิรักษ์นิยาม ก็น่าจะมีคำตอบ... พระพุทธเจ้าคือสุดยอดนักการเมือง เราทุกคนคงต้องเรียนรู้จากท่าน และลงมือทำร่วมกัน เพื่อให้เกิดธรรมมาธิปไตยที่เป็นไปเพื่อประโยชน์สุขแก่มวลมนุษยชาติในระบอบประชาธิปไตยอย่างแท้จริง !

ความมักมากอยากใหญ่ของคน ๑ คน ทำร้ายประชาชนหลายล้านในหนึ่งประเทศมาแล้ว... นับครั้งไม่ได้

ปลื้ม สิทอง

(หมายเหตุ สังขิตตจิต ผู้รู้ตำรา แปลว่า จิตเศร้าหมอง วิกขิตตจิต แปลว่า จิตฟุ้งซ่าน ผู้เจริญ จิตตานุปัตสนา จะเห็นชัดว่า เศร้าหมองและฟุ้งซ่านจะถูกก้าวข้ามไปมากแล้ว เมื่อรู้จิตมีหรือไม่มี ราคะโทสะโมหะ ใน ๖ ข้อต้น ฉะนั้น ความหมายแท้ของ สังขิตตจิต จึงคือ จิตที่ติดอยู่ในกรอบขอบเขตของสมมุติ จะโดยหัวโขนหรือฐานะก็ตาม ส่วนวิกขิตตจิต คือ จิตไม่เอาสมมุติของโลก ไม่รู้อุปาทานในหมู่มนุษย์ ซึ่งจะพาหิ่หม่ามและไม่รู้ประมาณ ซึ่งทั้งสองไม่ใช่ความเป็นกลางของจิต เป็นอวิชาด้วยกันทั้งคู่)

WORD OF THE BUDDHA

การไม่พูดร้าย การไม่ทำร้าย
การสำรวมในปาติโมกข์
ความเป็นผู้รู้ประมาณในการบริโภค
การนอน การนั่งในที่อันสงบ
ความทน้นประกอบในการทำจิตให้ยิ่ง
นี่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

ส.ร้อยดาว

เรียบเรียงจากธรรมาคม

สมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (ร.๕) ทรงเลิกทาส

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

เรื่องแปลกที่สุดสมัยระบบทาสโบราณ เจ้านายมีสิทธิบังคับให้ทาสไปรับโทษทัณฑ์แทนตนได้ แทนลูก เมีย ญาติพี่น้องของตนได้ (แปลกนิ - ผู้เขียน)

เช่น เจ้านายถูกสั่งจำคุก เขียน โขย ตัดปาก ลากลิ้น ทรมานด้วยวิธีใดๆ กฎหมายอนุญาตให้ส่งทาสไปรับเคราะห์แทนตัวได้ โดยกล่าวว่า “ถ้าเจ้าเบี้ยมีคดีประการใดๆ ให้เอาทาสไปต่างตัวมันต้องดี จำโซ่ตรวนขี้เือก ทวนด้วยลวดหนั่ง จำตากแดดตากฝน แขน้ำ ทาระก่าต่างตัวก็ดีต่างบุตรพี่น้องพร้อมพันธุ์ตนก็ดี”

ทาสชายฝาก เมื่อถูกทำโทษแทนเจ้านายจะได้รับการลดค่าตัวหรือปลดปล่อย เช่น ถ้าถูกจำจองเข้าคุกแทนนายจะได้ลดค่าตัวลงกึ่งหนึ่ง ถ้าถูกทวนด้วยลวดหนั่ง ให้พ้นจากทาส เป็นไทได้

สำหรับทาสชายขาด กฎหมายกล่าวว่า “ท่านว่า โขยเจ้าเบี้ย นายเงินมิได้ เพราะว่าชายขาดเป็นสิทธิแล้ว”

แม้ว่าทาสชายขาดแม้จะรับโทษแทนเจ้านายสาหัสแล้ว ถ้าไม่ถึงแก่กรรม ก็ยังต้องกลับไปเป็นทาสต่อไปอีก

แม้แต่พระสงฆ์ที่เราเคารพบูชาก็ยังมีทาสได้ แต่เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า ‘ข้าพระ’

วัดสามารถเรียกแรงงานหรือเรียกส่วยเป็นข้าวปลาญญาหารแก้วได้

คนเป็น ‘ข้าพระ’ นั้นมีลักษณะคล้าย ทาส คือต้องเป็นข้าไปตลอดชีวิต ลูกหลานที่เกิดมาถ้าอยู่ในเขตธรณีสงฆ์ ก็ต้องเป็นข้าพระต่อไป

พลเมืองที่เป็นไพร่นั้นต้องเข้าเดือน(เป็นทาส) ไปจนอายุ ๖๐ ยกเว้นหากมีบุตรไปเข้าแทนถึง ๓ คน บิดจะพ้นภาระนี้ก่อนอายุ ๖๐

การที่จะได้รับอิสระวันหนึ่งในอนาคต เป็นเรื่องแทบจะเป็นไปไม่ได้

กฎหมายสมัยนั้นตราคาคุกทาสในเรือนเบี้ย ชาย ๑๔ คำถึง หญิง ๑๒ คำถึง ไม่มีการลบค่าไถ่จนกระทั่งชายอายุ ๔๐ หญิงอายุ ๓๐ จึงลดลงบ้าง แต่ลดลงช้าเหลือเกิน

ทาสผู้นั้นต้องมีอายุถึง ๑๐๐ ปี ทาสชายก็จะมีค่าตัวเหลืออยู่ ๑ คำถึง ทาสหญิงมีค่าตัวเหลือ ๓ บาท (๔ บาทเท่ากับ ๑ คำถึง)

ผู้ใดมีชีวิตทานทานให้นายใช้ไม่ยอมตายจนถึงอายุ ๑๐๐ ปี ก็ยังไม่สามารถหมดหนี้เป็นอิสระได้ จะต้องหาเงิน ๑ คำถึง หรือ ๓ บาท จึงจะพ้นการตายแบบข้าทำได้

ไธธัง สมัยนั้นผู้เขียนเกิดเป็นทาสหรือเปล่า สงสารตัวเอง แต่คงมีชีวิตอยู่ (สู้) ไม่ถึงร้อย เหมือนเนื้อเพลงที่เขาร้องให้ฟังมาตามสายลมว่า “สงสารตัวเอง...”

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่

หัว (รัชกาลที่ ๕) เมื่อทรงพระเยาว์ตรัสกับนางใน ท่านองว่า ยากที่จะตัดสินพระทัยว่า ระหว่างเจ้านายกับชนชั้นไพร่ทาสนี้ ผู้ใดมีจิตใจสูงส่งกว่า เพราะผู้เป็นไพร่ เป็นทาส เขายอมรับเคราะห์กรรมด้วยความอดทน สมควรชมเชย

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๕) ทรงมีพระทัยเมตตากรุณา สงสารประชาชนของพระองค์ เกิดมารับเคราะห์กรรมต้องเป็นทาสมา แต่พระองค์อายุยังน้อย ครั้นเมื่อพระองค์เสวยราชสมบัติมีพระชนม์เพียง ๑๖ พรรษา ปีมะโรง พ.ศ.๒๔๑๑ นักจดหมายเหตุที่อยู่เมืองไทยขณะนั้นคือ สังฆราชปาลกัว คำนวณว่าเมืองไทยมีคนเป็นทาสอยู่ถึง ๑ ใน ๓ จากจำนวนประชากรทั้งหมด ทูตอังกฤษคนหนึ่งยืนยันว่าการประมาณของสังฆราชปาลกัวต่ำไป หากไม่นับคนจีนในเมืองไทย นับแต่เพียงคนไทยแท้ๆแล้ว จำนวนทาสจะสูงกว่า ๑ ใน ๓ ของประชาชนชาวไทยอีก

เวลานั้นประเทศไทยมีพลเมือง ๕ ล้านคน หมายความว่าเรามีทาสไม่น้อยกว่า ๒ ล้านคน ทาสเหล่านี้อยู่ในมือของผู้มีอิทธิพลหรือมั่งคั่ง เพราะฉะนั้นการเลิกทาสอาจทำให้ผู้มีบารมีด้านการเงินและกำลังทหารโกรธเคืองพระเจ้าแผ่นดิน ไปถวายนความจงรักภักดีต่อ

ราชวงศ์ผู้อื่นจนถึงเป็นอันตรายต่อราชบัลลังก์ได้
เมื่อพิจารณาคุณประวัติศาสตร์ ประชาชน
ชาวไทยยุคนี้ยิ่งเพิ่มพูน ชาบซึ่งในพระมหา
กรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระจุลจอม
เกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๕) งานเลิกทาส
ของพระองค์เป็นเครื่องแสดงพระทัยอัน
ประเสริฐสุดแล้ว ยังเป็นการกระทำอันเสี่ยง
อันตราย ต้องอาศัยพระปรีชาสามารถอันสูง
สุดและความกล้าในพระทัยอย่างยิ่ง จึง
ประสบความสำเร็จ

ผู้เขียนขอเรียนให้ท่านผู้อ่านทราบ การ
เลิกทาสนั้นต้องเอาชีวิตเข้าแลก พระองค์ทรง
ทราบดี เริ่มปี พ.ศ.๒๔๑๗ ต้องทำกันหลาย
ชั้นและเวลานานหลายปี ทรงพระราชปรารภ
ในที่ปรึกษาราชการแผ่นดิน เรื่องการลด
เกษียณอายุค่าตัวลูกทาส พระราชปรารภนี้มี
สาระสำคัญว่า “สิ่งใดเป็นความเจริญแก่ราษฎร
ควรทำทีละเล็กละน้อย สิ่งที่เป็นธรรมเนียม
ของบ้านเมืองมาแต่โบราณ เช่น การมีทาส ฯ
แม้จะไม่ยุติธรรม เมื่อมีพระราชประสงค์จะเลิก
ต้องตรวนไปที่ละน้อย จะจูงใจหม่อมกัมก็ได้
ลูกทาสในเรือนเบี้ยนั้นต้องเป็นทาสตั้ง
แต่ออกจากท้องพ่อแม่ เป็นทาสไปจนครบอายุ
๑๐๐ ปี ก็ยังไม่เป็นอิสระ จึงมีพระราช
ประสงค์วางพิทักษ์ตราใหม่ ว่าลูกทาสในเรือน

เบี้ยที่เป็นชาย ให้มีค่าตัวเพียง ๘ ตำลึง เป็น
หญิง ๗ ตำลึง แทนที่ชายจะเป็น ๑๔ ตำลึง
หญิงจะเป็น ๑๒ ตำลึง ทั้งยังให้มีการลดทาส
หญิง - ชาย อายุ ๕ ขวบขึ้นไป เพราะถือว่า
เมื่ออายุ ๕ ขวบแล้ว จะเริ่มรับใช้เจ้านายได้
เมื่อต้องการได้ตัวเป็นอิสระเสียค่าไถ่ดังนี้...

อายุ ๕-๑๐-๑๑ ปี ชายเสีย ๗ ตำลึง
หญิงเสีย ๖ ตำลึง

อายุ ๑๒-๑๓-๑๔ ปี ชายเสีย ๕ ตำลึง
หญิง ๔ ตำลึง ๓ บาท

อายุ ๑๕-๑๖-๑๗ ปี ชาย ๓ ตำลึง ๒
บาท หญิง ๓ ตำลึง

อายุ ๑๘-๑๙-๒๐ ปี ชาย ๑ ตำลึง หญิง
๓ บาท

เมื่ออายุครบ ๒๑ ปี ให้ขาดจากทาส
ทั้งชายและหญิง เป็นอิสระสมบูรณ์”

พระราชบัญญัตินี้ประกาศวันศุกร์ที่ ๒๑
สิงหาคม พ.ศ.๒๔๑๗

ให้ทรงถือเป็นกฎหมายย้อนหลัง ทรง
ร้องขอต่อที่ปรึกษาราชการแผ่นดิน ให้ถือปี
มะโรง พ.ศ.๒๔๑๑ ซึ่งเป็นปีที่พระองค์เสวย
ราชสมบัติเป็นปี ‘เลิกทาส’

เพื่อเป็นนิมิตหมายอันดีแก่รัชกาลของ
พระองค์ ‘ลูกทาสในเรือนเบี้ย’ ชายหญิงซึ่งเกิด
ใน พ.ศ.๒๔๑๑ เป็นต้นมา จะได้รับการคิดค่า

ตัวตามอัตรานี้ใหม่ และต่อจากนี้ไปพ่อแม่คน
ใจขายลูกเป็นทาส จะขายเกินราคาค่าไถ่ที่
กำหนดไว้ไม่ได้ เมื่อลูกอายุ ๒๑ ปีแล้ว พ่อ
-แม่จะขายลูกเป็นทาสไม่ได้เลย

พระราชบัญญัติฉบับนี้เมื่อประกาศออก
มาแล้วได้รับการคัดค้าน ประสบอุปสรรค
มากมาย เหล่าเจ้านายและผู้มั่งคั่งทั้งหลาย
แสดงความไม่พอใจอย่างมาก แต่สมเด็จพระ
จุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๕) มหาราช
มิทรงเปลี่ยนพระทัย สองเดือนต่อมาทรงมี
ประกาศอีกใจความว่า...

“มีคนสองพวกที่ไม่ทราบชัด ไม่เข้าใจ
ถนัดในพระราชดำริ พวกหนึ่งมีสันดานอัน
หนาแน่นอยู่ในธรรมเนียมเดิม เป็นการชั่ว-
กดขี้กันและกัน คนมีเงินข่มเหงคนจน คนมี
วาสนามากกดขี่คนมีวาสนาน้อย คนเหล่านี้
ไม่ชอบใจและพูดกันว่า เจ้านาย ข้าราชการ
และผู้มีทรัพย์ทั้งปวง ไม่เคยทำกิจการงาน
ด้วยแรงตนเอง บัดนี้ต้องมาทนทุกข์ลำบาก
เพราะไม่มีทาสใช้สอยเป็นพาหนะ ส่วน
พลเมืองที่ขัดสนยากจน ก็หมดโอกาสเอาลูก
หลานไปขาย เพื่อนำทรัพย์สินมาประทัง
ชีวิตโดยง่าย

พวกที่สอง จิตใจก้าวหน้าเกินไป
ตำหนิว่าพระองค์ทรงเลิกทาสช้า ควรกระทำ

ให้เร็วกว่านี้ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่
๕) ทรงพระราชดำริว่า การเลิกทาสนั้นเป็น
เรื่องควรเลิก แต่จะทำหักโหมไม่ได้ ความ
คิดของสองพวกผิดทั้งคู่ ต้องทำทีละน้อยๆ
ต่อมาการศึกษาเจริญ ประชาชนได้ร่ำเรียน
ศึกษาวิชาการมากขึ้น เรื่องทาสจะหมดไป
โดยเร็ว”

ทรงประกาศพระราชดำรินี้ แสดงให้
เจ้านายและประชาชนเห็นว่า พระทัยของ
พระองค์นั้นแน่วแน่ ไม่มีพระราชประสงค์จะ
ผ่อนผัน เปลี่ยนแปลง การประท้วงหรือ
แสดงความไม่พอใจของผู้มีอำนาจต่างๆ ก็
คลายลง ไม่มีใครกล้าขัดขืน หรือแสดงฤทธิ์
เดชอย่างไร

ต่อจากนั้น พระบาทสมเด็จพระจุล
จอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๕) ทรง
ประกาศพิธีเลิกทาสในมณฑลต่างๆ ทาส
เชลยซึ่งควรเป็นทาสอยู่ตลอดชีวิตนั้น ให้มี
การกำหนดค่าตัว หากทาสเชลยเหล่านี้
สามารถหาเงินมาไถ่ได้ ให้หลุดพ้นเป็นอิสระ
หากไม่มีเงินก็ให้หลุดพ้นเป็นอิสระเมื่ออายุครบ
๖๐ ปี ส่วนทาสสินไถ่ ซึ่งซื้อขายกันมานั้นมี
เงินมาใช้ก็เป็นอิสระได้ ถ้าไม่มีเงินแต่อายุครบ
๖๐ ให้พ้นจากการเป็นทาสได้เช่นเดียวกัน

อ่านต่อฉบับหน้า

คุณยังจำข่าวนี้ได้ไหม ?

“พวกเขายัดข้อหาผม”

เชื่อเป็นอย่างยิ่งว่า ใครที่ได้ยินข้อความนี้จากปากของ นายวิระ สมความคิด ๑ ใน ๗ คนไทยที่ถูกทหารกัมพูชาจับกุมก็คงอดรู้สึกหดหู่ใจในชะตากรรมของพี่น้องร่วมชาติไม่ได้ ยิ่งเมื่อรู้ว่าข้อหาที่นายวิระถูกยึดคือข้อหา “พยายามประมวลข่าวสารซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อการป้องกันประเทศ ตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๔๔๖ ของกฎหมายกัมพูชา” หรือข้อหา “จารกรรม” ด้วยแล้ว ก็ยิ่งไม่เข้าใจว่า ทำไม ๒ คนไทยคือนายวิระและนางราตรี พิพัฒนาไพบุลย์ ซึ่ง ถูกทหารกัมพูชาจับที่บริเวณชายแดนบ้านหนองจาน ต.หนองหมากมุ่น อ.โคกสูง จ.สระแก้ว ถึงได้เจอข้อหาที่หนักหน่วง และมีโทษสูงสุดคือจำคุกถึง ๑๐ ปี

ต่างๆ ที่ในความเป็นจริงแล้วพื้นที่ที่คนไทยทั้ง ๑ คนถูกจับคือดินแดนของประเทศไทย หรือแม้กระทั่งเลวร้ายที่สุดคือ เป็นเส้นเขตแดนที่ยังตกลงกันไม่ได้ ก็ไม่สมควรที่จะได้รับข้อหานี้ เพราะไม่ว่าจะมองด้วยมุมไหนก็ไม่เห็นว่า นายวีระจะพยายามประมวลข่าวสารซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อการป้องกันประเทศ กัมพูชาประการใด ดังนั้น จึงโปรดอย่าแปลกใจที่นายวีระตะโกนคำว่า “พวกเขายัดข้อหาผม” ออกมา

ยิ่งในขณะที่นายวีระและนางราตรีโดนข้อหาหนัก แต่ นายพนิช วิจิตเศรษฐ และ นางนฤมล จิตรระวีตนา เลขานุการของนายพนิช คนของพรรคประชาธิปัตย์ที่นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ บัญชาการให้ไปปฏิบัติภารกิจครั้งนี้กลับได้รับการประกันตัว ก็ยังไม่สามารถตอบคำถามแก่สาธารณชนได้

ดังนั้น จึงอย่าแปลกใจว่า ทำไมรัฐบาลของนายอภิสิทธิ์จึงปล่อยให้คนไทยตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้

ดังนั้น จึงอย่าแปลกใจว่า ทำไมนายกษิต ภิรมย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ที่พร่ำตอบย้ำครั้งแล้วครั้งเล่าว่า คนไทยรุกดินแดน กัมพูชาถึงได้ปล่อยให้คนไทยตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้

ดังนั้น จึงอย่าแปลกใจว่า ทำไมนายสุเทพ เทือกสุบรรณ รองนายกรัฐมนตรีฝ่ายความมั่นคง ผู้ที่ย้ำหนักย้ำหนาว่า ความสัมพันธ์ระหว่างไทย

กับกัมพูชายังคงเป็นไปด้วยดี จึงปล่อยให้คนไทยตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้

และจงอย่าแปลกใจว่า ทำไม พล.อ.ประวิตร วงษ์สุวรรณ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ผู้ที่คลุกคลีดีโอมองอยู่กับกองกำลังบูรพาอย่างต่อเนื่องยาวนาน และเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของทหารทั้งหมด จึงปล่อยให้คนไทยตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้

ไม่ว่าพวกเขาเหล่านี้ รวมกระทั่งถึง นายสุนเซน คือ “พวกเขายัดข้อหาให้กับนายวีระ” หรือไม่ว่าก็ต้องยอมรับว่า พวกเขาเหล่านี้คือบรรดา “วัวสันหลังหว่า” ที่ทำให้่มพิพาทเรื่องเขตแดนระหว่างไทย-กัมพูชาดำรงอยู่ต่อไป กระทั่งส่งผลทำให้ไม่สามารถช่วยเหลือคณะ ๑ คนไทยให้กลับคืนแผ่นดินแม่ได้

กัก ‘อภิสิทธิ์-ปชป.’

ดีต่อตาเสีย ๑ คนไทยติดคุก

กล่าวสำหรับนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะแล้ว กรณีทหารกัมพูชาจับ ๑ คนไทยคืออีกหนึ่งบทพิสูจน์ถึง “ความดีต่อตาเสีย” ของเขาที่สร้างความเสื่อมเสียให้กับเกียรติภูมิของประเทศไทยได้ชัดเจนอีกครั้ง ยิ่งปล่อยให้เวลาให้ทอดยาวไปเท่าไร ก็ยิ่งทำให้เห็นว่า เขาไม่มีความเหมาะสมที่จะเป็นนายกรัฐมนตรีของประเทศไทยเลยแม้แต่น้อย

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น?

เหตุที่กล่าวเช่นนั้นก็เพราะยุทธศาสตร์และ

ยุทธวิธีในการทำงานของ รัฐบาลนายอภิสิทธิ์เจ้า
รกรเข้าพังด้วยการกดดันกระตุ้มเม็ดแรกผิด
เนื่องจากตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยวิธีการที่เสียศักดิ์
ศรียิ่ง ทั้งๆ ที่ไม่ได้มีการพิสูจน์ว่า ๗ คนไทยรุก
แผ่นดินกัมพูชาจริงหรือไม่ด้วยการยอมรับ
กระบวนการพิจารณาของศาล กัมพูชา และด้วย
การยอมรับว่า ๗ คนไทยล้าเข้าไปในดินแดนของ
กัมพูชาจริงๆ

ทั้งๆ ที่ถ้าจะว่าไปแล้วนายอภิสิทธิ์ได้ออก
มาประกาศด้วยความแข็งกร้าวในวันแรกๆ ว่า
ในกรณีนี้ไม่ว่า ๗ คนไทยจะถูกจับที่ใด พวกเขา
ควรได้รับการปล่อยตัวทันที เพราะพื้นที่ดังกล่าว
เป็นพื้นที่ที่ยังมีปัญหาเขตแดน

แต่หลังจากนั้น นายอภิสิทธิ์ก็ไม่ได้มี
มาตรการใดๆ เพื่อกดดันรัฐบาลนายสุนเซน
พร้อมทั้งปล่อยให้ นายกษิต ภิรมย์ นายสุเทพ
และพล.อ.ประวิตรแก้ปัญหาตัวเอง และ
ยุทธศาสตร์อันโง่เขลาเบาปัญญาที่เกิดขึ้นเมื่อ
รัฐมนตรีเหล่านั้นต่างพากัน ออกมายอมรับกัน
อย่างหน้าขึ้นตาบานว่า คนไทยทั้ง ๗ คนรุก
เข้าไปในดินแดนของกัมพูชา ด้วยมั่นใจว่า การ
เดินเกมในลักษณะดังกล่าวจะสามารถช่วยเหลือ ๗
คนไทยให้ได้รับการปล่อยตัวได้

และด้วยเชื่อมั่นในคุณอันวิเศษ ของ “บันทึก
ความเข้าใจด้วยการสำรวจและจัดทำหลักเขต
แดนทางบกไทย-กัมพูชา พ.ศ.๒๕๔๓” หรือ “เอ็ม
โอยู ๔๓” ว่าจะสามารถแก้ปัญหาได้

หรือก็มีความเป็นไปได้เช่นกันว่า นาย
อภิสิทธิ์ตลอดรวมถึงขุนพลข้างกายแห่งพรรค
ประชาธิปัตย์อาจจะต้องให้ กรณีการจับกุมคณะ ๗
คนไทยเป็นประจักษ์พยานให้เห็นถึงคุณอันวิเศษ
ของเอ็มโอยู ๔๓

ขณะที่ตัวนายอภิสิทธิ์เองเดินทางไปพัก
ผ่อนกลับครอบครัวอย่างสบายอารมณ์ที่จังหวัดตาก

ทว่า การณ์กลับไม่เป็นเช่นนั้น เพราะนาย
สุนเซนไม่เดินตามเกมที่วางเอาไว้ และสบช่อง
ในการใช้คณะ ๗ คนไทยเป็นเหยื่อในการสับ
อธิปไตยเหนือดินแดนไทย ทั้งบนบกและในทะเล
จากนั้นนายสุนเซนก็ช่วงชิงความได้เปรียบและ
เปิดเกมรุกโต้กลับออกมาเป็นระยะๆ ไม่ว่าจะ
เป็นกรณีการปล่อยข่าวความโหดร้ายของทหาร
ไทยที่ยิงคนกัมพูชาที่ ลักลอบเข้ามาตัดไม้ ไม่ว่าจะ
จะเป็นกรณีที่นายสุนเซนออกมาแถลงให้ได้อย่าง
ด้วยความกระหึ่มขี้มยอง ว่า นายกษิต ภิรมย์
พยายามโทรศัพท์หาเขาไม่น้อยกว่า ๑๐ ครั้ง การ
เดินเกมเรื่องการยื่นข้อเสนอมให้มีการปล่อยตัว
แรงงานต่างด้าวชาวกัมพูชา ๖๐ คนที่อยู่ในความ
ดูแลของสำนักงานตำรวจนครบาลเข้าเมือง (ตม.)
ไทยเพื่อแลกกับเสรีภาพของ ๗ คนไทย

ขณะที่หนังสือพิมพ์*แคมโบเดีย เดลี* ซึ่งถูก
ควบคุมโดยรัฐบาลของนายสุนเซนอย่างเบ็ดเสร็จ
เด็ดขาด ก็ออกมาช่วงชิงยุทธศาสตร์ในการข่าว
ด้วยการเปิดเผยข้อมูลการไต่สวน ๗ คนไทยว่า
ผู้พิพากษาระบุว่าคนไทยทั้ง ๗ คนยอมรับว่า ได้

เข้าไปในดินแดนของกัมพูชาจริง พร้อมทั้ง รายงานด้วยว่านายความของนายพนิชเปิดเผย ข้อมูลในระหว่างที่นายพนิชขึ้นให้การต่อศาลใน ชั้นใต้สวนว่า ได้รู้กล้ำดินแดนกัมพูชาจริง แต่ไม่ ตั้งใจ

นี่คือเกมที่ต้องถือว่าเข้าขั้น “เทพ” ซึ่งนั่น ส่งผลทำให้นายอภิสิทธิ์ต้องตกอยู่ในสภาพน้ำท่วมปากเพราะรัฐมนตรีของเขาเองดันไปยอมรับว่า คนไทยทั้ง ๑ คนรุกดินแดนกัมพูชา กลายเป็นว่า ๑ คนไทยต้องติดคุกยาว ทั้งๆ ที่ความจริงแล้ว พวกเขาควรจะได้รับ การปล่อยตัวทันที

นอกจากนี้ ในขณะที่บรรดาผู้นำของไทย โต้แย้งตั้งแต่ นายอภิสิทธิ์ นายสุเทพ พล.อ. ประวิตร นายกษิต รวมทั้งตัวเล็กตัวน้อยอย่าง นาย ชวนนท์ อินทรโกมาลย์สุต เลขานุการ นายกษิต และนายธานี ทองภักดี อธิบดีกรมสารนิเทศ พร่ำ บ่นจนนำราคาญถึง “ความสัมพันธ์อันดีระหว่าง ไทยกับกัมพูชา” ว่ายังคงรักกันปานจะกลืนกินนั้น รัฐบาลกัมพูชาของนายฮุนเซนกลับไม่ได้เคยแยแส หรือกลัวว่าการกระทำของตนเองจะกระทบ กระเทือนกับความสัมพันธ์ระหว่าง ทั้งสอง ประเทศเลยแม้แต่น้อย

“ตอนนี้มีข่าวลือว่าจะมีคนมาช่วย ๑ คนไทย ขอยืนยันว่าไม่มีทางที่จะเป็นไปได้ ไม่ว่าจะ เป็น พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีต นายกรัฐมนตรีของไทย และพรรคเพื่อไทย ก็ไม่สามารถที่จะมาช่วยได้ หรือแม้แต่สหประชาชาติ ก็ไม่สามารถเข้า

แทรกแซงช่วยเหลือได้เช่นกัน”

คำประกาศของนายฮุนเซนคือประจักษ์ พยานที่ชัดเจนที่สุดที่ตอกหน้าบรรดาหมมิตร ของกัมพูชาจนหน้างายทีเดียว

เพราะถ้ากัมพูชามีจิตใจอันเป็น “กุศล” ต่อ ประเทศไทยจริง นับพลันทันทีที่ทหารกัมพูชาจับ คณะ ๑ คนไทยได้จะต้องติดต่อประสานงานกับ ทั้งเจ้าหน้าที่ในระดับท้องถิ่นและระดับ รัฐบาล เพื่อส่งตัวกลับคืนมาโดยเร็ว

เพราะถ้ากัมพูชายังคงเห็นประเทศไทย เป็น หมมิตรจริงอย่างที่บรรดา พระนะหัวเจ้าท่านชาวไทย รับประกัน เราคงไม่ได้เห็นการยึดข้อหา “จารกรรม” ให้กับนายวีระ สมความคิดและนางราตรี พิพัฒนา ไพบูลย์ ซึ่งถือเป็นข้อหาหนักหนาสาหัสยิ่งอย่าง แน่นนอน

อย่างไรก็ดี ภายหลังจากกระแสกดดันว่า รัฐบาลของนายฮุนเซนจะตั้งข้อหาจารกรรมข้อมูล ทางทหาร สิ่งที่ประชาชนคนไทยได้เห็นก็คือ การ ที่นายอภิสิทธิ์มีคำสั่งเรียกนายสุเทพ นายกษิตและ พล.อ.ประวิตรเข้าหรือลับที่ทำเนียบรัฐบาลอย่าง เกร่งเกรียดเป็นครั้งที่ ๒ (ครั้งแรก ๓๐ ธ.ค.๕๓) ก่อนที่ในการประชุมกรรม.ในวันถัดมา จะมีมติให้ หน่วยงานอื่น “หุบปาก” และ “ปิดสวิตช์” ให้ กระทรวงการต่างประเทศของนายกษิตเป็นผู้ให้ ข้อมูลเกี่ยวกับประเด็นปัญหา ที่เกิดขึ้นเพียง หน่วยงานเดียว

ประหนึ่งว่า ไม่ต้องการให้หน่วยงานอื่นที่มี

ข้อมูลไม่ตรงกับกระทรวงต่างประเทศออกมาพูด เพื่อให้ทิศทางช่วยเหลือคนไทยทั้ง ๑ เป็นไป ในแนวเดียวกันคือยอมรับว่า ถ้าแดนกัมพูชา รอ คำสั่งศาลกัมพูชาให้มีคำพิพากษาก่อนที่จะกระทรวง การต่างประเทศจะทำการเรื่องขอ พระราชทาน อกภัยโทษจากกษัตริย์กัมพูชา

ประการหนึ่งว่า นายอภิสิทธิ์ไม่รู้จะชี้แจงหรือ หาข้อแก้ตัวใดๆ มากล่าวอ้างได้

และที่รับไม่ได้อย่างยิ่งก็คือ คณะของนายพินิจ วิคิดเศรษฐและนายวีระ ถูกทหารกัมพูชาจับกุม ตัวไปตั้งแต่วันที่ ๒๕ ธ.ค. แต่คณะรัฐมนตรีของ นายอภิสิทธิ์กลับเพ็งหาหรือถึงการตั้งศูนย์ประสาน งานช่วย เหลือ ๑ คนไทยเพื่อกำหนดแนวทางที่ ชัดเจนไปเข้าไปได้ตั้งวันที่ ๑๑ ม.ค.๕๔

เช่นเดียวกับรองนายกรัฐมนตรีฝ่ายความ มั่นคงอย่างนายสุเทพ เพื่อกสุบรรณ ที่ไม่เห็นจะ ได้ทำอะไรเป็นจีนเป็นอัน นอกจากการออกมา พูดครั้งแล้วครั้งเล่าว่า “ตอนนี้คดีความอยู่ใน กระบวนการพิจารณาของศาล พวกเราควรจะพูด น้อยๆ ถ้าวิพากษ์วิจารณ์กันมากจะกระทบ กระเทือนได้ ต้องให้ความเคารพในกระบวนการ พิจารณาของศาล ไม่ควรไปแสดงอะไรที่เป็นการ กัดคันศาล”

พระเจ้าช่วยกล้วยทอด นี่มันรองนายกรัฐมนตรี ฝ่ายความมั่นคงของไทยหรือของกัมพูชากันแน่

นี่ไม่นับรวมถึง “วอลเปเปอร์” คุ๊ใจ อย่าง นายศิริโชค โสภา ส.ส.พรรค ประชาธิปัตย์ ที่ด้วย

การใช้เฟซบุ๊กบิดเบือนข้อมูลว่า บริเวณบ้าน หนองจาน จุดที่คนไทยถูกจับนั้นอยู่ระหว่างปัก ปันเขตแดน ไม่ใช่บ้านหนองจานที่ UNHCR ขอให้พื้นที่จากไทยเพื่อเป็นศูนย์อพยพชาว กัมพูชาตามที่มีฝ่ายพันธมิตรฯ และกลุ่มคนไทย หัวใจรักชาติเข้าใจ

ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วมิได้เป็นเช่นนั้น ดัง จะเห็นได้จากการที่ประชาชนในพื้นที่ คือ นาย ธิติพัทธ์ เสมาทอง นายค อบต.บ้านใหม่หนองไทร อ.อรัญประเทศ จ.สระแก้ว และ นางสาวนีนรุช เกตุธาตุ ลูกสาว นายบุญจันทร์ เกตุธาตุ เจ้าของที่ ดินที่ถูกเขมรยึดจนต้องอพยพไปอยู่ที่อื่น ได้ ยืนยันผ่านรายการ “สภาท่าพระอาทิตย์สัญจร” ที่อาคารสาธารณะ อบต.บ้านใหม่หนองไทร เมื่อ วันที่ ๕ ม.ค.ที่ผ่านมา ว่า บริเวณที่คนไทยถูกจับ อยู่บนที่นาของเขา และศูนย์อพยพกัมพูชาก็อยู่ บนที่ดินของเขาอย่างแน่นอน

ก๊าก”กษิต-กระทรวงบัวแก้ว” ข้าราชการไทยหัวใจเขมร??

นอกจากนายอภิสิทธิ์แล้วบุคคลที่น่าตำหนิมาก ที่สุดเป็นอันดับสอง และถ้าจะว่าไปแล้วน่าจะถูก ตำหนิมากกว่านายอภิสิทธิ์เสียด้วยซ้ำไปก็คือ “นายกษิต ภิรมย์” รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ ต่างประเทศ รวมทั้งรัฐมนตรีว่าการตำรวจที่ออก มาจ้อและเสนอหน้าให้ข้อมูลประหนึ่งเป็นรัฐมนตรี เสียเองอย่าง “นายชวนนท์ อินทรโก มัลย์สูตร”

เลขฯ ของนายกษิต รวมถึงข้าราชการกระทรวงการต่างประเทศบางคนที่ทำตัวประหนึ่ง “ขุนพลอยพยัก” ที่นั่งกระดิกนิ้วอยู่บน “หอคอยงาช้าง” โดยที่มิได้ตรวจสอบข้อมูลและข้อเท็จจริงก่อนที่จะผายลมข้อความอันส่งผลกระทบต่อโดยตรงต่อ ๗ คนไทยออกมา

เหตุที่ต้องตำหนินายกษิตก็เพราะเขามีใช้เด็กอมมือที่มีรู้เดียงสา หากแต่เคยเป็นถึงข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ในกระทรวงการต่างประเทศ รวมทั้งรู้จักและสัมผัสกับเล่ห์เหลี่ยมของนายสุนเซนเป็นอย่างดี

แต่ก็อีกเช่นกัน ด้วยความที่นายกษิตคืออดีตข้าราชการกระทรวงการต่างประเทศที่มีทัศนคติเห็นดี เห็นงามกับคุณอันวิเศษของเอ็มโอยู ๔๓ ทำให้เขาติดกับดักความผิดพลาดที่กระทรวงแห่งนี้กระทำมาตั้งแต่ในอดีต และต้องการทำให้สังคมเข้าใจถึงคุณอันวิเศษของเอ็มโอยู ๔๓ เช่นเดียวกับพวกเขา ซึ่งในที่สุดกรณี ๗ คนไทยถูกจับนายกษิตและกระทรวงการต่างประเทศก็ได้ประจักษ์ด้วยตนเองแล้วว่า เอ็มโอยู ๔๓ ไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาข้อพิพาทระหว่างทั้งสองประเทศเลยแม้แต่น้อย

ขณะเดียวกันกรณี ๗ คนไทยก็ทำให้สังคมเข้าใจเช่นกันว่า รัฐบาลของนายสุนเซนยึดถือแผนที่มาตราส่วน ๑:๒๐๐,๐๐๐ โดยที่มิได้สนใจหลักสันปันน้ำอย่างที่นายกษิตและกระทรวงการต่างประเทศประกาศ รวมทั้งเหมิเกริมรุกล้ำและ

ยึดครองดินแดนไทยมากขึ้น ซึ่งผู้ที่รับรองการใช้แผนที่ ๑:๒๐๐,๐๐๐ ก็มีใครอื่นหากแต่เป็นกระทรวงการต่างประเทศเอง

ทั้งๆ ที่เป็นที่ชัดเจนแล้วว่า ไม่ควรไม่ยุ่งเกี่ยวอะไรกับเขตแดนระหว่างไทยกับกัมพูชาอีก เนื่องจากบรรพบุรุษสยามกับฝรั่งเศสได้ตกลงสำรวจและปักปันไปเมื่อ ๑๐๓ ปีที่แล้วว่า ให้ใช้สันปันน้ำและหน้าผา ซึ่งชัดเจนมากเป็นเขตแดนตามธรรมชาติโดยที่ไม่ต้องสำรวจเพื่อทำหลักเขตแดนใดๆ ทั้งสิ้นจากช่องสง่า จ.ศรีสะเกษไปทางทิศตะวันออกจนถึงช่องบก จ.อุบลราชธานี ความยาว ๑๕๕ กิโลเมตร แต่สิ่งที่กระทรวงการต่างประเทศควรทำคือไปหา/ซ่อมแซมหลักเขตแดนทางบกเก่า จำนวน ๑๓ หลักจากหลักเขตที่ ๑ คือบริเวณช่องสง่าไปจนถึงหลักเขตที่ ๑๓ ที่บ้านหาดเล็ก จ.ตราด

หากยังจำกันได้ ทั้งนายกษิต นายชวนนท์ นายธานี ทองภักดี อธิบดีกรมสารนิเทศ ฯลฯ ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันตั้งแต่วันแรกจนกระทั่งถึงวันนี้ว่า ๗ คนไทยรุกดินแดนกัมพูชา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวนายกษิตด้วยแล้ว ยิ่งไม่สามารถแก้ตัวได้เลยเพราะมีประจักษ์พยานชี้ชัดว่า เขาบาปบุญญาในการช่วยเหลือคนไทยมาตั้งแต่เริ่มแรก ด้วยการยอมรับว่า คนไทยรุกดินแดนกัมพูชาโดยที่มิได้เปิดตามดูข้อเท็จจริงแต่ประการใด แถมยังมัวนับข้อมูลเรื่องการล้ำดินแดนชนิดที่เปลี่ยนแปลงตัวเลขรายวันอีก ต่างหาก

กล่าวคือหากยังจำกันได้ ในครั้งแรกๆ นายกษิตระบุว่า “มีข้อมูลยืนยันระหว่างฝ่ายไทย และกัมพูชา โดยเฉพาะพิกัดของทั้ง ๗ คน ฝ่ายไทยทราบข้อมูลจากฝ่ายความมั่นคงที่มีเจ้าหน้าที่ กรมสนธิสัญญาและกรม แผนที่ทหารเข้าไปสำรวจใกล้กับจุดเกิดเหตุพบว่า มีการรุกล้ำเข้าไป ในเขตกัมพูชาประมาณ ๑ กิโลเมตรเศษ โดยรุกล้ำเข้าไปในหมู่บ้าน”

แต่เมื่อภาคประชาชนมีการตั้งข้อสังเกตด้วยการ ยืนยันเอกสารสิทธิรวม ทั้งข้อมูลหลักฐานอื่นๆ กระทรวงการต่างประเทศก็ตั้งคณะทำงานขึ้นมา ๑ ชุด พร้อมประมาณการตัวเลขอยู่บนหอคอยงาช้างเช่นเดิม แต่คราวนี้ลดลงจาก ๑,๒๐๐ เมตรเป็น ๕๕ เมตร

จากนั้นนายกษิตก็ปรับตัวเลขการล้ำแดนใหม่ อีกครั้งเป็นคนไทยล้ำแดนกัมพูชาถ้าหากวัดจาก สันปันน้ำ ๘ เมตร!!!

และเมื่อวันที่ ๑๑ ม.ค.ที่ผ่านมา ตัวเลขดังกล่าว ก็เปลี่ยนไปอีกครั้ง เมื่อนายกษิตให้สัมภาษณ์รายการ “หมุนตามวัน” ทางเอฟเอ็ม ๙๒.๕ เมกะเฮิร์ตซ์ว่า “ยืนยันว่าดินแดนที่คนไทยทั้ง ๗ คน ถูกจับไป อยู่บนถนนเค ๕ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ทหารฝ่ายกัมพูชา ใช้ปฏิบัติการ และกู่ขนานไปกับถนนศรีเพ็ญที่อยู่ ฝั่งไทย ทั้ง ๗ คน เดินเข้าไปในพื้นที่ซึ่งยังใช้กฎ อัยการศึก โดยไม่แจ้งให้ทหารทราบล่วงหน้า แล้วยังขับรถเลยดู๋ยาม ดซด.ไปอีก ๓๐๐ เมตร ก่อนเดินเข้าไปในถนนเค ๕ ถ้าดูตามแผนที่

L๗๐๑๘ จะเห็นได้ว่าคนของเราล้ำไป ๕๐ กว่า เมตร”

ข้างเป็นตัวเลขการล้ำแดนที่หาความแน่นอน ละเอียดไม่ได้

ซ้ำร้ายในวันเดียวกันนั่นเอง ความเปลี่ยนแปลงก็ได้เกิดขึ้น เมื่อมีรายงานข่าวยืนยัน ว่านายกษิตได้มีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่กองเขตแดนและ เจ้าหน้าที่ของกระทรวงที่มีหน้าที่ให้ข่าวกับสื่อมวลชนใช้คำเรียกจุดที่ทหาร กัมพูชาจับ ๗ คน ไทยใหม่ว่า “๗ คนไทยเดินล้ำแนวหลักเขตที่ กัมพูชาดูแลอยู่”

แต่จะอย่างไรก็ตาม ความพิสดารของเรื่องนี้ก็ ยิ่งทำให้สังคมสืบสานยิ่งเข้าไปอีก เมื่อมีรายงาน ข่าวแจ้งข้อมูลที่นายกษิตรายงานต่อ ครม.ว่า

“บริเวณที่มีการจับกุมตัวมีเอกสารสิทธิอายุ กว่า ๓๐ ปี ชัดเจนว่าอยู่ในฝั่งไทยทั้งหมด ขณะ นี้กระทรวงการต่างประเทศได้ส่งนายอัยญา ชัยนาม ประธานคณะกรรมการสิทธิการเขตแดนร่วมไทย- กัมพูชา(JBC) ไปตรวจดูพื้นที่แล้ว”

นี่มันเกิดอะไรขึ้นกับการทำงานของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของไทยกันแน่

ด้วยเหตุดังกล่าว จึงไม่น่าแปลกใจที่ทำให้ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ไม่มีข่าวปรากฏออกมาสู่สาธารณะให้เห็นว่า กระทรวงการต่างประเทศ เรียกตัวทูตกัมพูชาเข้าพบเพื่อสอบถามหรือยื่น ข้อเรียกร้อง ไม่มีข่าวว่านายกษิตประท้วงรัฐบาล กัมพูชาอย่างเป็นทางการต่อกระทรวงการต่างประเทศที่

เข้ามาลักพาตัวคนไทยในเขตแดนประเทศไทย
“ไม่เชื่อว่ากระทรวงการต่างประเทศยื่นคำขาดให้
รัฐบาลกัมพูชาปล่อยตัวคนไทยอย่างไม่มีเงื่อนไข
“ไม่เชื่อว่าว่านายกษิตประนามรัฐบาลสุนเซนใน
การละเมิดสิทธิมนุษยชนและสนธิสัญญา
ระหว่างประเทศ “ไม่มีข่าวว่ากระทรวงการต่าง
ประเทศเสนอให้ปิดชายแดนเพื่อกดดันรัฐบาล
สุนเซน ให้ปล่อยตัวคนไทย และไม่มีอีกหลาย
ข่าวที่บ่งบอกให้เห็นถึงความเข้มแข็งของ
กระทรวงการต่างประเทศในการช่วยเหลือคนไทย

ก๊ก ‘บ๊ิก ป.’

กลุ่มเงาปีศาจแห่งบูรพาพยัคฆ์

สำหรับก๊ิกสุดท้ายที่ทำให้ปัญหาชายแดนไทย
-กัมพูชายังคาราคาซังอย่างมิเห็นแสงสว่างจาก
ปลายอุโมงค์ก็คือ “ก๊ิกทหาร” โดยเฉพาะก๊ิกทหาร
ที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่บริเวณชายแดนบูรพา

อย่างไรก็ตามในที่นี้ไม่ได้เหมารวมถึงทหาร
ทุกคนที่ชายแดนบูรพา เพราะแท้ที่จริงแล้วผู้ที่
ทำให้เกิดปัญหาทั้งหลายทั้งปวงก็คือ “บ๊ิกป.” ผู้
ที่มีผลประโยชน์ทับซ้อนตลอดแนวชายแดนไทย
กัมพูชา ตั้งแต่การลบลอบตัดไม้ การนำเข้าวัวเถื่อน
สินค้าเถื่อนหนีภาษี ฯลฯ และกำลังหมยมันปั้น
มือที่จะเถลิงอำนาจขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรีคนถัดไป

เพราะเป็นที่รับรู้กันว่าสายสัมพันธ์ระหว่างบ๊ิก
ป.กับบ๊ิกทหารกัมพูชาที่ทำมาหากินตามบริเวณ
แนวชายแดนนั้นแน่นแฟ้นเพียงใด

ยิ่งเมื่อบ๊ิก ป.ไปสวมหัวรวมกลุ่มกับ “คนชื่อพม่า
หน้าลาว เว้าเขมร” และพองเพื่อนนักธุรกิจปลอด
ภาษีรวมถึงผู้กว้างขวางแห่งเมืองหอยใหญ่ด้วยแล้ว
ก็ทำให้เห็นภาพของปัญหาที่ชัดเจนขึ้น

พิชาย รัตนดิถ ฅ ฎุภีต แห่งสถาบันบัณฑิต
พัฒนบริหารศาสตร์(นิด้า) กล่าวถึงความสัมพันธ์
อันน่าสะพรึงกลัวอันเป็นเหตุให้การช่วยเหลือคน
ไทยทั้ง ๑ คนเป็นไปแบบขอไปทีเอาไว้ว่า “มีความ
เป็นไปได้ว่า มีการสมคบคิดกันระหว่างกลุ่มเงา
ปีศาจ กลุ่มผู้ก่อการร้ายไร้แผ่นดินและกลุ่มเผด็จ
การสุนเซน กลุ่มนี้มีแบบแผนความคิดร่วมกันที่
สำคัญคือ การแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากร
บริเวณชายแดนไทย-กัมพูชาทั้งบนบกและใน
ทะเลอ่าว ไทยที่อุดมไปด้วยก๊าซและน้ำมัน” (อ่าน
รายละเอียดเพิ่มเติมใน “ความอ่อนแอ หุ่นกระบอก
และอำนาจแฝงเร้น” หน้า ๔๕)

หากยังจำกันได้ เมื่อครั้งที่ “บ๊ิก ป.” และพะ
นะท่านผู้กว้างขวางแห่งเมืองหอยใหญ่เดินทางไป
เยือนกัมพูชาและเข้าพบนายสุน เซน คณะของ บ๊ิก
ป.ได้หยิบยกรกรณีของข้อพิพาทในพื้นที่ทับซ้อน
ทางทะเล ๒๖,๔๐๐ ตารางกิโลเมตรขึ้นมาหารือกัน
ซึ่งบริเวณดังกล่าวเป็นแหล่งก๊าซธรรมชาติที่
สำคัญมูลค่ากว่า ๓.๕ ล้านล้านบาท และน้ำมันอีก
๑.๕ ล้านล้านบาท หรือสรุปง่ายๆ คือต้องการ
“สวมตอ” สิ่งนี้นักโทษชายหนีคดีได้ริเริ่มเอาไว้

และเมื่อเดินทางกลับมา พวกเขาก็ได้ขอให้
กระทรวงการต่างประเทศ ประชุมคณะอนุ

กรรมการเขตแดนทางทะเลโดย เร็วเพื่อให้การดำเนินการหาข้อยุติเกี่ยวกับพื้นที่ทับซ้อนทางทะเลอันจะนำไปสู่การนำทรัพยากรทางทะเลขึ้นมาใช้ ซึ่งจะทำให้เกิดประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจกับสองประเทศ

และนี่อาจเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้พวกเขาไม่สนใจคดีปัญหาข้อพิพาทเรื่องปราสาทพระวิหารและไม่สนใจคนไทย ๗ คนที่ถูกจับกุมตัวไปพร้อมทั้งปล่อยให้นายสุนเซนย้ายศักดิ์ศรีของคนไทยเยี่ยงนี้

นอกจากนั้นยังมีรายงานเพิ่มเติมจาก “กลุ่มคนไทยหัวใจรักชาติ” ด้วยว่า “พื้นที่แถบนี้ในพื้นที่ดินมีแร่พลอยอ่อนจำนวนมากอยู่ตามแนวตะเข็บชายแดนยาวไปจนจรดจังหวัดอุบลฯ (บริเวณที่เรียกว่าสามเหลี่ยมมรกต) ซึ่งมีกลุ่มทุนใหญ่มีโครงการจะทำเป็นรีสอร์ท โรงแรม สนามกอล์ฟ โดยพวกทหารไทย ทหารเขมรระดับสูงและนักการเมืองไทย (บางคน) ได้ผลประโยชน์”

ด้วยเหตุนี้ การที่นายวีระและคณะถูกจับไปจึงสมประโยชน์ของ “บิ๊ก ป.” เพราะจะไม่มีหลักฐานว่ามีการทำเรื่องเลวร้ายอะไรไว้บ้างตามแนวชายแดน

เมื่อสถานการณ์เป็นเช่นนี้ ทำให้อดคิดไม่ได้ว่าการที่คณะรัฐมนตรีของนายอภิสิทธิ์อ่อนุมติงฉบับจำนวน ๕๐๐ ล้านบาทให้กระทรวงกลาโหมไปเมื่อวันที่ ๑๑ ม.ค.๕๓ เพื่อเตรียมพร้อมรองรับสถานการณ์ด้านความมั่นคงที่อาจเกิดขึ้นบริเวณ

ปราสาท พระวิหาร ซึ่งเป็นพื้นที่พิพาทระหว่างไทย-กัมพูชานั้น จะทำให้ “ใครบางคน” มีรอยยิ้มที่มุมปากและบางครั้งเปลอแลบลิ้นเสียวริมฝีปากหรือไม่

แถมยังเป็นงบลับที่ทำให้เกิดคำถามตามมาด้วยว่า ไอ้การเตรียมพร้อมที่วั้นั้น หมายถึงอะไรบ้างและสุดท้ายแล้วจะเหลือเงินกลับมาคืนให้กับประชาชนคนไทย ผู้เป็นเจ้าของเม็ดเงินจำนวนนั้นหรือไม่

แน่นอน ในท้ายที่สุดแล้ว คำตอบของเรื่องนี้คงอยู่ในสายลมเหมือนเช่นทุกครั้งที่ผ่านมา เพราะลองได้ชื่อว่าเป็นงบลับแล้ว โอกาสที่จะมีการแจกแจงให้ประชาชนได้เห็นคงไม่เกิดขึ้น

....ดังนั้น ถึงเวลาแล้วที่คนไทยและภาคประชาชนจะต้อง “ออกมา” เพราะเวลานี้เป็นที่แน่ชัดแล้วว่า รัฐบาลของนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ หมดความชอบธรรมที่จะบริหารประเทศอีกต่อไป

ขณะเดียวกันพวกเขาก็สมควรอย่างยิ่งที่จะไปเปลี่ยนชื่อเสียงเรียงนามเสียใหม่ให้สอดคล้องกับประเทศที่พวกเขาคิดว่า ยังคงมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน หรือไม่ก็ขอพระราชทานชื่อใหม่จากสมเด็จพระบรมนาถนโรดมสีหมุนี กษัตริย์ของกัมพูชาเสียให้รู้แล้วรู้รอด

อภิสิทธิ์โรมัน... นักร้องชัษิต... นโรดมสีหะ
วิตร.... สมเด็จพระอัครมหาเสนาบดีเตโชเทือก

จาก ผู้จัดการสุดสัปดาห์

ลูกชิ้นเถิดคนดี

ตั้งตมทุกวันตมตม
ควมลับสน อับจนมีมากมาย
คนดีมีกโตนโค่นทำลาบ
นี่หรือไร ตั้งขอปรวม
หรือคนที่ตีมีไม่พอ
ละตองรอไปถึงไหนกัน
ตั้งชั่วร้ายมากมายพร้อมพลัน
ตั้งประันหนักวันนำหวนเกรง
หากควมดีนั้นถึงวันตั้งอับ
อึดตัดคนตีมีดีลธรรม
โลกเราก็คงละหมอง
ผู้คนที่คงละช้า ปาปนำมารร้ายครองเฝื่อง
ตั้งวันหรือยังคนดี
ที่ละพลีไถ่กายน้อมนำ
เกาะกลุ่มร่วมเป็นพลัง
เพื่อหยุดยั้งมารร้ายคนเลว

(ร่วม)พลังมอถุมิตรคนดี
เพื่อหยุดยั้งมารร้ายคนเลว
(ร่วม)พลังมอถุมิตรคนดี
เพื่อหยุดยั้งมารร้ายคนเลว
ขับร้องโดย ป๊อก หินไฟ

วงพรรวาส

คำร้อง-ทำนอง ธวัชชัย เต็บโต

วีระ สมความคิด และ น.ส.ราตรี พิพัฒนาไพบูรณ์

กายสิทธิ์ของ

ยายชิตัน

ผู้มีอายุยาวถึง ๙๔ ปี

แม่ชิตัน หัสนรชัย เกิดปีมะเส็ง ที่อำเภอรัตนภูมิ จ.สงขลา ได้เรียนเพียงแค่ ป.๒ เพราะยายเป็นลูกคนโต ในจำนวนพี่น้อง ๘ คน ตั้งแต่เด็กยายก็ช่วยพ่อแม่ ทำงานทุกอย่าง ทั้งทำนา นวดข้าว ตำข้าว หาฟืน ถากหญ้า งานบ้าน หุงหาอาหาร ปัดกวาดเช็ดถู ทำหมด ยายจึงเป็นคนติดนิสัย ขยันและรู้จักหน้าที่มาตั้งแต่วัยเด็ก

ยายบอกว่า ตื่นนอนตั้งแต่ แสงทองส่องฟ้า ทำงานจนตะวันตกดิน ครั้นอายุ ๒๐ ปีผู้ใหญ่ก็หาแฟนให้เป็นคนดิบสามล้อ อายุ ๓๐ ปี แต่งงานกันมีลูกถึง ๑๐ คน ยายทำอาหารหาบขายจนได้ลูกคนที่ ๓ จึงไปเป็นลูกจ้างที่ร้านหนึ่งในจังหวัดสงขลา ทำทุกอย่างทั้งงานบ้านและขนมที่ร้านขาย ยายอยู่ที่เดี๋ยวนี้อายุถึง ๒๓ ปี ยายบอกต้องออกจากบ้านตั้งแต่ตี ๓ กลับถึงบ้าน ๓ ทุ่มทุกวัน แทบไม่เคยมีวันหยุด เพราะถ้าหยุดลูกมากมายที่รออยู่บ้านจะพากันอด ยายจึงเจ็บป่วยไม่ได้เลย ขณะทำงานหนึ่งอยู่ก็คิดว่าต่อไปจะทำอะไร

มือเป็นระวิงตลอดเวลาไม่ได้พักเลย

ชีวิตนำเวทนามากต้องอดทนอย่างที่สุด แต่แล้วเมื่อสามมีอายุ ๔๘ ปี ก็เสียชีวิต ทิ้งให้ยายต้องเลี้ยงดูลูก ๘ คนแต่เพียงลำพัง (ลูกชาย ๑๐ คน ตายไป ๔ คน ตอนอายุ ๑ ปี ๓ ปี ๖ ปี และ ๑๖ ปี เหลือ ๖ คน ชาย ๓ หญิง ๓)

ยายก้มหน้าก้มตาทำงาน (แทบไม่ได้เงยหน้า เพราะงานรอเต็มไปหมดทุกวัน ยายบอก) ตั้งแต่เงินเดือน ๔๕ บาท จนปีที่ ๒๓ ยายออกมาด้วยเงินเดือน ๖๐๐ บาท ช่วงที่สามมีตาย ลูกสาวคนโตจบแค่ ป ๖ ก็ต้องออกมาเลี้ยงน้อง ลูกๆ ทุกคนต้องช่วยงานกันเองในบ้าน เพราะล้มตาขึ้นมาแม่ก็ไปอยู่บ้านคนอื่นแล้ว พอแม่กลับลูกก็หัล้มหมดแล้ว ยายเปรียบชีวิตช่วงที่เป็นลูกจ้างเขาวว่าราวกับอยู่ในหลุมในบ่อ กว่าจะคลานขึ้นมาพ้นปากบ่อได้ชีวิตรันทจดจริงๆ

ราว ๖๐ ปี ลูกสาวก็ขอร้องให้ยายออกจากงาน ยายจึงมาทำอาหารเงินไปขาย มีทั้งข้าวแกง ขนมหวาน ต้องลุกขึ้นตั้งแต่ตี ๑ ชุมนะพร้าวเอง ๑๐ กว่าลูก เชื้อมหัวเผือกหัวมัน ทำลอดช่องเจียวเอง สารพัดจะทำจน ๘ โมงเช้า ก็เข็นออกไปขาย กลับบ้านราวเที่ยง แล้วก็ไปซื้อของมาเตรียมขายวันต่อไป ทำอยู่ ๒ ปี ลูกก็แอบปล่อย่างรถและบอกว่ารถเสีย ซ่อมไม่ได้แล้ว ให้หยุดขายมาพักผ่อนอยู่กับลูกหลานให้มีความสุขจะดีกว่า เพราะชีวิตก็เหนื่อยมามากแล้ว แต่ยายกลับมองว่า การต้องมาดูแลลูกหลานเป็นทุกข์กว่างานหนักที่ยายเคยเจอมา

เพราะต้องนั่งเฝ้าหลานอยู่บ้านไปไหนไม่ได้เลย ยายจึงบอกลูกหลานว่าจะไปบวชชี ซึ่งก็ไม่มีใครเห็นด้วย เพราะความรักและความห่วงใย แต่ยายก็แน่วแน่มิแปรเปลี่ยนความตั้งใจ

ยายจึงบวชชีที่วัดดีหลวงในอ.สะทิงพระ จ.สงขลา ตั้งแต่แรกบวช ยายชีก็นอนอยู่ในกุฏิคนเดียวไม่กลัว ไม่อ้าล้วยลูกหลานทางบ้าน ยายบอกรู้สึกดีใจมาก เพราะปลด

ภาระผูกพันได้ ทั้งลูกหลานและสมบัติ ยายก็สะพัดไปหมด ไม่มีห่วง ไม่มีทุกข์ อยู่วัดยายมีงานทำทั้งวัน ตั้งแต่ตี ๔ ไหว้พระสวดมนต์นั่งสมาธิ ทำกับข้าวใส่บาตร ทำความสะอาดวัด ถวายดอกไม้ ถวายไปไม้ ยายบอก “เห็นใบไม้หล่น ก็เหมือนคนตาย เห็นใบไม้อ่อนแรกผลก็เหมือนเด็กเกิดใหม่” สิ่งรอบๆ ตัว

หากรู้จักพิจารณา ก็เป็นธรรมะไปหมด”

ยายทำงานไปเรื่อยๆ ทั้งวัน เวลาหยุดพักก็อ่านหนังสือ (โดยไม่ต้องใส่แว่น) ยายไม่นอนกลางวัน ถามยายว่า ยายแก่ขนาดนี้ไม่เหนื่อยไม่เมื่อยหรือ ยายบอกว่า “ร่างของเราไม่มี ไม่เจ็บตรงไหน ใจละวางได้ ไม่รู้สึกปวดเมื่อยเหน็ดเหนื่อย ทำงานก็อยู่กับสติ ไม่หลงลืม จำได้หมายรู้ ไม่มีอะไรต้องห่วง”

วันที่ ๘ มิ.ย. ๕๓ ที่ไปสัมภาษณ์ ยายชีดั้น ยายอายุ ๘๔ ปี ยายมองเห็นทุกอย่างชัดเจน โดยไม่ต้องใช้แว่น ยายได้ยื่นเรื่องที่เราพูดกัน ตอบโต้และเล่าเรื่องอย่างคนมีปฏิภาณ ไหวพริบดี ยายใช้ฟันปลอมเวลาเคี้ยวอาหาร ซึ่งยายกินวันละมื้อ และมื้อละเล็กน้อยมาก หากเทียบกับคนทั่วไป ยายน้ำหนักเพียง ๓๘ กิโลกรัม แต่ไปไหนมาไหนได้สบาย เพราะเดินเหินสะดวก แอ้มหัวของหนัก ๓-๔ กิโล ไปฝากลูกหลานเวลาไปเยี่ยมพวกเขาที่บ้าน เวลาจะกลับลูกหลานจะไปส่งที่วัดยายก็ไม่ยอม จะไปรถโดยสารเอง เพราะยายบอกประหยัด ค่าน้ำมันและเวลาของลูกหลาน หากใครบอกเป็นห่วง ยายก็ว่า หากสติยังดีไม่

“

ความตายอยู่ที่เราไม่หายใจเข้าก็ตาย
ไม่หายใจออกก็ตาย

ความตายอยู่ที่ปลายจมูกทุกๆ ไม่มีอะไรน่ากลัวเลย”

มีหลง ยายว่า “ใจไม่หลง อย่างอื่นก็ไม่หลง” เพราะจำได้หมายรู้ทุกอย่างในชีวิต ยายไม่เคยเจ็บป่วยเข้า ร.พ. สุขภาพแข็งแรงมาจนถึง ๘๔ ปี ทั้งชีวิตไม่เคยไปตรวจร่างกาย ไม่ต้องหาหมอไม่เคยเป็นโรค...อัศจรรย์จริงหนอ!

เมื่อไปส่งยายที่วัด(ยายมาเยี่ยมลูกหลานที่บ้าน) เพื่อขอถ่ายรูปมาลงดอกหญ้า และจะทำรายการ ‘ดินอุ้มดาว’ (ออกอากาศทางสถานีเพื่อมวลชนชชาติ FMTV) ยายชี้พาไปดูบริเวณที่ยายซื้อทรายมาถม ๕ คันรถพร้อมหัวถังมาประกอบให้เราถ่ายรูป ยายชวนเองทำเองทั้งหมดแต่ผู้เดียว (เมื่อก่อนมีแม่ชี ๕ รูป ย้ายไปบ้าง ตายไปบ้าง จึงเหลือแต่ยายชีดิน ซึ่ง

เป็นชีอยู่รูปเดียวมา ๘ ปีแล้ว) กลางวันยายก็ไม่ได้หลับพักผ่อนเพราะไม่รู้สึกเหนื่อยแถมยังไม่ต้องเข้าห้องน้ำ ถึงเวลาต้องไปทำอย่างอื่นต่อ ยายก็จะทำได้ตรงเวลา เพราะ “นาฬิกาอยู่ที่ใจ สติมันคอยเตือน ทำอะไรก็จะตรงเวลา”

ชีวิตของยายชีเป็นชีวิตที่มีแต่ให้ ยายบอกว่า “คนทำแล้วคิดจะเอา เป็นทุกข์ แต่หากทำแล้วให้โดยไม่มีหวังผล ก็จะเป็นสุข”

ถามยายว่า กลัวความตายไหม ยายตอบว่า “ความตายอยู่ที่เราไม่หายใจเข้า ก็ตาย ไม่หายใจออก ก็ตาย ความตายอยู่ที่ปลายจมูกทุกๆ ไม่มีอะไรน่ากลัวเลย”

ยายดินยอมให้เราไปส่ง ไปสัมภาษณ์ เพราะบอกว่าเรามีศรัทธาในตัวยาย คนเราอยู่ที่เห็น อยู่ทีไร บางคนมีตาก็มองไม่เห็น มีหูก็ฟังไม่รู้เรื่อง คุยกันก็ไม่เข้าใจ เราจึงโชคดีที่ได้พบและพูดคุยกับยายชีดิน ผู้มีกายอันศักดิ์สิทธิ์และมีจิตที่สว่างไสว

หากให้คน ปัญญาธรรม ได้ยศ
จะคิดคน ไม่ซื้อ ถืออำนาจ
จะเบียดเบียน บ้านเมือง อย่างอุกทายน
จะร้ายกาจ กล้าชั่ว ไม่กลัวใคร

อย่าให้คนธรรมได้ยศ (ทุมเมธชาดก)

ที่
ธรรมสภา ภิกษุทั้งหลายพากันมาชุมนุม ต่างก็กล่าวโทษถึงพระเทวทัตว่า
“ท่านทั้งหลาย พระเทวทัตเพียงได้เห็นพระพักตร์อันทรงสิริมงคล ดังพระจันทร์เต็ม
ดวง และได้เห็นพระอัครภาพ (ตัวตน) อันทรงมหาบุริสลักษณะ (ลักษณะของมหาบุรุษ) ๓๒
ประการของพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว ก็บังเกิดจิตริษยา (เห็นคนอื่นได้ดีแล้วตนไม่ได้) ไม่อาจ
ทำจิตใจเสื่อมใสในพระศาสนา

ยิ่งได้ยินผู้กล่าวว่า ธรรมดาของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ย่อมทรงประกอบด้วยศีล สมาธิ
ปัญญา วิมุตติ (หลุดพ้นจากกิเลส) วิมุตติญาณทัตสนะ (รู้แจ้งเห็นจริงในความหลุดพ้นแล้ว)
เห็นปานนี้ พระเทวทัตก็ยิ่งริษยาใหญ่”

พอดีพระศาสดาเสด็จมา ครั้นทรงรู้เรื่องที่พวกภิกษุสนทนากันแล้ว ก็ตรัสว่า
“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่ในบัดนี้เท่านั้นที่เทวทัตริษยาเรา เมื่อมีผู้กล่าวถึงคุณของ
เรา แม้ในกาลก่อนก็เคยริษยาเรามาแล้วเหมือนกัน”
แล้วทรงนำเรื่องราวในอดีตนั้นมาตรัสเล่า

ใบ

อดีตกาล สมัยที่พระเจ้ามคธองค์หนึ่ง ครองราชสมบัติในกรุงราชคฤห์ ทรงได้
ช่างเผือกเขือกหนึ่งมา ซึ่งมีลักษณะงดงาม ถึงพร้อมด้วยวิริยคุณเป็นอย่างยิ่ง พระองค์จึง
ทรงแต่งตั้งให้เป็นช่างมณฑลคู่บ้านคู่เมือง แล้วจัดงานเฉลิมฉลอง โปรดให้ประดับตกแต่งพระ
นครอย่างงดงาม

แล้วเสด็จกระทำประทักษิณ (เวียนขวา) รอบพระนคร โดยประทับอยู่บนช่างมณฑล
ที่ประดับด้วยเครื่องอสังการพร้อมสรรพ มหาชนพากันยืนรับเสด็จตลอดสองข้างทาง แต่พอ
ได้เห็นคุณสมบัติอันงดงามของช่างมณฑลแล้ว ต่างก็ชื่นชมเป็นอย่างยิ่ง พากันส่งเสียงโห่ร้อง
ชมเชยช่างมณฑลด้วยเสียงอันดังไปทั่ว

“ช่างมีลักษณะงามนัก.....

ก้าวอย่างสง่างามเหลือเกิน.....

ดูลีลาคล้ายหาญองอาจ.....

สมบุรณ์ด้วยคุณลักษณะพิเศษแท้.....

เป็นพญาช่างเผือกสมควรคู่บุญบารมีของพระเจ้าจักรพรรดิเท่านั้น”

พระเจ้ามคธทรงสดับแต่เสียงสรรเสริญช่างมณฑลอย่างมากมาย จนกระทั่งไม่ทรง
สามารถอดพระทัยได้ ทรงบังเกิดจิตริษยารุนแรงขึ้น ถึงกับดำริในพระทัยว่า

“เห็นที่เราจะต้องกำจัดช่างตัวนี้ ให้ถึงแก่ความตายไปให้จงได้ในวันนี้แหละ”

แล้วรับสั่งเรียกนายหัตถาจารย์ (อาจารย์ผู้ฝึกหัดช่าง) มาตรัสถาม

“ช่างตัวนี้เจ้าฝึกสอนดีแล้วหรือ”

“ข้าแต่สมมุติเทพ ข้าพระองค์ได้ฝึกสอนช่างมณฑลนี้ดีแล้วพระเจ้าข้า”

“แต่เราเห็นว่า ยังฝึกไม่ดี”

“ข้าพระองค์ขอรับรองว่า ฝึกดีแล้ว พระเจ้าข้า”

“ถ้ายืนยอนอย่างนั้น เจ้าจะสามารถให้มันขึ้นสู่ยอดเขาเวปุลละได้หรือไม่”

“ได้ พระเจ้าข้า”

ทรงสดับอย่างนั้น จึงเสด็จลงจากช่างมณฑล แล้วให้นายหัตถาจารย์ขึ้นนั่งแทน ไล่ช่างไป
ยังเขาเวปุลละ แม้พระองค์และหมู่อำมาตย์ก็เสด็จตามไป

ครั้นถึงยอดเขาแล้ว ซึ่งมีเหวอยู่โดยรอบ พระราชาทรงบังคับนายหัตถาจารย์ ให้ใส่
ช้างไปริมเหว แล้วตรัสสั่ง

“เจ้าได้บอกว่า ช้างตัวนี้ฝึกไว้ดีแล้ว ฉะนั้นจงให้มันยืน ๓ ขาเท่านั้นที่ชอบเหว”

นายหัตถาจารย์แม้รู้สึกไม่เห็นด้วยกับการรับสั่งนี้ แต่ก็ให้สัตยญาณแก่ช้างมงคลไปยืน
ริมเหว แล้วบอกว่า

“พ่อเอ๊ย จงยืน ๓ ขาเถิด”

ช้างมงคลก็สามารถกระทำได้ดี พระราชาจึงรับสั่งอีก

“ให้มันยืนด้วยเท้าหน้าทั้ง ๒ เท่านั้น”

ช้างมงคลก็ยังทำได้อีก โดยไม่ร่วงหล่นลงเหว พระราชาจึงรับสั่งใหม่ว่า

“ให้มันยืนด้วย ๒ เท้าหลังเท่านั้น” แต่ช้างมงคลยังคงทำได้ ไม่พลาดพลั้งเลย พระ
ราชาจึงอิงบิบบิ้นขึ้นไปอีก

“ให้มันยืนขาเดียว ยกเท้าทั้ง ๓ ขึ้น”

แม้ทรงเจตนาประทุษร้ายถึงปานนี้ แต่ช้างมงคลก็สามารถทำได้ พระราชาจึงลูแก่อำนาจ
ทรงกล้ารับสั่งอย่างไม่ละอายแก่บาปว่า

“ถ้าช่วงตัวนี้มีความสามารถจริง จงให้มันยืนอยู่ในอากาศเหนือเหวนี่”
นายหัตถาจารย์ได้อินคำสั่งนั้นแล้ว คิดว่า
“ทั่วชมพูทวีป ช้างมงคลที่สุดวิเศษนี้ศึกได้ลี้เลิศแล้ว ไม่มีพญาช้างเผือกใดวิเศษไปกว่า
นี้ได้เลย แต่พระราชาพระองค์นี้ กลับทรงประสงค์จะให้ช้างนี้ตกเขาตายแน่แท้ โดยไม่ต้องสงสัย
เลย”

คิดแล้วจึงกระซิบที่ใกล้หูช้างมงคลว่า

“พ่อเอ๋ย พระราชานี้ต้องการให้เจ้าตกเขาตาย ฉะนั้นพระองค์ก็ไม่คู่ควรกับเจ้าเลย ขณะนี้
หากเจ้ามีกำลังพอ จงหนีไปจากที่นี่เถิด เราจะไปกับเจ้าด้วย”

ลั่นคำของนายหัตถาจารย์ ช้างมงคลพลันเหาะขึ้นไปในอากาศทันที ทำให้นายหัตถาจารย์ดี
ใจยิ่งนัก ตะโกนเสียงดังสอนพระเจ้ามคธ ทั้งที่ตนยังนั่งอยู่บนคอช้างว่า

“ผู้มีปัญญาทราม ได้ยศแล้ว ย่อมประพฤตีสั่งที่ไม่เป็นประโยชน์แก่ตน ย่อมปฏิบัติเพื่อ
การเบียดเบียนตนและคนอื่น

ข้าแต่สมมุติเทพ ช้างมงคลนี้ถึงพร้อมด้วยบุญฤทธิ์มาก ไม่คู่ควรแก่ผู้มีบุญน้อย และมี
ปัญญาทรามเช่นพระองค์ แต่คู่ควรแก่ผู้มีบุญมาก เป็นบัณฑิต (ผู้ฉลาดในธรรมเท่านั้น)

คนบุญน้อยเช่นพระองค์ ถึงจะได้พาหนะมงคลเช่นนี้ ก็มีได้รู้จักคุณค่า รังแต่จะทำให้
สูญเสียไป แม้ศและสมบัติที่เหลือของพระองค์ ก็จะฉิบหายไปหมดสิ้นเป็นแน่แท้”

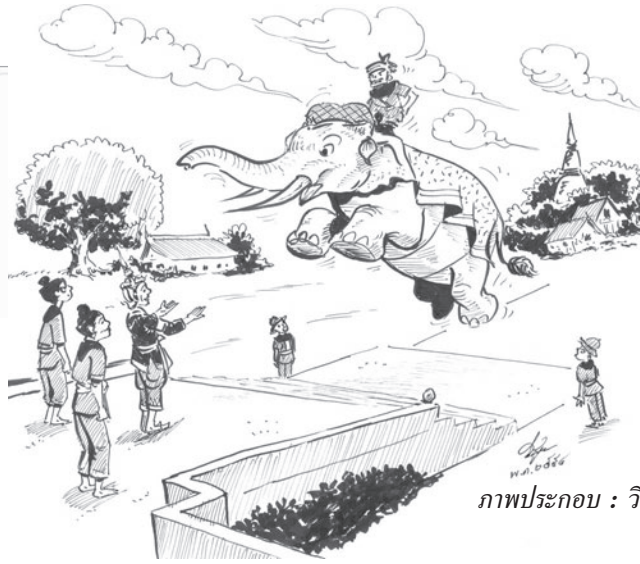
แสดงธรรมสอนสอนพระราชแล้ว ก็ให้ช้างมงคลเหาะตรงไปยังกรุงพาราณสี ถึงแล้วก็
ยังเหาะลอยอยู่ในอากาศที่ท้องพระลานหลวง ชาวพระนครเห็นกันถ้วนทั่ว พวกคนส่งเสียงอื้ออึง
บอกกล่าวกันว่า

“นั่นช้างเผือกเหาะได้ คงเป็นของพระราชารเรา”

ราชบุรุษ (คนของพระราช) รีบไปกราบทูลให้พระราชาทรงทราบ พระองค์จึงเสด็จมาที่
พระลานหลวง แล้วตรัสถาม

“ถ้าเจ้ามาที่นี่ เพื่อประโยชน์แก่เรา เจริญเจ้าจงมาขึ้นที่พื้นดินเถิด”

ช้างมงคลจึงลงสู่พื้นดิน นายหัตถาจารย์ก็ก้าวลงจากหลังช้าง ถวายบังคมพระเจ้าพาราณสีกราบ
ทูลเรื่องราวให้ทรงรับรู้ทั้งหมด พระราชาทรงสดับแล้วดีพระทัยใหญ่หลวงทรงเชื้อเชิญทันที

ภาพประกอบ : วิสูตร นวพันธุ์

“พ่อคุณ การที่ท่านมาในที่นี้ เป็นสิ่งที่น่าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง พญาช้างเผือกนี้
จงเป็นช้างมงคลคู่บ้านคู่เมืองเรา แม้ท่านก็ช่วยเราปกครองบ้านเมืองเถิด”

แล้วทรงแบ่งราชสมบัติทั้งปวงของพระองค์ออกเป็น ๓ ส่วน หนึ่งส่วนพระราชทานแก่ช้าง
เผือกมงคล อีกหนึ่งส่วนพระราชทานแก่นายหัตถาจารย์ ส่วนสุดท้ายพระองค์ทรงครอบครองเอง

นับตั้งแต่นั้นมา ราชสมบัติทั้งสิ้นในชมพูทวีป ล้วนตกอยู่ในเงื้อมพระหัตถ์ของพระเจ้า
พาราณสี พระองค์ได้เป็นพระราชาผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในชมพูทวีป ทรงบำเพ็ญบารมีด้วยทานเป็นต้น
ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์

พระศาสดาตรัสชาดกนี้จบแล้ว ทรงเฉลยตัวบุคคลว่า

“พระเจ้ามคธในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระเทวทัต ในบัดนี้ พระเจ้าพาราณสีได้มาเป็นพระ
สารีบุตร นายหัตถาจารย์ได้มาเป็นพระอานนท์ ช้างเผือกมงคลได้มาเป็นเรตถาคตเอง”

ฉวมพุทธ

พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗/ข้อ ๑๒๒
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖/หน้า ๕๖๙

ต้องระวังศีล ๕

ถ้อยคำเตือนสติบางคำ มิใช่เตือนฉันและเธอ แต่เป็นการเตือนมนุษยทั้งโลก ถ้าเป็นมนุษยต้องอย่าลืมข้อนี้เลยทีเดียว ‘ต้องระวังศีล ๕’ มิใช่การเตือนนักปฏิบัติธรรม

มิใช่เตือนคนสนใจศาสนา

แต่มนุษยปวงชนต้องน้อมรับ

เป็นเกณฑ์ขั้นต่ำ เป็น

เกณฑ์ขั้นต้นของชีวิต

มิใช่ลึกซึ้งถึงขั้น

ปล่อยวาง

แต่เป็นความดี ความ

ชั่วขั้นต้น ที่ห้ามประมาท

ละเลย

‘ต้องระวังศีล ๕’ เพราะมนุษย

เราเป็นสัตว์สังคม

คุณธรรมแห่งการใช้ชีวิตพึงพาอาศัย

จึงต้องศีล ๕

ศีล ๕ เป็นข้อประพดติ ที่กลั่น

จากประสบการณ์ชีวิตของทุกคน

เมื่อเธอไม่ชอบอะไร เธอก็อย่าทำ!

เมื่อเธอไม่ชอบเรื่องไหน เธอก็อย่าไปทำ

เรื่องนั้นกับคนอื่น!

วิธีคิดง่าย ๆ แต่เป็นเสาหลักของจักรวาล!

‘ต้องระวังศีล ๕’ เรียนรู้จาก“ใจเขาใจเรา”

ใจเราเป็นอย่างไร ใจเขาก็เป็นอย่างนั้น
จะมีใครคิดแตกต่างกว่านี้?

อยากกินข้าวร้อนๆ เวลาทำให้คนอื่นกิน
เธอก็ต้องทำร้อนๆ

อยากให้คนอื่นทำกับเราดีๆ เราก็คือต้อง
ทำดีๆ กับคนอื่น

ไม่ยอมทำให้ใครโกรธเรา เราก็คือต้องอย่า
โกรธคนอื่นให้เป็น

ทำอย่างไรก็ได้ อย่างนั้น กฎแห่งกรรมเขา
ว่าไว้

เมื่ออยากได้ก็ต้องเป็นผู้ให้ก่อน

‘ต้องระวังศีล ๕’ เตือนตน เตือนจิต

ชีวิตต้องไม่เบียดเบียนกัน เป็นขั้น
อนุบาลชีวิต!

ก่อนจะได้ความปรารถนาดี เราต้องมี
พฤติกรรมปรารถนาดีออกไปก่อน

ศีล ๕ อาจจะยังไม่ถึงจิต แต่จะเป็น
เกราะทำให้ชีวิตแคล้วคลาดจากภัยอันตรายทั้งปวง

เมืองไทยเมืองพุทธ แต่ระวังศีล ๕ ก็
มากนัก้อย ?

อาจจะยังคุณรู้

อาจจะยังฝืนใจมากๆ

แต่ศีล ๕ ที่ควบคุมระดับกายจำเป็นต้อง
รักษาไว้

กรรมบุญของชีวิต จะต้องเริ่มที่ ศีล ๕

หลีกเลี่ยงการทำร้าย ทำลายผู้อื่น

ควบคุมกายไว้ ควบคุมวาจาให้ดี

เพียงแค่นี้ ชีวิตก็ปลอดภัย และโชคดี

อยากดีอยากเก่งกว่านั้น ค่อยฝึกให้ถึงจิต

ก็ค่อยว่ากันใหม่

‘ต้องระวังศีล ๕’ ยุคบ้านเมืองตกต่ำ มอง
คุณธรรมคร่ำครึ

คุณอาจไม่ต้องการนิพพาน

คุณอาจไม่ต้องทางสะอาด - สว่าง -
สงบ แต่ศีล ๕ คุณต้องใส่ใจเพราะมันเป็นลักษณะ
ของชีวิตที่ต้องปฏิบัติ ห้ามละเลย

พูดกันเสมอ ท่องกันก็บ่อย แต่มักจะละเลย

เรื่องศีล ๕ มิใช่ของนักธรรมะ แต่จะเป็น

คุณธรรมที่ปวงชนทุกคนต้องให้ความสำคัญ

หากละเลย เจตีย์ เรื่องนี้

อยู่ก็มีแต่แย

ตายก็มีแต่เนรก นี่คือเรื่องจริง

ศีล ๕ จึงต้องหมั่นเตือน ไม่ใช่ทุกวัน แต่

ต้องทุกลมหายใจกันเลย

‘ต้องระวังศีล ๕’ นะจ๊ะ!

ศิลปะการฟังการอ่าน

ฉบับที่แล้วจบลงที่ ‘จุดมุ่งหมายในการฟัง’ วันนี้เราจะต่อกันเลยนะคะ

หน้าที่ของผู้ฟัง คือความเข้าใจ ผู้พูดให้ข้อเท็จจริงได้ ให้เหตุผลได้ วิพากษ์วิจารณ์ได้ แต่ให้ความเข้าใจไม่ได้ ความเข้าใจเป็นหน้าที่ของผู้ฟังจะต้องพยายามให้เกิดขึ้น เพราะความเข้าใจเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในใจผู้ฟังเอง หาใช่ผู้พูดนำมาใส่ให้ไม่

การฟังยากกว่าการอ่าน แม้จะมีวัตถุประสงค์คือความเข้าใจเหมือนกันก็ตาม ในการอ่าน ผู้อ่านอาจจะละจากข้อความเสียบ้างก็ได้ เช่น ไปทำงานอย่างอื่น คั่นศัพท์ยากในพจนานุกรม ทำโน้ตย่อ หรือถ้าสมองล้าอาจค้างไว้อ่านต่อภายหลังก็ได้ แต่ในการฟังไม่อาจทำเช่นนั้นได้ ถ้าเผลอหรือไม่ตั้งใจฟังตอนหนึ่งตอนใดแล้ว ย่อมไม่อาจกลับไปฟังใหม่อย่างการอ่านหนังสือได้ ผู้ฟังจำต้องติดตามผู้พูดอยู่ทุกขณะ

การฟัง นอกจากเพื่อให้เข้าใจเรื่องราวตามคำพูดแล้ว การพยายามจับความที่ผู้พูดละไว้ งามไว้ หรือเป็นสิ่งที่อาจคิดพาดพิงไปถึงได้ก็เป็นสิ่งจำเป็น บางครั้งคำพูดของผู้พูดทำให้เราเชื่อข้อสรุป เพราะซ่อนข้อความเท็จไว้ก็มี เช่น อ้างว่า “ใครๆ ก็ชอบนาย ก. เพราะเขาเรียนเก่ง” อย่างนี้เท่ากับผู้พูดละข้อความว่า “คนเรียนเก่งย่อมเป็นคนที่ผู้อื่นชอบ” แต่ข้อความนี้อาจเป็นเท็จ เพราะอาจมีคนเรียนเก่งที่ผู้อื่นเกลียดก็ได้ ฉะนั้นการที่คนทั้งหลายชอบนาย ก. ก็ต้องไม่ใช่เพราะการ

เรียนเก่ง แต่อาจชอบเพราะเป็นคนมีมารยาทที่ดีก็ได้ ถึงแม้ นาย ก. จะเรียนเก่งจริงๆ การเรียนเก่งก็ไม่ใช่เหตุผลที่ทำให้คนทั้งหลายชอบนาย ก. ด้วยเหตุที่การพูดเป็นวิธีจูงใจคนอย่างหนึ่ง ผู้พูดทุกคนย่อมมุ่งหมายจะให้ผู้ฟังเห็นคล้อยตามที่ตนพูด ดังนั้น เมื่อผู้พูดสำคัญผิดในเรื่องบางเรื่องก็อาจพยายามชักนำให้ผู้ฟังเห็นตามนั้นด้วย ดังนั้น หน้าทีของผู้ฟังอย่างหนึ่งก็คือ ต้องพยายามไม่ให้ถูกชักจูงไปผิดๆ ได้

ข้อสำคัญอีกประการหนึ่ง นักฟังที่ดีต้องรู้จักพิจารณาว่า เรื่องที่พูดมีสาระเพียงใด อย่าปล่อยให้บุคลิก ลักษณะ การเร้าอารมณ์ของผู้พูด หรืออคติที่ผู้ฟังมีต่อผู้พูดมาเป็นเครื่องบดบังเหตุผล และมาตรฐานในการตัดสินของตนได้เป็นอันขาด

ระเบียบในการฟัง

การติดต่อทางภาษาย่อมต้องมีจุดหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง และการติดต่อทางภาษาจะบรรลุจุดหมายนั้นได้ ก็เมื่อทั้งฝ่ายที่แสดงออกและฝ่ายรับ รู้จุดหมายร่วมกัน พยายามช่วยเหลือกันเพื่อให้เข้าถึงจุดหมายนั้น ผู้พูดก็ต้องพูดให้เข้าจุดและเน้นจุดที่ต้องการ ผู้ฟังก็ต้องฟังให้ออกว่าจุดใดเป็น หัวใจสำคัญของเรื่อง จุดใดที่ผู้พูดต้องการแสดง เมื่อฝ่ายส่งและฝ่ายรับต่างก็มีจุดหมายร่วมกันแล้ว การติดต่อทางภาษานั้นก็เป็นผล

การที่จะให้ทั้งสองฝ่ายมุ่งอยู่ในจุดหมายเดียวกันได้ ทั้งสองฝ่ายจะต้องสำนึกในหน้าที่ของตน กล่าวคือ ต้องรู้จักระเบียบวิธีอันพึงปฏิบัติเมื่ออยู่ในฐานะนั้นๆ การเขียนและการอ่านต่างก็มีระเบียบวิธีปฏิบัติที่เห็นได้ชัด ส่วนการฟังนั้นเราไม่ใคร่สนใจกัน อาจเป็นเพราะไม่ทราบว่าจะปฏิบัติอย่างไร หรือเป็นผู้ฟังไม่เด่นอย่างเป็นผู้พูด หรือสำคัญว่าการฟังเป็นของง่ายที่ใครๆ ก็ทำได้ เพราะเมื่อเข้าไปอยู่ในที่ที่มีการพูด เราก็กลายเป็นผู้ฟังได้โดยไม่ต้องมีพิธีตรองอะไร เราฟังด้วยความสนใจหรือไม่สนใจก็ไม่มีใครทราบ ถ้าเราไม่แสดงท่าทางบางอย่างออกมา เราเพียงแต่นั่งเงียบๆ มองดูผู้พูด ทุกคนก็คิดว่าเราฟังด้วยความสนใจแล้ว

การเป็นนักฟังที่ดี จึงตัดสินใจด้วยลักษณะภายนอกไม่ได้เสมอไป ผลที่ผู้ฟังนำไปใช้ในภายหลังเป็นข้อพิสูจน์ที่ดีกว่าท่าทางซึ่งปรากฏในขณะที่ฟัง แต่การฟังซึ่งใครๆ ก็ทำได้นี้กลับเป็นสิ่งที่ยากยิ่งเมื่อจะฟังให้ดี ผู้ฟังที่ดีหายากกว่าผู้พูดที่ดี ผู้ฟังที่ดีมักเป็นผู้พูดที่ดี ส่วนผู้พูดที่ดี

บางคนหาใช่ผู้ฟังที่ดีไม่ ถ้าเราต้องการเป็นผู้ใช้ภาษาที่ดีพร้อม ควรเริ่มจากตัวเราออกไปข้างนอก จุดเริ่มต้นคือการฟัง ถ้าท่านยังไม่ทราบว่าจะฟังอย่างไรจึงจะดี ลองปฏิบัติตามระเบียบวิธีต่อไปนี้ดู อาจทำให้เกิดแนวคิดในการฟังใหม่ๆ เป็นของท่านเองได้บ้าง

๑. ฟังด้วยความอดทนและเอาใจใส่ ข้อนี้คงเป็นที่ยอมรับกันว่า แม้เราจะสนใจฟังเรื่องราวที่พูดสักเพียงไรก็ตาม เมื่อนั่งฟังไปนานๆ เราย่อมรู้สึกอึดอัด

เหนื่อย เมื่อยล้า สมอมนิ่งง เกิดความคิดขัดแย้ง อยากคัดค้าน สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นอุปสรรคต่อการฟัง ทำให้ผู้ฟังหมดความเอาใจใส่ในเรื่องที่พูดได้ง่าย ในเรื่องความอดทนและเอาใจใส่ ผู้ฟังพึงปฏิบัติตนดังนี้ คือ

ก. ไม่รบกวนผู้พูดโดยพูดสอดกลางคัน บุคคลบางพวกเมื่อเกิดความคิดอะไรขึ้นมาแล้วเก็บไว้ไม่ได้ ต้องแสดงออกทันที ไม่คำนึงถึงกาลเทศะ อย่างที่เรียกกันว่า ‘ทะเล่กลางปล่อง’ การกระทำเช่น

นี้แสดงให้เห็นว่า ผู้ฟังขาดมารยาทในการฟัง ในบางกรณีผู้พูดอาจอนุญาตให้ซักถามหรือโต้แย้งได้ แต่ถ้าจะทำ ก็ควรรอให้ผู้พูดพูดจบกระแสดความเสียก่อน จึงขออนุญาตถาม ไม่ควรถามหรือพูดสอดขึ้นขณะที่ผู้พูดยังพูดไม่จบประโยคหรือไม่จบความ เพราะจะทำให้ผู้พูดซังก ลืมเรื่องที่กำลังจะพูด และเมื่อตอบคำถามหรือฟังความเห็นที่แย้งขึ้นมาแล้ว ผู้พูดอาจกลับไปพูดต่อได้ไม่ดีเหมือนเดิมเพราะกระแสดความคิดขาดตอน ต้องเริ่มต้นคิดใหม่

นอกจากทำให้ความคิดของผู้พูดสะดุดดังกล่าวแล้ว ยังทำให้ความคิดผู้ฟังอื่นๆ สะดุดตามไปด้วย ถ้าเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นบ่อยๆ ความคิดของทั้งผู้พูดและผู้ฟังอื่นก็จะขาดเป็นห่วงๆ ประติดประต่อเป็นระบบได้ยาก หรือผู้พูดอาจพูดได้ไม่จบเรื่องตามเวลา ทำให้เรื่องค้างและอาจไม่มีโอกาสกลับมาพูดต่อภายหลังทำให้การติดต่อทางภาษาคั้งนั้นไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง

ข. ต้องอดทนต่อความไม่สะดวก
สบายทางกายทางใจทั้งปวง ความไม่สะดวกสบายที่จะเกิดในที่ประชุมมีอยู่มากมาย อาจเนื่องมาจากตัวเราเอง เช่น สุขภาพไม่ดี นั่งนานไม่ได้ ไม่ชอบอากาศเย็น ไม่ชอบร้อน หรือเกิดจากสถานที่ เช่น เก้าอี้แข็งและเล็ก แสงสีในห้องจุดจาดเกินไป มีกลิ่นไม่ดี หรือเกิดจากผู้ฟังอื่น เช่น เสียงไอ จาม กลืนตัว ท่าทาง การแต่งกาย สิ่งแวดล้อมเหล่านี้ไม่ใช่จุดหมายในการฟังของเรา เป็นสิ่งที่ไม่ควรเอาใจใส่ ต้องพยายามอดทน ไม่ให้เสียความตั้งใจเพราะสิ่งเหล่านี้

ถ้าเป็นไปได้ควรเลือกที่นั่งให้เห็นเป็นผู้พูด และได้ยินเสียงผู้พูดได้ชัดเจน อย่างนั่งในที่ที่มีเสียงรบกวนหรือที่คนเดินผ่าน สิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการฟัง เช่น เสียง อุณหภูมิ คนพลุกพล่าน ลมแรง แสงน้อย ตลอดจนบุคลิกลักษณะของผู้พูดซึ่งเราไม่เคนชินเหล่านี้ เราต้องขจัดเสียโดยสนใจแต่เฉพาะเรื่องที่กำลังพูดอย่างเดียว

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

You've got mail

กวันไรเสอ

No virus found in this incoming message

Checked by Gu-Eng

From : dinhin2503@gmail.com

To : tawanraisaeng@live.co.uk

Forward : Twelve rules for looking after yourself from an Old Master

Subject : Anyone who wants more advice from the internet!

ฮากวาศยี่กำหนดแนะนำเคล็ดลับปีวี่ ๑๒ ซื่อตั้งต้อไปนี้...

๑. หวีพมป๋อฮย:

หวีพมเปาๆ ป๋อฮยหน่อฮยช่วยให้ตาสว่าง และฮากพมแข็งแวง (ให้หวีซี่ห่างหน่อฮย แปรงเบา ๆ เพื่อกันพมหลุต)

๒. ฎึ้ไปหน้าป๋อฮย:

สั่งงมีฮอตวอยฮง หวีฮอเฮมเฮมสกอฮอฮอให้สะฮาดกฮอน
หลังฮากนั้ให้ไฟมีฮอ ๒ ซ้างฎึ้หน้าเปาๆ ป๋อฮยหน่อฮยเพื่อ
กระตุ้ให้เลียฮอตไหลเวียนดีฮงน ไปหน้าเป่งปสั่ง

๓. เคล็ดฮอนไหวตวงตอป๋อฮย:

ให้มอฮงไกล-มอฮงใกล้ มอฮงข้างนอก-ข้างใน มอฮงบน-มอฮงล่าง หลีกเลียฮงกาดมอฮง หวีฮอฮองฮะไฮ
นาเนฮ โดยเฉพาคนทีกังงานคฮอมพิวเตฮอฮอฮอทักฮายตาดัวฮยกาดมอฮงไกลฮงนฮยฮกฮงฮง

๔. กระตุ้ไปป๋อฮย:

กาดฮงทิงทู ติตทู ปิปทู ฎึ้ไปทูเปาๆ ป๋อฮยหน่อฮย ช่วยนำฮงตามเลียฮง(ฮุตฟงเซียม)
ฮงเป็นทักทักทักทักที่เก็บบงสั่งงานของฮงกาด(ได้สะต้อ) สัมพินฮงกักปโต ฮงเปิดทวาทฮงทักทักให้แวงตี

ปัสสาวะคันเสียวตึงในหู หูตึง และระคายกรรเวียนหน้า

๕. ขบฟันบ่อยๆ:

ขบฟันมากเกินไป ขบอกร่นขบอกร (ไม่ใช่ขบແຂງตึงกดอตต) ช่วยย้ให้ฟันแข็งแรงແຂງ และกระดูกขากรรไกรหลังน้ำย่อย

๖. ใช้ลิ้นดันเหงือกไปมาบ่อยๆ:

การที่ใช้ปลายลิ้นมากระตุ้มเหงือกตามบนด้านหน้าเป็นอาการกระดูกขูดฟุ้งเพิ่ม

เพื่อเชื่อมพลังลมปราณธาตุและเอ็น ซึ่งเป็นเส้นในคอควบคุมแนวกลางลำตัวส่วนหลัง และส่วนหน้าข้างกาย ทำให้เกิดอาการกระดูกขากรรไกรหลังส่วนหน้า และหน้าผาก

๗. กลิ้นน้ำลายบ่อยๆ:

การกลืนน้ำลายบ่อยๆ ช่วยกระดูกหูหลังบริเวณคอหอย และกระดูกขากรรไกรขากรรไกร

๘. หมั่นขยับของเสี้ยว:

หมั่นขยับของเสี้ยว โดยเฉพาะดึงน้ำให้พอส ปั่นอาหารที่มีเส้นใย ออกกำลัง เพื่อป้องกันหัวของหู

เมื่อปวดปัสสาวะหรืออุจจาระให้ถ่ายทันที อย่าขอสโดยไม่จำเป็น การขึงของเสี้ยวไว้ใหม่ข้างกาย

นานเกินทำให้เกิดสารพิษ และปวดตุตตุตซึมสาธุพิษ (กลับเข้าสู่ข้างกาย) มากขึ้น ทำให้ป่วยง่าย

๙. ดูหรือสูดนมที่องบ่อยๆ:

ให้นมวดที่องตามเข็มนาฬิกาเบาๆ เพื่อช่วยให้อาหารขยับถ่ายของเสี้ยวดีขึ้น

๑๐. ขมิบกำฟันบ่อยๆ:

การขมิบกำฟันบ่อยๆ ช่วยป้องกันหินตึงตามขากรรไกร และหัวของหู

๑๑. แคลลิ้นในโพรงปากบ่อยๆ:

การขยู่ขยู่บ่อยๆ หรือขยู่ขยู่ในท่าที่โตทำาหนึ่งนานเกินไป ทำให้เกิดโรคไตได้ง่าย ควรแคลลิ้นโพรงปากบ่อยๆ

ให้กดขยู่ขยู่บ่อยๆ ผิปกฝนการใช้กำลิ้นและขยู่ให้สัมพันธ์ เช่น การขยู่ขยู่ข้างแก้ม ให้แก้ม โยคะ ฯลฯ

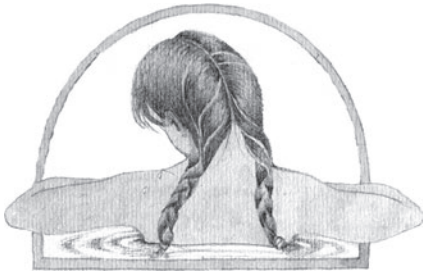
๑๒. ดูทีวีหนึ่งบ่อยๆ:

ใช้ฝ่ามือดูตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย คล้ายกับการดูตัวในเวลาอาบน้ำ

มีส่วนช่วยให้ออกกำลังกายและพลังไหลเวียนดี

เขียนเรื่องทำาานนี้ลงน้ไปปฏิบัติดู เพื่อสุขภาพพลั่ง และสมปราณที่ดี ไปนานๆ ค่ะ...

๑๔

โมม

ต่อจากฉบับที่แล้ว

ลารา ริโอส เขียน

รัศมี กฤษณมัย แปล

วิกกี ราโมส ภาพประกอบ

จนจะค่ำแล้ว แม่เป็นห่วงว่าตายังไม่ถึงบ้าน ปกติแล้วผู้เฒ่ามักจะกลับแต่วันด้วยเกรงว่าจะถูกงูพิษกัด แต่ท้องฟ้าเริ่มเป็นสีเทาแล้ว เธอก็ยังไม่ได้ยินแม่แต่เสียงสุนัขเห่าอย่างที่เคย เวลานั้นเห็นคนลงจากเขา

“มันต้องไปหาพ่อ” เธอพูดอย่างทุกข์ระทมพลาง หยิบด้ามพร้าแล้วตรงไปยังถ้ำที่เธอรู้ว่าพ่อติดต่อกับสื่อสารกับเหล่าวิญญาณ

เมื่อไปถึงเธอสังเกตเห็นว่า แสงเทียนส่ายไปมา ทำให้ที่ว่างและเงาดูใหญ่ขึ้น

แม่ชะโงกหน้าเข้าไปอย่างระมัดระวัง

และตะโกนร้องลั่น เมื่อเห็นร่างของผู้เฒ่าอีกนาชิโอเหยียดยาวอยู่ที่พื้น

ค้ำคาวซึ่งเกาะกำแพงหินอยู่พยายามบินหนีออกทางประตูที่มีอยู่บานเดียว

แม่เข้าไปใกล้ร่างนั้นและเกรงว่า พ่อของตนจะตายไปแล้ว ครั้นถูกตัวจึงรู้ว่ายังมีความร้อนอยู่ แต่ลมหายใจอ่อนและลึก ผู้เฒ่านอนคว่ำหน้า เมื่อเธอพยายามพลิกตัวพ่อขึ้นมาจึงสังเกตเห็นว่าปากเขาบวมและมีเลือดไหล

“พ่อบาดเจ็บ สงสัยจะชนกับหินนี่” แม่ของโมคิด

“พ่อคะพ่อ! เป็นยังไงบ้างคะ”

ผู้เฒ่าลืมนตา และพยายามพลิกตัวเองขึ้นมา

“โอ๊ย พ่อปวดที่ปากมากเลยลูกเอ๊ย ไม่รู้เหมือนกันว่าเกิดอะไรขึ้น”

แล้วทันใดนั้นก็อุทานออกมาว่า

“กู๊สนั่นเอง ต้องเป็นมันแน่ที่เหวี่ยงพ่อมาตรงหินก้อนนี้ บางอย่างก็ร้ายแรงเกิดขึ้นกับพ่อแล้ว ลูกเอ๊ย ฟันของพ่อนั่นเอง ฟันหน้าของพ่อหักหมดเลย และนี่ก็เป็นเรื่องร้ายแรงมาก”

“ขอบคุณห้อยคะ อ้าปากสิคะพ่อ” ลูกสาวหุดหูใจ

การที่พ่อล้มไปชนหินอย่างแรงทำให้พ่อเสียฟันหน้าด้านบนไปสองซี่จริงๆ แล้วตอนนี้เลือดก็กลบปากพ่อ

“กลับบ้านกันเถอะคะ” แม่พยายามพุงตาคา “พ่อต้องบ้วนปากด้วยน้ำเกลือ นำสงสารพ่อจริงๆ!”

“นี่ยังไม่เท่าไร จะมีเรื่องร้ายๆ เกิดขึ้นกับเรานอกจากนี้เป็นต้นไป”

“ทำไมเธอคะพ่อ”

“ไว้กลับถึงบ้านก่อนให้พ่อบ้วนปากเสร็จจะเล่าให้เจ้าฟังว่ากู๊สว่าอย่างไร ตอนนีพ่อปวดปากมากเลยละ”

พ่อถูกเดินกลับบ้านเงียบๆ

ต่อมาผู้เฒ่าอิกนาซิโอก็เล่าเรื่องที่ได้สนทนากับกู๊สให้ลูกสาวฟัง

“พ่อไม่สนใจหรอกว่า กู๊สกับโดโลโลจะฆ่าพ่อ แต่ไม่ต้องการความช่วยเหลือ แล้วเราจะไปช่วยโมกัน”

ซานติอาโก ฆวนิตา โมและเจ้าคางคกเดินทางไปได้ไกลท่ามกลางป่าทึบ หลังจากเดินอยู่หลายชั่วโมง พวกเขา ก็พบทางไปสู่ทะเลสาบใหญ่ และค่อยๆ เข้าไปใกล้มัน ทันใดนั้นทั้งสามก็มองเห็นหินก้อนมหึมาราบเรียบราวกับโต๊ะตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้า

“ระวัง” ซานติอาโกร้องเราจะไปต่อไม่ได้จนกว่าจะมอบของบรรณาการให้แก่กู๊ส จะเป็นอะไรก็ได้ตั้งแต่เส้นผมไปจนถึงนิ้วตัวหนึ่งฉันจะให้ลูกศรกู๊สดอกหนึ่ง”

“ฉันก็จะให้ถุงกระดาษที่ห่ออาหารมา” โมว่า “ฉันพับและเก็บมันมาด้วย”

“ส่วนฉันก็จะให้เส้นด้ายดึงออกมาจากชุดที่ใส่อยู่เพราะฉันไม่มีอย่างอื่นจะมอบให้”

เจ้าคางคกกระโดดไปข้างหน้าโดยไม่สนใจว่าต้องให้อะไรกู๊ส แต่ขณะที่พวกเขาวางของกำนัลอยู่นั้น ก็มีลมแรงพัดผ่านและดูเหมือนจะพัดแรงขึ้นเรื่อยๆ

เครื่องบรรณาการของโมและฆวนิตาไม่

อาจทานแรงลมได้ จะมีก็แต่ลูกศรของขานติ
อาโกเท่านั้นที่วางอยู่กับที่

“เราจะไปต่อไม่ได้” ขานติอาโกบอก
“เครื่องบรรณาการต้องอยู่บนหิน มิเช่นนั้น
แล้วเราจะข้ามไปไม่ได้เด็ดขาด”

“แต่มันก็ไม่มีทางวางอยู่ได้หรอก ถ้าม
แรงขนาดนี้” ขานติอาโกว่า

“เราเอาลูกศรทับด้วยและถ่วงกระดาดเอา
ไว้สิ” ขานติอาโกแนะ

“เยี่ยมมาก” โมปรบมือ

พวกเขมอบของบรรณาการและเดิน
ทางต่อโดยไม่รู้ว่าจะลมได้พัดเอาถ่วงกระดาดและ
ด้วยปลิวว่อนอยู่ในอากาศ

ทั้งสามเดินไปได้เพียงไม่กี่ก้าว ก็ได้ยิน
เสียงฟ้าร้องและฝนก็ตกลงมาซู่ๆ

“แปลกจริงที่มีฝนปลายเดือนกุมภาพันธ์
อย่างนี้” เด็กสาวพูดคุยกัน ยังไม่ทันจะพูดจบ
ทั้งสองก็รู้สึกว่าคุณลมพัดลอยไปจุดเมฆลัดพันธุ์
เล็กๆที่ล่องลอยไปในหมู่เมฆ ทั้งแขนและขา
ก็เบาหวิวราวกับว่ากระดุกได้กลายเป็นขนนก

ยังงัยงั้น

แสงอันเจิดจรัสได้นำทางพวกเธอไป ขณะที่ลอยอยู่ในอากาศโหมพยายามจะจับเพื่อนไว้แม้เพียงแค่นิ้วก็ยังดีว่าไม่สำเร็จลมที่พัดอยู่รอบตัวเด็กสาวทั้งสองนั้นแรงมาก ความเยือกเย็นสั่นสะท้านในตอนแรกกลายเป็นความร้อนที่แทบจะหายใจไม่ออกภายหลังไม่รู้เวลาผ่านไปนานแค่ไหน ทั้งสองก็ตกลงสู่ที่ที่ทุกหนทุกแห่งสว่างไสวด้วยแสงสีม่วงและสามารถมองเห็นภูเขา ที่ราบและทะเลสาบใหญ่

เมื่อตกถึงพื้น ฆวนิตาเริ่มร้องไห้และโผกอดโม

“ฉันอยากออกไปจากที่นี่ ฉันกลัวเหลือเกินโม เราไม่รู้เลยด้วยซ้ำไปว่าเราอยู่ที่ไหน แล้วซานติอาโกจะเป็นอย่างไร”

“ฉันก็ไม่รู้ฆวนิตา แต่วางใจเถอะ แล้วเธอจะเห็นเองในไม่ช้าฉันว่าเราจะได้กลับบ้าน”

ทันใดนั้นคางคกก็ปรากฏตัวขึ้นข้างๆ เด็กสาวทั้งสอง

“โม เจ้าคางคกอยู่กับเราที่นี่ บางทีเดี๋ยวพี่ชายฉันก็อาจจะโผล่ออกมา”

“แน่นอน แล้วเธอจะเห็นว่าปัญหานี้มีทางแก้ แม้ว่าฉันเองก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าเราอยู่ที่ไหน...”

“นี่เหมือนแดนภูตผีปีศาจ ฉันคงจะตาย

ด้วยความหวาดกลัว ไม่เห็นมีใครสักคนเลย”

แล้วโมก็มองเห็นทะเลสาบ ทำให้เธอนึกถึงพี่ชาย

“ฉันต้องไปที่นั่น เพื่อว่าจะเจออะไรบ้าง บางทีฉันอาจติดต่อกับมีโลได้”

ทั้งสองจึงเดินเข้าไปใกล้ทะเลสาบและรู้สึกราวกับว่ามีคนกำลังจับตามองพวกเธออยู่ โดยที่พวกเธอไม่อาจมองเห็นใครเลยแม้แต่คนเดียว มันเป็นดินแดนแห่งภูตผีปีศาจและพวกมันก็ไม่ยอมให้เห็นตัวได้ง่ายๆ

เจ้าคางคกตามมาติดๆ โมเดินไปที่ริมฝั่ง ฆวนิตาและคางคกคอยอยู่ห่างออกมา

โมมองคุน้ำซึ่งดูเหมือนจะถูกข้อมด้วยสิ่งที่ใช้ข้อมกระเป่า

เธอเริ่มเห็นใบหน้าของมีโล จากนั้นก็เห็นทั้งร่างเขายืนอยู่ มือโพล่หลังและมีสายคาดหน้าผากที่ไม่เหมือนใคร

โมเรียกเขาทางกระแสดิจ

“พี่มีโล พี่มีโล...”

“เธออยู่ใกล้กันมากโม” เขาผ่านความคิดมายังน้องสาว

“แล้วหนูจะไปถึงที่ที่พี่อยู่ได้ยังไงจะ” โมส่งข้อความ

“ทางเข้าอยู่ใต้น้ำตก มันแคบมาก มีแต่ภูตผีของก๊วยเท่านั้นที่ผ่านเข้าไปได้ น้องต้อง

ระวังตัวมากๆ นะ”

“ฉวนิตา เราต้องไปหาน้ำตักกัน” โม
บอกหลังจากได้ติดต่อกับพี่ชาย

“น้ำตักนี่นะ ก็แถวนี้เรายังไม่ได้ยินแม้แต่
เสียงน้ำไหลสักนิดเดียว”

แต่เจ้ากางกรู้ดีว่าน้ำตักอยู่ที่ไหน และ
เริ่มนำทางเด็กสาวทั้งสองไปตามดินทราย

“นี่ไง เริ่มได้ยินเสียงน้ำแล้ว” โมอุทาน
ด้วยความตื่นตื่น

“เธอจะทำอะไรที่นั่นล่ะ” ฉวนิตาถาม
เสียงเบาหวิว

“ก็ที่นั่นแหละ เราจะได้พบพี่มีโล”

๑๕

ขณะเดียวกัน โมเซซึ่งรู้ทางไปทะเลสาบ
ใหญ่แห่งतालामังกาดี ก็เริ่มเดินทางด้วยก้าว
ย่างที่มั่นคงและหนักแน่น

เขารักโมมานานแล้ว และรู้ว่าวันหนึ่งจะ
ได้โมมาเป็นภรรยา เขาชอบสิ่งที่โมเป็น
ความฉลาด ความมีชีวิตชีวา การปฏิบัติต่อผู้
อื่นด้วยมารยาทอันดี และคุณสมบัติอีกหลาย

อย่างซึ่งทำให้เขานอนฝันถึงเธอทุกคืนจาก
เปลของเขา บางครั้งการนอนอยู่เปลได้ฟ้า
กว้างก็ทำให้พวกเขาเฝ้าใกล้ชิดกับดวงดาวมาก

โมเซเอาของติดตัวมาเล็กน้อย น้ำขวด
หนึ่ง ไม้เท้าเล็ก และมีดเพื่อฟันต้นไม้รวมถึง
เถาวัลย์ กับพุ่มไม้เปิดทางขณะเดินป่า และ
เอาไว้เพื่อป้องกันตัวจากสัตว์จู่โจม

ใกล้เที่ยง เขาพบกับชายคนหนึ่งซึ่งเดิน
สวนมา

“สวัสดีครับ คุณคือโมเซใช่ไหม” เขาถาม
เปิดเผย

ชายทั้งสองหยุดคุยกัน

“ใช่ครับ ผมชื่อโมเซ แล้วคุณรู้ได้ยังไง”

“ผมเปโตร พี่ชายของโม พวกเขาอยู่ห่าง
จากที่นี่ไม่กี่กิโล ผมกำลังจะกลับไปบอกตาว่า
ไม่ต้องเป็นห่วงโม เพราะเธอกับเพื่อนสบายดี
พวกเขาเดินไปถูกทางแล้ว ไปทะเลสาบ
ใหญ่ล่ะ”

“แล้วคุณรู้ได้ยังไงว่าผมเป็นเพื่อนของโม”

“โมเล่าให้ฟังว่าคุณกำลังเริ่มพิธีเข้าสู่การ
เป็น‘ฆราวา’ โดยมีตาสอนให้ เขาบอกลักษณะ
ของคุณดีเสียจนกระทั่งเมื่อผมเห็นคุณก็รู้ทันทีว่า
‘นี่ต้องเป็นโมเซแน่นอน’”

“แล้วพวกเขาไปทางไหนกัน”

“ถ้าต้องการ ผมพาคุณไปก็ได้ พวกเขา

อยู่ใกล้ๆ นี้เอง”

โม่เซไม่ไว้ใจเปโตร มีคนเคยพูดถึงพวก
ผู้ช่วยของกู๊ส มันเป็นภูตผีซึ่งแปลงร่างมาเป็น
ญาติของคนที่มีนต้องการล่อลวงให้หลงทาง
โดยพาไปทางอื่น หรือที่ที่ไกลมาก จนคนคน
นั้นสับสนและหลงทางในที่สุด

โม่เซสังเกตเห็นสายตาอันเฉื่อยชาและ
รอยยิ้มเยาะเย้ยบนริมฝีปากของเปโตร นั้น
ยิ่งทำให้เขาไม่ไว้ใจหนักขึ้นไปอีก จึงตอบ
หนักแน่นว่า

“ไม่ต้องหรอกครับ ขอขอบคุณ ผมรู้จักเส้น
ทางที่จะไปทะเลสาบใหญ่ดี และอยากจะ
เจอพวกเขาที่นั่นมากกว่า”

เปโตรมองหน้าเขา หัวเราะลั่น ถึงขนาด
ว่าไปไม่สิ้นไหวเลยทีเดียว แล้วก็หายตัวไป
ต่อหน้าต่อตาเป็นที่อัศจรรย์ใจแก่โม่เซเด็ก
หนุ่มตรงๆอยู่กับที่ครูใหญ่ ไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี

‘การที่คนเราหายไปต่อหน้าต่อตาขณะ
กำลังพูดคุยกันอยู่มันน่าวิตกทีเดียว หวังว่า
ฉันคงไม่บ้าไปแล้ว’

แต่สิ่งที่เขากังวลมากก็คือ ความคิดที่
ว่าเจ้าโจรห้าร้อยนี้อาจทำให้ผมหลงทาง

‘พวกเขาอยู่ไหนระตอนนี้ แล้วฉันจะ
พบพวกเขาได้อย่างไร’

วิธีที่ดีที่สุดคือ เดินไปตามทางซึ่งตนเอง

รู้จักและไปรอพวกเขาที่นั่น โม่เซมั่นใจว่าโม่
จะพบวิธีไปถึงทะเลสาบใหญ่ได้

เขาหาต้นไม้เพื่อนั่งพิงและกินอาหาร
เล็กน้อยที่เตรียมมา รวมทั้งพยายามลำดับ
ความคิดด้วย

เขามั่นใจว่าจะพบโม่เร็วๆ นี้ที่ทะเลสาบ
ใหญ่

โม่เซเดินไปตามทางที่มีฝุ่นและมีต้นไม้
หนามแหลมขึ้นขนานบอยู่สองข้างกึ่งก้านของ
มันโน้มมาทางเขาราวกับจะขวางทางเดิน

บางครั้งเขาได้ยินเสียงต่างๆ รวมทั้งเสียง
หัวเราะ แต่พอหันไปดูรอบตัวก็ไม่เห็นใคร
แถวนั้น

‘คงเป็นนกที่ส่งเสียงเหล่านั้น’ เขาคิด
เพื่อให้กำลังใจตนเอง ทว่าแท้จริงแล้วคือกู๊ส
ต่างหากที่โม่ไปมาอยู่เหนือเขาด้วยความ
กังวลใจเพราะรู้ว่า ชูลาได้เตือนเด็กหนุ่มถึง
ภัยอันตรายที่จะเกิดกับโม่

‘ฮ่า ฮ่า ฮ่า’ เขาได้ยินเสียงหัวเราะลั่นอีก
กู๊สรู้ว่าถ้าโม่ได้สวมกอดมีโลผู้เป็นพี่ชายหรือ
ยื่นมือให้ มีโลจะกลายเป็นเจ้าถ่านทันที

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า” เสียงหัวเราะดังลั่นขึ้นไปอีก
คราวนี้โม่เซรู้สึกกลัวจับขั้วหัวใจเลยทีเดียว

ทางที่เขาเดินค่อยๆ นำไปสู่แทนหิน
ลักษณะคล้ายโต๊ะ แล้วเขาก็พบซานตือโกนั่ง

อยู่ที่นั่นด้วยใบหน้าเป็นทุกข์ยิ่งนัก ทั้งสอง เป็นเพื่อนบ้านกันและรู้จักกันดีผ่านทางโม

“ผมนั่งคอยน้องสาวและโมซึ่งหายตัวไป อย่างลึกลับอยู่ที่นี้ ผมไม่รู้ว่พวกเขาหายไป จากสายตาดอนไหน”

“ที่นี้ใครๆ ก็หลงทางกันทั้งนั้นและอาจ ไม่ปรากฏตัวอีกเลย” โม่เซอธิบายด้วยเสียงเศร้า สร้อย

“ผมบอกให้พวกเธอมอบของบรรณาการ แก่กู๊ส เพราะเป็นที่รู้กันว่าจะต้องกำนัลอะไรสักอย่างหากต้องผ่านเส้นทางนี้และเดินทางต่อไป ทั้งโมและฆวนิตาต่างก็ให้ โมมอบถุงกระดาษเปล่า ส่วนฆวนิตาก็มอบด้ายที่ดึงออกมาจากชุดของเธอ สงสัยว่าของพวกนี้กู๊ส คงไม่ชอบ จึงเอาตัวทั้งสองและเจ้าคางคกไป”

“คางคกไหนกัน”

“ก็ตัวที่โผล่ขึ้นมากลางป่า แล้วไปกับเราทุกหนทุกแห่ง”

“แปลกจริง ผมสังหรณ์ใจว่า ถ้าเดินต่อไปโดยไม่มอบของบรรณาการ ผมจะพบพวกเธอในไม่ช้า” โม่เซว่า “คุณจะไปกับผมไหม”

“ไม่ดีกว่า” ซานติอาโกพูดอย่างกลัวๆ

“ผมจะคอยให้ทั้งสองกลับมาโดยนั่งอยู่บนหินนี้แหละ เพราะถ้าจะกลับ ทั้งโมและฆวนิตา ต้องผ่านมาทางนี้”

โม่เซจึงบอกลาและเดินทางต่อไป โดยหันไปมองแท่นหินเปลือยและอึมครึมอย่างมีเลศนัย

‘ฉันรู้ว่ากู๊สจะโกรธ แต่ไม่เป็นไร ฉันต้องไปพบโม’

ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกว่ตัวลอยขึ้นไปในอากาศ ร่างเขาเย็นวาวแล้วก็ร้อน เขาตกลงมาบนทรายสีม่วงในดินแดนแห่งกุตผี โม่เซงงวยเมื่อเห็นทิวทัศน์แปลกประหลาด เขามองไปรอบๆ ภูเขาและที่ราบซึ่งแผ่กว้างเป็นป็นสีสนิมแกมม่วงเข้ม หมู่มไยยืนต้นตรงแนวราวถูกห่อหุ้มด้วยผืนหนัง ใบไม้ห้อยดูจเชือกยาวสีน้ำเงิน กิ่งก็คดงอโน้มลงจนจรดพื้น ดินแดนแห่งนี้คงต้องมนตร์เม้มดผมยาวเป็นแน่

“ฉันไม่ชอบที่นี้เลย” เขาคิด

ทันใดนั้น เขาก็เห็นทะเลสาบใหญ่อยู่ไกลๆ และรู้สึกมีแรงขับประหลาดให้ต้องไปที่นั่น เขาออกเดินและแปลกใจมากเมื่อเห็นรอยเท้าของคางคกบนผืนทราย รวมทั้งรอยเท้าของคนอีกสองคนที่มาด้วยกัน

‘ต้องเป็นพวกเขาแน่ๆ’ โม่เซพูดขึ้นด้วยความยินดี และเร่งฝีเท้าอย่างมั่นใจว่จะได้พบเด็กสาวทั้งสองในไม่ช้านี้

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

เนินพอกิน

ศูนย์การเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง
สอนให้คนมีกินด้วยปัญญา

‘เนินพอกิน’ เป็นพื้นที่เกษตรสำหรับเพาะปลูกผักผลไม้ มาเลี้ยงชุมชนปทุมอโศก ตอนนี้มีพอกที่สามารถส่งไปถึงร้านก๋วยเตี๋ยว สันติอโศก มีผักผลไม้มากมายหลายชนิด ทุกอย่างไร้สารพิษ มีตั้งแต่ผักสวนครัว เช่น พริก มะเขือ โหระพา กะเพรา ตะไคร้ ใบมะกรูด มะนาว ผักพื้นบ้านก็มากมายหลายชนิด เช่น ผักคั่ว ผักเต้า ผักเม็ก ผักปลังเขียวและแดง ต้นยอ ผักบุงมันหรือมังกร

หยก มะตูมซาอู (รับประทานได้ทั้งเมล็ดและยอด)

ประเภทเถาเลื้อยก็มี ฟัก แฟง แดงกวน้ำเต้า บวบ ถั่วฝักยาว ถั่วพู ฟักข้าว ตำลึง ชะอม ฯลฯ ที่เป็นผลไม้ขณะนี้มีกล้วย มะละกอ อีกหลายสิบชนิดที่ยังไม่ออกผล เพราะปลูกมาได้ยังไม่ถึง ๓ ปี บนพื้นที่แห่งนี้ กันดาร ดินก็แข็งเต็มไปด้วยหิน แต่เราก็สามารถพลิกพื้น

ผืนแผ่นดินให้อุดมสมบูรณ์ บนพื้นที่กว่า ๑๐๐ ไร่ โดยการควบคุมดูแลของสมเด็จพระสังฆราช ชาวไร่ และชาวบ้านที่อยู่ใกล้ๆ มีคุณเชิงธรรม อุดมสุข เป็นหลัก เป็นผู้มีความสามารถหลายอย่าง เป็น สารพัดช่าง เราจึงมีเรื่องพลังงานทดแทน ซึ่งมีผู้ สนใจมาขอศึกษาดูงานเป็นจำนวนมากเกือบทุกวัน เช่น เรื่องไบโอดีเซล ไบโอดีเซล โซลาร์เซลล์ จักรยานสูบน้ำ ก่อหล่งหุงข้าวด้วยแสงอาทิตย์ นอกจากนี้เรายังรวบรวมพันธุ์ไม้ที่หายากไว้ มากมายหลายร้อยชนิด มีโรงเพาะชำขนาดใหญ่ มีพันธุ์ไม้ให้เลือกชมนับไม่ถ้วน และเรายังมีโรง ผลิตปุ๋ยอินทรีย์แบบง่ายๆ ประหยัดต้นทุน เพราะ ใช้วัสดุในท้องถิ่น เพื่อเป็นตัวอย่าง เรามีโรง เรือนผลิตน้ำสกัดสมุนไพรหลายชนิด เช่น พริกาว ร่วนชกมดลูก ลูกข่อย กระเจี๊ยบแดง ลูกหม่อน กระชายดำ แก่นตะวัน และยังมีเพิ่มขึ้นอีก มากมายหลายสิบชนิด ของเราผลิตด้วยอย่าง เข้มข้น สะอาด ประณีต ถูกอนามัย กำลังเป็นที่ นิยมของสมาชิกที่เคยบริโกลคเป็นจำนวนมาก

เพราะของเรานอกจากคุณภาพดี ราคาก็ถูกมาก ด้วยทุกๆที่วัดอุทิศตอนนี้ขึ้นราคาทุกอย่าง เกือบ เท่าตัวเราก้ยังขึ้นห้ยัครราคาเพียงขวดละ ๑๕๐ บาท ทั้งๆที่ห้ไปเขาขายกันขวดละพันกว่าบาทหรือ หกร้อยกว่าบาทไม่มีด่ากว่านี้

ด้วยชื่อเสียงและความจริงที่สามารถให้ ความรู้แก่ผู้ไปเยี่ยมชมที่นับวันจะมากขึ้นเป็นต้น แบบแห่งการพัฒนาตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง ของในหลวงทำให้มีสื่อมวลชนทั้งทีวีหลายช่อง วิทยูกระจายเสียงแห่งประเทศไทยไปถ่ายทำและ ถ่ายทอดออกอากาศมาแล้วหลายต่อหลายครั้ง รวมทั้งวารสารหนังสือพิมพ์ก็นำไปลงตีพิมพ์ หลายฉบับ จึงขออนุญาตนำบทความที่ได้พิมพ์ เผยแพร่ไปแล้วมาให้ท่านที่อ่าน ‘ดอกหญ้า’ ได้ อ่านต่ออีกครั้งหนึ่งด้วย

จากวารสาร เกษตรธรรมชาติ ฉบับที่ ๑/ ๒๕๕๔ เขียนโดยคุณศาสตรา เพื่อเกษม ได้ลงพิมพ์ไว้ ดังนี้

เนินพอกินเป็นศูนย์การเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงที่ตั้งอยู่ใน อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี มีพื้นที่ ทั้งหมดราว ๑๑๐ ไร่ โดยที่ดินผืนนี้ได้มาจากมูลนิธิธรรมาสังฆราชของชุมชนปฐมอโศก ที่ซื้อที่ดินผืนนี้ไว้ เพื่อเป็นพื้นที่ทำการเกษตรของชุมชนปฐมอโศก แต่ด้วยลักษณะภูมิประเทศของเนินพอกินที่อยู่ติดภูเขา แห่งแล้ง เต็มไปด้วยหิน อีกทั้งระบบชลประทานก็ยังไม่ถึง ต้องใช้น้ำประปาและขุดบ่อเก็บกัก น้ำฝนแทน ไม่สามารถปลูกอะไรได้นอกจากยาสูบที่ไม่ต้องการน้ำมาก เนินพอกินจึงต้องการการพัฒนา อย่างถูกวิธี

ในช่วงแรกประมาณปี พ.ศ.๒๕๔๕ เนินพอกินได้คุ้มหมอบอกฟ้าหนึ่งสมาชิกชุมชนปฐม

อโศกเป็นผู้ดูแลเริ่มพัฒนาจนกระทั่งสภาพโดยทั่วไปของเนินพอกินกำลังเป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้น ต้นไม้ใบหญ้าเริ่มผลิดอกออกผลการพัฒนาของเนินพอกินต้องหยุดชะงักไปคือคุณหมอฟากฟ้าหนึ่ง

ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ถึงแก่ชีวิต หลังจากนั้นทางปฐมอโศกจึงได้ตกลงกันว่าจะให้ใครเป็นผู้สานต่อเจตนารมณ์ของคุณหมอฟากฟ้า

และผลที่ออกมาก็คือให้สมณะเสียงศีล ชาตวโร หนึ่งในผู้นำชุมชนปฐมอโศกเป็นผู้ดูแลแทน เพราะด้วยประสบการณ์ที่มีมากกว่า ๓๐ ปี รวมถึงเคยมาช่วยคุณหมอบ้างเป็นครั้งคราวทำให้ ท่านเสียงศีลเป็นบุคคลที่เหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง

“อาตมาเริ่มเข้ามาทำงานประมาณปี ๒๕๕๑ ตอนนั้นที่ดินตรงนี้เหมือนโดนชาวบ้านทิ้งแล้ว เพราะมันมีแต่ดินทั้งนั้น หญ้ายังไม่ขึ้นเลย บวกกับเราอยากให้คนอื่นรู้จักหากินเป็น ถ้าจะให้เราสอนอย่างเดียว ไม่ต้องลงมือทำ เราก็อทำได้ แต่เดี๋ยวชาวบ้านจะหาว่าเรายังไม่ได้ทำเลย เขาจะเชื่อเราได้อย่างไร เราก้เลยมาทำให้ดูเป็นตัวอย่างที่ไร่เนินพอกิน โดยยึดถือปรัชญาว่า ความขลาดแคลนไม่ได้เป็นปัญหา ถ้ามีปัญญาและความเพียร” ท่านสมณะเสียงศีลกล่าวอย่างสุขุม

หลังจากที่ท่านเสียงศีลได้เข้ามาดูแลเนินพอกิน ถึงตอนนี้เป็นเวลากว่า ๒ ปี ท่านก็สามารถทำให้เนินพอกินที่มีแต่หินกลายสภาพเป็นไร่สีเขียวด้วยพืชผักสวนครัวที่ท่านและคณะทีมงานช่วยกันปลูก และด้วยเหตุอันเนื่องมาจากเนินพอกินเป็นศูนย์ฯ ที่ยึดถือหลักเศรษฐกิจพอเพียงเป็นหลักในการพัฒนานั้น จึงเป็นผลให้สิ่งของที่ไร่ภายในเนินพอกิน เต็มไปด้วยสิ่งของที่ไร้พลังงานธรรมชาติมากมาย เช่น ไฟฟ้าพลังงานแสงอาทิตย์จากแผงโซลาร์เซลล์ จักรยานสูบน้ำ เป็นต้น

เริ่มจากการปรับหน้าดิน ใส้ไม้ที่เลี้ยง เลือกลงดินที่แข็งแรง

ด้วยเหตุผลที่พื้นที่ของเนินพอกินประกอบด้วยหินเสี้ยนมาก ไม่สามารถทำการปลูกพืชชนิดไหนได้ เมื่อท่านเสียงศีลเข้ามา ก็เริ่มจัดการปรับปรุงดินเป็นครั้งแรก ด้วยการขุดหลุมให้ลึกลงไปประมาณ ๕๐

เซนติเมตร แล้วนำไปยูกอกหรือมุล
สัตว์ใส่ลงไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งมุล
สัตว์ที่ค้างปี เพราะนำไปใส่ได้เลย ไม่
ต้องเสียเวลาหมัก ที่เนินพอกินมีมุล
สัตว์เยอะรอบๆ บริเวณเนินพอกิน
ชาวบ้านส่วนใหญ่จะเลี้ยงไก่ เลี้ยงวัว
ทางเนินพอกินจึงรับซื้อมูลสัตว์ต่อ
จากชาวบ้าน มาในราคา ๑๕ บาท
ต่อหนึ่งกระสอบ แต่ถ้าหาซื้อไม่ได้
ท่านเสียงสีลก็จะไปซื้อจากระของคนเลย
เพราะมีประสิทธิภาพไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

“แนะนำว่าอย่าไปซื้อปุ๋ยเขาเลย เพราะถ้ามันเหนื่อยกับการทำงานแล้ว ยังจะต้องเสียเงินให้กับ
พ่อค้าปุ๋ยอีก มันแย ไม่จำเป็น โบราณเขาบอกว่า ชี๋หมูใช้กับพืชกินหัว ชี๋วัวใช้กับพืชกินใบ ชี๋ไก่ใช้กับ
พืชกินผล แต่ชี๋คนใช้ได้กับพืชทุกชนิดเลย ไม่ว่าจะพืช ผักหรือผลไม้ หาง่ายไม่ต้องไปหาเลย แถม
ประหยัดเงินด้วย” ท่านเสียงสีลเน้นย้ำความคิด

หลังจากขุดหลุมและใส่มูลสัตว์ลงไป ดินก็เริ่มดีขึ้น ท่านเสียงสีลก็เริ่มปลูกต้นไม้ที่ขึ้นง่าย ๆ หรือ
ที่เรียกว่าพืชที่เลี้ยงก่อน โดยเนินพอกินนั้นใช้กล้วยเป็นพืชที่เลี้ยง เพื่อให้ดินบริเวณนั้นมีความชุ่มชื้น
แล้วจากนั้นจึงใส่พืชผักที่เราต้องการปลูกลงไป โดยจะต้องเลือกต้นไม้ที่แข็งแรงที่สุดลงไปจะมีโอกาส
รอดมากกว่า ซึ่งชนิดของพืชผักที่ท่านเสียงสีลปลูกในชุดแรกๆ นั้น ส่วนใหญ่เป็นพืชผักสวนครัวทั้งหมด
เนื่องจากพืชผักสวนครัวนั้น สามารถเป็นอาหารของคนงานที่อยู่ไนไร่ได้ ซึ่งนั่นเข้ากับหลักการพึ่งตน
เองได้เป็นอย่างดี

เนินพอกิน ศูนย์การเรียนรู้พอเพียง เปิดรอคนเข้ามาศึกษา

ถึงแม้ว่าในขณะที่เนินพอกินจะยังไม่ถูกพัฒนาจนเสร็จสมบูรณ์เต็มที่ แต่ก็ถือว่าพร้อมแล้วสำหรับการ
ต้อนรับผู้ที่ต้องการเข้ามาอบรมและเรียนรู้ เพราะภายในพื้นที่กว่า ๑๑๐ ไร่ ของเนินพอกินขณะนี้
นั้นมีหลายส่วนที่สร้างเสร็จแล้ว ประกอบไปด้วยส่วนต่างๆ ที่สำคัญดังนี้

ส่วนแรกที่จะต้องแนะนำเป็นอันดับแรกคือ ‘เรือนเพาะชำ’ เพราะภายในเรือนเพาะชำของเนิน

พอกินนั้น ได้เก็บสะสมพืชผักสวนครัวไว้หลายชนิด ตัวอย่างเช่น กล้วยที่มีมากกว่า ๑๐๐ สายพันธุ์ และมะพร้าวที่มีหลากหลายสายพันธุ์ ทั้งพันธุ์มะพร้าวโบราณ มะพร้าว กะทิน้ำหอม พวงร้อย มะพร้าว หลากสี และมะพร้าวเปลือกนิ่ม ที่สามารถกินเปลือกได้ เป็นต้น นอกจากนี้จะเก็บสะสมพันธุ์ไม้หายากแล้ว ทางเนินพอกินก็ขายให้กับผู้สนใจซื้อไปปลูกต่อด้วย และบริเวณข้างๆ เรือนเพาะชำนั้นก็มีตัวอย่างบ้านดิน และบ้านก้อนฟางให้ดูเป็นตัวอย่างสำหรับผู้ที่ต้องการสร้างบ้านประหยัดพลังงาน และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมอีกด้วย

ส่วนที่สองคือ ‘โรงผลิตปุ๋ยอินทรีย์’ เป็นที่สำหรับผลิตปุ๋ยอินทรีย์ใช้เอง ซึ่งในส่วนนี้จะป็นโรงเรือนที่มีขนาดไม่ใหญ่มากนัก และมีลักษณะโปร่ง ไม่มีผนังใดๆ กัน ภายในโรงเรือนมีการสะสมมูลสัตว์มากมาย เพื่อที่จะนำมาผลิตใช้ภายในเนินพอกิน โดยมูลสัตว์ส่วนใหญ่จะได้มาจากการรับซื้อมูลวัวที่ชาวบ้านเลี้ยงไว้ขาย

ส่วนที่สามคือ ‘เรือนอบรม’ เป็นเรือนที่ใช้สำหรับรองรับการเข้ามาอบรมของบุคคลทั่วไป มีลักษณะโล่งเหมือนกับโรงผลิตปุ๋ย แต่แตกต่างกันตรงที่มีขนาดใหญ่กว่าหลายเท่าตัว ภายในมีผลิตภัณฑ์อินทรีย์ในเครือข่ายปฐมอโศก ที่นำมาวางจำหน่ายไว้เช่น น้ำหมักชีวภาพ หนังสือเกี่ยวกับการพึ่งตนเอง ซีดีธรรมะ เป็นต้น โคนเรือนที่ให้ความรู้นี้เป็นเรื่องการสอนการพึ่งพาตนเอง เช่น การทำน้ำหมักชีวภาพ การจัดการน้ำอย่างเป็นระบบ การทำสมุนไพรไล่แมลง เป็นต้น เทคนิคการปลูกพืชต่างๆ เช่น เทคนิคการตอนมะละกอ วิธีการบำรุงดินโดยใช้สิ่งที่มิใช่ในท้องถิ่น และเทคนิคการปลูกพืชให้รอดในช่วงที่แห้งแล้ง เป็นต้น สำหรับเรือนอบรมนี้เพิ่งเปิดใช้อบรมไปได้เพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น ซึ่งเป็นการอบรมเกี่ยวกับการพึ่งพาตนเอง เช่น การทำบ้านดิน การทำเครื่องรดน้ำถ่วงออกอัตโนมัติ การสอนเพาะถั่วงอก เป็นต้น โดยครั้งที่ผ่านมามีผู้เข้าอบรมถึง ๘๐ คน

ส่วนที่สี่ คือ ‘สถานีวิทยุชุมชน บุญนิยมพอเพียง’ สถานีวิทยุของเนิน

พอกิน ซึ่งออกอากาศทางวิทยุชุมชนคลื่น ๑๐๔.๒๕ MHz และในเร็วๆ นี้กำลังจะมีการทำช่องทีวีของตัวเอง เพื่อเป็นอีกช่องทางหนึ่งในการเผยแพร่ความรู้ทางด้านการพึ่งพาตนเอง และเทคนิคด้านเกษตรกรรมให้กับคนทั่วไปได้รับชมอีกด้วย

นอกจากนี้ในเนินพอกินยังมี ‘โรงซอมบำรุง’ ที่มีไว้ซ่อมแซมอุปกรณ์ต่างๆ ภายในเนินพอกิน มี ‘โรงผลิตน้ำดื่ม’ ที่มีไว้สำหรับผลิตน้ำดื่มไว้ดื่มกินเองภายในเนินพอกิน มี ‘โรงผลิตแก๊สชีวภาพ’ สำหรับผลิตแก๊สจากเศษอาหาร และมูลสัตว์มาใช้ใน ‘โรงครัว’ เพื่อปรุงอาหารให้กับสมาชิกในเนินพอกิน และผู้ที่มาอบรม อีกทั้งยังมี ‘คลังแก่นเชื้อ’ ซึ่งมีไว้เก็บเมล็ดพันธุ์ต่างๆ ไว้แจกจ่ายให้กับเครือข่ายและ

“

ความขาดแคลนไม่ได้เป็นปัญหา

ถ้ามีปัญญาและความเพียร

”

ปลูกเองในเนินพอกิน โดยการเก็บเมล็ดพันธุ์นั้น ท่านเสี่ยงสึลเก็บโดยการนำไปแช่ตู้เย็นไว้

น้ำหมักชีวภาพสมุนไพร สินค้าช่วยค่าใช้จ่ายในเนินพอกิน

ในขณะนี้มีส่วนประกอบหนึ่งของเนินพอกินที่กำลังได้รับความสนใจจากทั้งสมาชิกภายในและบุคคลภายนอกเป็นอย่างมาก ส่วนนั้นคือ ‘โรงเก็บน้ำสกัดชีวภาพ’ มีลักษณะมิดชิดที่สุดในบรรดาโรงเรือนทั้งหลาย เพราะทางเนินพอกินใช้เป็นที่ผลิตน้ำหมักชีวภาพเพื่อเป็นทางเลือกสำหรับผู้ที่นิยมบริโภคน้ำหมักสมุนไพร โดยได้จัดจำหน่ายในราคา ๑๕๐ บาทเท่านั้น ซึ่งนับว่าเป็นราคาถูก โดยน้ำหมักชีวภาพที่เนินพอกินได้ผลิตและจำหน่ายมีสรรพคุณตามตัวสมุนไพรที่ใช้ดังนี้

‘พุดขาว’ มีสรรพคุณทางด้านการรักษาโรคมะเร็ง โดยเฉพาะมะเร็งปอด มะเร็งปากมดลูก รักษาเนื้องอกในสมอง รักษาโรคทางเดินปัสสาวะอักเสบ กามโรค ริดสีดวงทวารโดยไม่ต้องผ่าตัด รวมไปถึงช่วยเพิ่มการแบ่งตัวของเซลล์เม็ดเลือดขาว และรักษาอาการอักเสบต่างๆ เช่น ฝีอักเสบ หลอดลมอักเสบ ตาอักเสบและตับอักเสบ เป็นต้น

‘ว่านชักมดลูก’ มีประโยชน์มากสำหรับผู้หญิง ช่วยลดการปวดประจำเดือนอย่างรุนแรง ช่วย

ให้เมล็ดลูกตำและอาการตกขาวดีขึ้น ดับกลิ่นปากกลิ่นตัวให้ลดลงหรือหายไป ช่วยกระชับช่องคลอดภายในสตรีและช่วยลดหน้าท้องที่มีหย่อนยานที่มีสาเหตุมาจากการคลอดบุตร ทำให้หน้าท้องหดตัวและเล็กลง นอกจากนี้ยังช่วยรักษาโรคไส้เลื่อนให้กับผู้ชายได้ด้วย

‘ลูกยอ’ มีสรรพคุณที่ช่วยในการกระตุ้นการทำงานของเซลล์เม็ดเลือดขาวให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ช่วยลดอาการภูมิแพ้ ช่วยระบายท้อง บำรุงเลือดลม แก้

อาการคลื่นเหียนอาเจียน และช่วยลดอาการประจำเดือนมาไม่ปกติเหมือนกับว่านชักมดลูกด้วย

‘แก่นตะวัน’ มีสรรพคุณในการช่วยควบคุมน้ำหนักตัวเพราะจะทำให้ไม่รู้สึกริหิว แก้อาการท้องผูก ช่วยให้สุขภาพของลำไส้ดีขึ้น รวมถึงช่วยป้องกันมะเร็งลำไส้ใหญ่ด้วย ช่วยป้องกันไขมันและน้ำตาลในเลือดไม่ให้สูงจนเกินไป นอกจากนี้ยังช่วยลดความเสี่ยงต่อการเป็นโรคเบาหวาน โรคความดันโลหิตสูงและโรคหัวใจอีกด้วย

ถึงแม้ว่าวันนี้เนินพอกินจะยังไม่เสร็จสมบูรณ์ตามที่ท่านเสียงศีลได้ตั้งใจไว้ที่จะทำน้ำหมักชีวภาพและตั้งใจว่าจะให้เนินพอกินเป็นสถานที่จัดอบรมในทุกๆเดือนให้ได้ และที่สำคัญจะทำให้สถานที่แห่งนี้เป็นแหล่งรวบรวมพันธุ์ไม้นานาชนิดทั้งของไทยและต่างประเทศ ซึ่งหากพิจารณาจากศักยภาพทางด้านต่างๆ รวมถึงความรู้ความเข้าใจเฉพาะด้านของท่านเสียงศีลและสมาชิกท่านอื่นๆ แล้วได้เชื่อว่าอนาคตเนินพอกินคงจะทำได้เป็นอย่างดีเพราะในวันนี้เนินพอกินได้ทำหน้าที่ของตัวเองอย่างเต็มที่แล้ว ด้วยการสอนอบรมตามปรัชญาของที่นี่ว่าความขาดแคลนไม่ได้เป็นปัญหา ถ้ามีปัญญาและความเพียร

สนใจเนินพอกินติดต่อได้ที่ ท่านเสียงศีล ชาตวโร ผู้ดูแลเนินพอกิน ๔๕ หมู่ ๖ บ้านช่องไม้ัด ต.เขาน้อย อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี ๗๑๑๑๐ โทรศัพท์ ๐๘๗-๕๐๐-๕๓๑๖

การบริโภคเนื้อสัตว์ ทำลายสิ่งแวดล้อมอย่างไร ?

นิตยสาร New York Times รายงานว่า การใช้พลังงานในอุตสาหกรรมปศุสัตว์ (ไม่รวมถึงการทำฟาร์มหมู และสัตว์ปีก) มีปริมาณเท่ากับการใช้พลังงานของประชากร จำนวน ๘.๖ พันล้านคน อุตสาหกรรมการผลิตเนื้อสัตว์ใช้ปิโตรเคมีจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของน้ำมันในการขนส่ง การใช้ปุ๋ยเคมีและยาฆ่าแมลงในจำนวนมากเพื่อผลิตอาหารสัตว์

ในสหรัฐอเมริกา ปริมาณน้ำที่ใช้ในอุตสาหกรรมการผลิตเนื้อสัตว์ คิดเป็นจำนวนครึ่งหนึ่งของปริมาณน้ำที่ใช้ทั่วทั้งประเทศ ในการผลิตเนื้อวัว ๑ ปอนด์ (๐.๔๕๔ กก.) ต้องใช้ธัญพืช ๒๐ ปอนด์ ใช้น้ำ ๒,๕๐๐ แกลลอน (๑ แกลลอน = ๓.๘ ลิตร) และใช้น้ำมัน ๑ แกลลอน

ในสหรัฐอเมริกา ผลผลิตธัญพืชปริมาณ ๕๐ % ถูกใช้ในอุตสาหกรรมปศุสัตว์ ขณะที่ในแต่ละวันมีเด็กในประเทศโลกที่สามจำนวนมากถึง ๔๐,๐๐๐ คน อดตายเพราะความหิวโหย ในทางตรงข้าม ชาวอเมริกัน ต้องจ่ายเงินถึงปีละ ๑.๕ พันล้านดอลลาร์ เพื่อเข้าคอร์สลดความ

อ้วนอันเกิดจากการบริโภคที่มากเกินไป เงินจำนวนนี้ยังไม่นับรวมถึงมูลค่าเนื้อสัตว์ที่พวกเขา
รับประทานเข้าไปด้วย ถ้าชาวโลกลอกเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการบริโภคของชาวอเมริกัน
แหล่งน้ำมันคงจะหมดไปจากโลกในเร็ววันอย่างแน่นอน

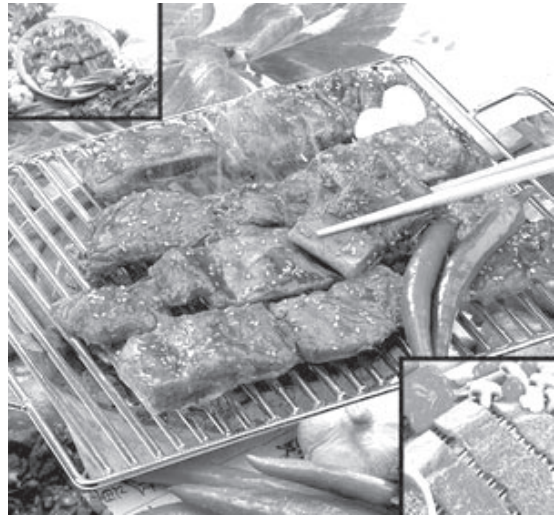
อุตสาหกรรมการผลิตเนื้อสัตว์ใช้พื้นที่ พลังงาน และน้ำในการผลิต มากกว่าการปลูก
พืชผักประมาณ ๑๐ เท่า ถึง ๑๐๐ เท่า

ถ้าทุกคนในสหรัฐอเมริกาหันมาเลิกกินเนื้อสัตว์ จะมีจำนวนผลผลิตจากธัญพืชที่เลี้ยง
คนได้ถึงจำนวน ๒.๕ พันล้านคน (เกือบจะเท่ากับครึ่งหนึ่งของประชากรโลก)

ก๊าซมีเทนที่ถูกปล่อยออกมาจากการทำปศุสัตว์ เป็นสาเหตุของภาวะโลกร้อน และมี
อันตรายมากกว่าก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ ๒๐- ๓๐ เท่า เมื่ออุณหภูมิของโลกเพิ่มสูงขึ้นอีก ๗
องศาเซลเซียส น้ำแข็งในบริเวณทวีปอาร์กติกและแอนตาร์กติกจะละลายในจำนวนมหาศาลอัน
เป็นสาเหตุทำให้น้ำท่วม และพื้นดินบางส่วนหายไปจากโลก เช่น เมื่อระดับน้ำทะเลสูงขึ้น ๑
เมตร ๑ ใน ๓ ของเมืองเซี่ยงไฮ้ในประเทศจีนจะจมอยู่ใต้ทะเล จำนวนครึ่งหนึ่งของนาข้าวใน
ประเทศบังกลาเทศจะจมอยู่ใต้ทะเล

ประเทศเนเธอร์แลนด์มีอุตสาหกรรมผลิตเนยแข็งจำนวนมาก ในกระบวนการผลิต
จะมีการปล่อยไนเตรทออกมา ซึ่งมีผลต่อการเกิดฝนกรดที่ทำลายป่าไม้จำนวน ๑ ใน ๓ ของ
จำนวนป่าไม้

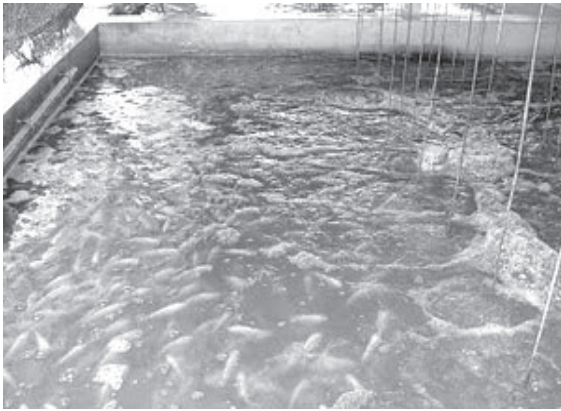

ของเสียที่ถูกปล่อยจากไร่ปศุสัตว์ที่เลี้ยงวัวจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ ตัว มีปริมาณเท่ากับของเสียจากประชากรในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในเมืองจำนวน ๑.๖ ล้านคน ของเสียจากไร่ปศุสัตว์มีสารเคมีพิษเจือปนอยู่ในปริมาณที่สูงมาก เนื่องจากสัตว์ในฟาร์มถูกเลี้ยงด้วยอาหารที่มีสารเคมีเจือปนจึงไม่สามารถนำของเสียเหล่านี้ไปทำปุ๋ยได้ ดังนั้นของเสียที่เป็นพิษจำนวนมากเหล่านี้จึงมักจะมีจุดจบด้วยการปล่อยลงแม่น้ำ เฉพาะในสหรัฐอเมริกา ของเสียที่ถูกปล่อยจากอุตสาหกรรมปศุสัตว์มีปริมาณถึงปีละ ๒๐๐ ล้านตัน เทียบได้กับ ๖ ตันต่อวินาที

อุตสาหกรรมปศุสัตว์เป็นสาเหตุโดยตรง ที่ทำให้น้ำได้รับการปนเปื้อนสารพิษถึงกว่า ๕๐ % โดยเป็นการปนเปื้อนจากปุ๋ยเคมีและยาฆ่าแมลง

การบริโภคเนื้อสัตว์ที่ถูกเลี้ยงด้วยอาหารซึ่งมีส่วนประกอบของปุ๋ยเคมีและยาฆ่าแมลงเป็นอันตรายอย่างยิ่ง เพราะสารพิษเหล่านี้จะสะสมอยู่ในตัวของสัตว์ในปริมาณที่เข้มข้นโดยจะอยู่ในเนื้อเยื่อไขมันของสัตว์ที่เราบริโภคเข้าไป ดังนั้นจึงไม่น่าสงสัยว่าเหตุใดผู้ที่รับประทานเนื้อสัตว์จึงได้รับสารพิษตกค้างในปริมาณมากกว่าผู้ที่รับประทานอาหารมังสวิรัต

การเลือกบริโภคปลาปลอดภัยกว่าการบริโภคเนื้อสัตว์อื่น ๆ จริงหรือ มองดูผิวเผินจะเข้าใจว่า การประมงเป็นอุตสาหกรรมที่สะอาดปลอดภัย แต่จริง ๆ แล้วมันกลับเป็นสาเหตุหลักที่ก่อมลพิษในมหาสมุทร

ในสหรัฐอเมริกา มีการทำฟาร์มปลาจำนวนมากมากกว่า ๑,๐๐๐ แห่ง ที่บริเวณชายฝั่งเมืองวอชิงตัน เป็นการเลี้ยงปลาด้วยอาหารเม็ด มีการใช้ฮอร์โมนเร่งการเจริญเติบโตและใช้สารเคมีเพื่อป้องกันการเจริญเติบโตของสาหร่ายและเชื้อโรคต่าง ๆ

การใช้ยาปฏิชีวนะ (antibiotics) และสารเคมีในฟาร์มปลาจำนวนมากสาธยายอย่างไม่เกรงกลัวใด ๆ ส่งผลอย่างมากต่อผู้บริโภค สำหรับผู้บริโภคที่หลีกเลี่ยงการรับประทานเนื้อสัตว์อื่น ๆ เลือกหันมารับประทานเนื้อปลาเพียงระลึกดัดด้วยว่า อุตสาหกรรมประมงนั้นเป็นอุตสาหกรรมที่มีกฎหมายการคุมเข้มน้อยกว่าอุตสาหกรรมเกี่ยวกับเนื้อสัตว์อื่น ๆ การตรวจสอบสารพิษต่าง ๆ ที่สะสมในเนื้อปลาก็ทำได้ค่อนข้างยาก

จำนวนสารเคมีที่ปนเปื้อนอยู่ในมหาสมุทรต่าง ๆ มีจำนวนมากหลายหมื่นชนิด เช่น ที่ทั่วโลกเหนือ เนื้อเยื่อไขมันของแมวน้ำและหมีขั้วโลกมีสารพิษตกค้างอยู่สูง เช่น สาร PCBS และยาฆ่าแมลง (DDT) สัตว์เหล่านี้ได้รับสารพิษเข้าสู่ร่างกายของพวกมันอย่างไร

แหล่งเดียวที่เป็นที่มาของสารพิษตกค้างก็คือ จากอาหารที่พวกมันกินเข้าไป ก็คือปลานั้นเอง

ผู้ที่บริโภคอาหารทะเลเป็นประจำจะได้รับสารพิษตกค้างสะสมไปเรื่อย ๆ เช่น ถ้ามีสาร PCBS สะสมในร่างกายในปริมาณที่เข้มข้น ก็จะมีผลต่อภาวะการคลอดบุตรยาก และยังมีโรคอื่น ๆ ที่พบเจอในผู้บริโภคอาหารทะเลเป็นประจำ เช่น โรคพิษปรอท โรคตับอักเสบ เป็นต้น

จากข้อมูลที่กำลังมาทั้งหมด ผู้บริโภคต้องเพิ่มความระมัดระวังมากขึ้นในการเลือกบริโภค เนื้อปลาและเนื้อสัตว์อื่น ๆ แต่ปัญหาสำคัญก็คือเราจะทราบแหล่งที่มาของเนื้อสัตว์ต่าง ๆ เหล่านั้นรวมถึงวิธีการเลี้ยงที่ปลอดจากสารเคมีได้อย่างไร ถึงเวลาแล้วที่ผู้บริโภคต้องตัดสินใจว่าจะอย่างไร เราจึงจะมีความเสี่ยงในการบริโภคให้น้อยที่สุดในโลกทุนนิยมที่นายทุนจะเลยที่จะคำนึงถึงความปลอดภัยของผู้บริโภค แต่มุ่งแสวงหาผลกำไรเป็นหลัก

การลดละ เลิก เนื้อสัตว์

ท่านทราบหรือไม่ว่า มีสถิติตัวเลขเกี่ยวกับเรื่องการเลิกกินเนื้อสัตว์ว่า

ในช่วงชีวิตของคนเราหนึ่งชีวิต

ถ้าเราเลิกบริโภคเนื้อสัตว์ เราสามารถรักษาชีวิตสัตว์ต่าง ๆ มากมาย ดังนี้

ชีวิตไก่ ๑,๑๐๗ ชีวิต

ชีวิตวัว ๑๑ ชีวิต

ชีวิตแพะ ๓ ชีวิต

ชีวิตหมู ๔๓ ชีวิต

ชีวิตปลา ๘๖๑ ชีวิต

และ **ชีวิตทั้งหมื่นนับพัน ๆ** ชีวิต

Let's go meat-free

Vote for meat-free

แปลโดย พจิตรรา จันทร์ประภาพ จาก นิตยสาร life stories ฉบับที่ ๑๖
 ประจำเดือน มีนาคม-เมษายน ๒๐๐๘
 จัดพิมพ์โดย justlife group ประเทศมาเลเซีย

กฤตาโกโณ..!

สวยต้องเสียงและสวยเพียงพอ
เดือนวัยรุ่นคลั่งชาว ระวังอันตราย

ปัจจุบันพบบ่อยว่าวัยรุ่นให้ความสำคัญกับการมีรูปร่างหน้าตาดี การมีผิวพรรณสดใส ซึ่งก็ไม่ใช่สิ่ง
ที่ผิดอะไร หากหนทางที่ได้มานั้นเป็นไปโดยธรรมชาติ เช่น จากการกินอาหารให้ครบหมู่ และออก
กำลังกายสม่ำเสมอ แต่ในความเป็นจริงแล้วกลับพบว่าวัยรุ่นบางส่วนหมกมุ่นอยู่กับการดูแลรูปร่างหน้า
ตาตนเอง ความอยากมีผิวขาวใส ยอมทุ่มเททั้งเวลาและเงินทองกับสิ่งภายนอกเหล่านี้ จนบางคนให้
เวลากับหน้าที่หลักคือการศึกษา น้อยมาก

ผิวขาวใส... ศีจริงหรือ?

ที่จริงแล้วคนมีผิวขาวน่าจะเรียกกว่าเป็นผู้มีโชคไม่คืนัก เพราะผิวขาวสามารถกลั่นกรองอันตรายจากแสงแดดได้น้อยกว่าคนผิวดำ ได้ผิวหนังของเรามีเม็ดสีที่เรียกว่า "เมลานิน" กระจายตัวอยู่ ซึ่งทำหน้าที่เป็นเกราะป้องกันผิวหนังจากรังสีในแสงแดดตามธรรมชาติ และทำให้สีผิวแตกต่างกันไป

คนผิวขาวนั้นที่จริงน่าจะกล่าวว่าเป็นคนอากัพ เพราะมีเม็ดสีขนาดเล็ก เวลาที่โดนแสงแดดจัดๆ ทำให้ผิวหนังไหม้แดดได้เร็ว ลองสังเกตดูคนต่างชาติที่มีผิวขาว พบว่าจะมีผิวตกราะ ผิวเหี่ยวแก่เร็วกว่า และยังมีเสี่ยงต่อการเป็นมะเร็งผิวหนังสูงกว่าพวกเรคนไทยที่มีผิวเหลืองหรือผิวที่คล้ำกว่า และนับวันโลกเราจะได้รับอันตรายจากแสงแดด

มากขึ้น เพราะชั้นโอโซนถูกทำลายให้บางลงจนเกิดภาวะโลกร้อนไปทั่ว เคยมีคนทำนายว่าหลายๆ พันปีต่อไป พื้นโลกจะได้รับรังสีมากขึ้นเรื่อยๆ คนผิวดำจะเป็นเพียงเผ่าพันธุ์สุดท้ายที่ยังเหลือชีวิตรอดอยู่ได้

แสงแดดมีผลเสียต่อผิวหนัง โดยผลเสียที่เกิดขึ้นทันที คือทำให้โรคผิวหนังมากกว่า ๔๐ ชนิดกำเริบ เช่น ผิวไหม้แดด ผิวคล้ำลง โรคเอสแอลอี (SLE) ที่มีอาการปวดข้อและมีผื่นแดงรูปปีกผีเสื้อที่แก้ม สิวบางชนิดกำเริบเมื่อโดนแดด เริม ฝ้า-กระเข้มขึ้น โรคผิวหนังแดด โรคพอร์ไฟเรีย (porphyria) ที่มีอาการปวดท้อง ผิวไหม้แดดเป็นแผลและตุ่มน้ำ เชื่อว่าแดร์ริควิล่าและแวมไพร์น่าจะเป็นโรคนี้

ส่วนผลเสียของแสงแดดที่สะสมระยะยาว ได้แก่ ผิวเหี่ยวแก่ เนื่องจากชั้นก่อนเป็นมะเร็ง และมะเร็งผิวหนัง

สมาคมโรคมะเร็งของสหรัฐอเมริการะบุว่า คนอเมริกัน (รวมทุกสีผิว) ๑ ใน ๕ คนมีโอกาสเกิด มะเร็งผิวหนัง แต่ถ้าดูเฉพาะคนผิวขาวโอกาสเกิด มะเร็งผิวหนังสูงถึง ๑ ใน ๓ คน ส่วนคนไทยก็พบ มะเร็งผิวหนังบ่อยขึ้น เนื่องจากมีอายุเฉลี่ยสูงขึ้น มีกิจกรรมกลางแจ้งมีการตรวจและให้ความสำคัญกับ มะเร็งผิวหนังมากขึ้น และยังมี การใช้ยาและ เทคนิคทำให้ผิวขาวกันมากขึ้น โดยละเลยการ เลี่ยงแสงแดดจัด

กระแสล้างสวสย คลั่งผิวขาว... อันตรายต่อสุขภาพ ทั้งกายและใจ

ปัจจุบันมีกระแสล้างสวสยคนไทยอยากมีผิวขาวใส มีการใช้ผลิตภัณฑ์และเทคนิคต่างๆ ซึ่ง บางครั้งอาจเป็นอันตรายได้ จน สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (อย.) ต้องออกมาเตือนอยู่เสมอ

ที่จริงแล้วค่านิยมอยากมีผิวขาว นั้นไม่เหมาะสมสำหรับคนไทยที่อยู่ในภูมิภาค ประเทศที่มีแสงแดดจัดทั้งปี คนไทยเรา นับว่าเป็นชาติพันธุ์ที่มีผิวสวย และ เหมาะสมกับการดำรงชีวิตอยู่แล้ว จึงพบ เสมอว่าเวลาคนไทยอายุเกิน ๓๐ ปีจะ เข้าบาร์ที่มีเครื่องตีมแอลกอฮอล์ในต่าง

ประเทศ มักจะไม่ได้รับอนุญาตให้เข้า เพราะใบ หน้าดูเด็กกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของฝรั่ง

กระแสล้างสวสยที่มีผิวขาวนั้นส่วนหนึ่งน่า จะเป็นจากค่านิยมที่จะต้องเป็นเจ้าของคน คน ต้องนั่งทำงานในห้องแอร์ และการตีความสำนวน ไทย "คบคนให้ดูหน้า ซื่อผ้าให้ดูเนื้อ" ผิดพลาด โดยเข้าใจว่าเน้นที่หน้าตา ทั้งที่ความหมายจริง นั้นเน้นจิตใจมากกว่า ส่วนหนึ่งมาจากการโฆษณา ดาราเกาหลี และอีกส่วนหนึ่งมาจากการโฆษณา โฆษณาเครื่องสำอางทำให้ผิวขาวที่มิงโฆษณาสูง มาก บริษัทเครื่องสำอางจึงควรแสดงความรับผิดชอบ โดยการพิมพ์ผลเสียของแสงแดดไว้ที่กล่อง บรรจุว่า "ผลิตภัณฑ์ทำให้ผิวขาวอาจทำให้เป็น มะเร็งผิวหนัง และทำให้ผิวเหี่ยวแก่เร็ว" เช่น เดียวกับที่ซองบุหรี่มีคำเตือนว่า "การสูบบุหรี่อาจ ทำให้เป็นมะเร็งปอด และทำให้แก่เร็ว"

วัยรุ่นที่หมกหมุ่นครุ่นคิดแต่เรื่องความสวยความหล่อ บางคนกังวลเรื่องผมบาง ขนดก รุขุมขนโต ผิวไม่ขาว... เหล่านี้ถ้ามากเกินไปอาจเข้าข่ายความผิดปกติทางจิตใจที่เรียกว่า body dysmorphic disorder (BDD หรือ "บีดีดี")

นอกจากนั้น การตกแต่งร่างกายแบบถาวร เช่น การสัก การเจาะ การใส่ห่วง การฝังหมุด การผ่าตัด ๒ แฉก ก็อาจเข้าข่ายความเจ็บป่วยทางจิตชนิดนี้เช่นกัน บางคนเสพติดศัลยกรรมจนใบหน้าเสียโฉม ในรายที่ส่งสัยความเจ็บป่วยทางจิตชนิดนี้ ผู้ปกครองควรพาวัยรุ่นไปปรึกษาจิตแพทย์ เพราะที่นำเป็นห่วงคือพบอาการซึมเศร้ารุนแรงของผู้ป่วย

กลุ่มนี้ได้บ่อย และมีแนวโน้มจะฆ่าตัวตายสูง

โรค "บีดีดี" นี้ถ้าพบในผู้ใหญ่ อาจแสดงอาการออกมาในรูปความกลัวความแก่อย่างสุดๆ ที่ภาษาหมอเรียกว่ากลุ่มอาการโดเรียน เกรย์ (Dorian Gray syndrome) โรคนี้ตั้งชื่อตามชื่อของตัวละครในนวนิยาย "ภาพวาดโดเรียน เกรย์" (The Picture of Dorian Gray) แต่งโดย Oscar Wilde ว่าด้วยเรื่องราวของหนุ่มรูปงามนามเพราะว่าโดเรียน เกรย์ ซึ่งหลงใหลกับรูปลักษณ์ของตนเอง จนไม่ยอมแก่สูญเสียมันไป และยินดีแลกกับทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อคงความอมตะของตนเองไว้

โรค "บีดีดี" พบบ่อยขึ้นทั้งในไทยและทั่วโลก น่าจะมาจากค่านิยมที่เปลี่ยนมาเน้นความงามความขาว เชื่อว่าดาราและหนุ่มสาวเกาหส์หลายคนที่ฆ่าตัวตาย ส่วนหนึ่งอาจเป็นโรค "บีดีดี" ร่วมด้วย แม้แต่ราชาเพลงป๊อปที่สว่างลับเมื่อปีที่ผ่านมาก็น่าจะเข้าข่ายเป็นโรค "บีดีดี" ผู้เชี่ยวชาญบางท่านเชื่อว่าไมเคิล แจ็คสันเป็นโรค "บีดีดี" ชนิด "โดเรียน เกรย์" ชัดเจน และถึงจะเป็นโรคนี้อาจไม่ใช่เรื่อง

แปลกอะไร และไม่ใช่เรื่องที่จะมาทำลายอัจฉริยภาพทางดนตรีและการแสดงของเขา

เชื่อกันว่ามีคนอเมริกันถึง ๑ ล้านคนที่ป่วยเป็นโรค "บีตีตี" เช่นเดียวกับราชาเพลงป๊อปผู้นี้

ผู้ป่วยโรค "บีตีตี" นี้จะไม่พอใจในรูปลักษณ์ของตนเอง พบว่าร้อยละ ๗๕ ของผู้ป่วย "บีตีตี" จะไปพบแพทย์ศัลยกรรมตกแต่ง หรือแพทย์ผิวหนัง เพื่อแก้ไขให้รูปลักษณ์ของตัวเองเป็นดั่งฝัน ปัจจุบันพบวัยรุ่นไทยจำนวนไม่น้อยที่น่าจะเข้าข่ายเป็นโรค "บีตีตี" และยังมีผู้ป่วยใหญ่ของไทยหลายรายที่ น่าจะเป็นโรค "โตเรียน เกรย์"

กลูตาไทโอนที่ใช้ทำให้ผิวขาว...

เป็นสารอันตรายหรือไม่?

กลูตาไทโอน (glutathione) เป็น tripeptides ของกรดอะมิโน ๓ ตัว คือ ซิสทีน (cysteine) กรดกลูตามิก (glutamic acid) และไกลซีน (glycine) ปกติร่างกายสามารถผลิตได้เองตามธรรมชาติ และยังได้จากอาหารหลายอย่าง เช่น โปรตีน นม ไข่ ผลอะโวคาโด สตรอเบอร์รี่ มะเขือเทศ ผักบรอกโคลี ส้มเกรปฟรุต และผักโขม

หน้าที่หลักของกลูตาไทโอนมีอยู่ ๓ ประการคือ ด้านอนุมูลอิสระ กระตุ้นภูมิคุ้มกันในร่างกาย และขจัดสารพิษ

กลูตาไทโอนเป็นสารต้านอนุมูลอิสระจึงช่วยในแง่ชะลอความเสื่อมของร่างกาย เพราะอนุมูลอิสระจะวิ่งสะเปะสะปะไปชนเซลล์ต่างๆ ทำให้เกิดการบาด

เจ็บและเสื่อมสภาพ มีผลในแง่เสริมภูมิคุ้มกันต้านทานและยังช่วยให้ตับขจัดสารพิษออกจากร่างกาย กำลังมีงานวิจัยที่จะนำสารกลูตาไทโอนตัวนี้มารักษาโรคมะเร็ง โรคหัวใจ ข้ออักเสบ โรคพาร์กินสัน (ที่มีอาการมือสั่นควบคุมการทรงตัวลำบาก) โรคตับ โรคไต โรคเอดส์ ภาวะเป็นหมันในเพศชาย และภาวะหูตึงจากเสียงดัง

ยังไม่แนะนำให้สตรีมีครรภ์หรือกำลังให้นมบุตรรับสารตัวนี้โดยไม่ปรึกษาแพทย์

สมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทยให้ข้อมูลว่า ปัญหาของกลูตาไทโอนที่ควร

Gluta Extra White H2

ระวังคือ การฉีดยาตัวนี้เข้าหลอดเลือดดำมีโอกาสแพ้ได้ มีรายงานในต่างประเทศว่าผู้ที่ได้รับการฉีดยาไทโอนขนาดสูงที่ใช้กันอยู่มีอาการช็อก ความดันต่ำ หายใจไม่ออก จนถึงขั้นเสียชีวิต และการฉีดยานั้นมักให้วิตามินซีในขนาดสูงร่วมด้วย ซึ่งการฉีดวิตามินซีขนาดที่สูงและเร็วเกินไปอาจทำให้เกิดอาการมีน็หรือคันจะกลายเป็นลมได้

พบว่าการได้รับสารกลูตาไทโอนเป็นเวลานานๆ ทำให้เม็ดสีที่จอตาลดลงเสี่ยงต่อการมองเห็นได้ในอนาคต จึงจัดว่าเป็นสารที่อาจก่อให้เกิดผลข้างเคียงทางตา และการใช้สารกลูตาไทโอนในผู้ป่วยมะเร็งทำให้ประสิทธิภาพในการรักษาทางเคมีลดลง

ASTVผู้จัดการออนไลน์

Becareful about food

ถั่วงอกดิบมีพิษ !

ในพืชสดบางชนิดมีสารพิษที่เกิดขึ้นตาม

ธรรมชาติ เช่น ในถั่วงอก

มีสารพิษพวกที่เรียกว่าไฟเตต

ซึ่งเมื่อกินเข้าไปจะไปจับแร่ธาตุ

บางชนิดที่อยู่ในอาหาร

ทำให้ร่างกายไม่สามารถดูดซึม

แร่ธาตุเหล่านั้นเข้าร่างกาย

ร่างกายจะเป็นโรคขาดแร่ธาตุ

สารพิษเหล่านี้สามารถทำลายได้

โดยการต้ม

การรับประทานถั่วงอกสุก

จึงดีกว่าถั่วงอกดิบ

ขยะขวยยะ

ศกพล เป็ชมลมบุตรณ์

สถาบันชยะวทยาด้วยหัวใจ (สชจ.)

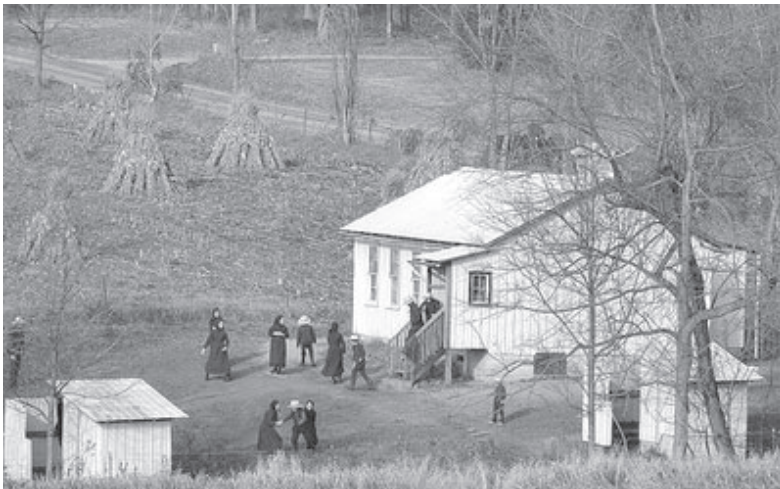
โทร. ๐๘๙-๗๙๙-๐๒๐๒

ฉบับที่แล้ว ผมได้บอกไว้ว่าจะพาท่านผู้อ่านไปศึกษาบุคคลหรือกลุ่มคนที่ดำเนินชีวิตอย่างงดงาม โดยจะศึกษาประวัติโดยย่อ การศึกษา วิธีคิดและวิธีดำเนินชีวิตของท่านเหล่านั้นในมุมมองของการใช้ทรัพยากรและกำลังศึกษาชุมชนชาวอามิชอยู่ครับ

Dr. Joe Wittmer เล่าไว้ในหนังสือ ‘คนที่ดีงาม’ (The Gentle People) ในเรื่องแผนการศึกษาของชาวอามิชว่า คนหนุ่มสาวชาวอามิชเติบโตขึ้นมาด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง วิธีการดูแลอย่างเข้มงวดเพื่อป้องกันอิทธิพลจากโลกภายนอก และเรื่องนี้ยิ่งสำคัญขึ้นอีกในเรื่องของการศึกษา ถ้าจะมีเรื่องกล่าวขึ้นมาในหมู่พ่อแม่ชาวอามิช ก็คือกลัวว่าเด็กๆของเขาจะได้รับการศึกษาทางโลกมากไป การศึกษาแบบทางโลกสำหรับชาวอามิชนั้นจบแค่เกรด ๘ (ประมาณ ม. ๒ ของเรา)

ลูกหลานของตนที่บ้านในเรื่องที่เกี่ยวกับการทำและการดูแลฟาร์มของตน

ครูในโรงเรียนของชาวอามิชเป็นชาวอามิช “แบบดั้งเดิม” ที่จบเกรด ๘ ไม่ใช่ครูที่ได้ประกาศนียบัตรจากรัฐส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง อัตราส่วนเฉลี่ยนักเรียนต่อครูในปี ๒๐๐๐-๒๐๐๑ คือ ๑๕.๒ การ

ปัญหาเกี่ยวกับโรงเรียนของรัฐ

ชาวอามิชต่อต้านการศึกษาแบบโลกๆ ทุกแบบที่มากกว่าเกรด ๘ และอาจจะต่ำกว่าเกรด ๘ ถ้าดำเนินการโดยโรงเรียนรัฐที่รวมศูนย์แบบสมัยใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขาต่อต้านการเรียนที่เน้นแต่วิทยาศาสตร์บรรยายกาของการแข่งขันและครูที่เป็น “คนนอก” ที่แตกต่างจากพวกเขา พวกเขาชอบการเรียนแบบเก่ามากกว่า โรงเรียนหนึ่งหรือสองห้องที่ไม่ต้องมีอะไรมาก โรงเรียนชนิดที่เรียบง่ายเท่าที่จะเป็นไปได้เหมือนที่บ้าน ถึงแม้ว่าชุมชนชาวอามิชจำนวนมากจะมีโรงเรียนอาชีวะบางประเภทสำหรับเยาวชนที่จบเกรด ๘ แล้วก็ตาม แต่ก็ยังไม่เข้าเกณฑ์อายุการศึกษาภาคบังคับของรัฐ ชาวอามิชโดยมากชอบฝึก

ขยายปีการศึกษาภาคบังคับโดยผู้รับผิดชอบโรงเรียนรัฐทำให้ชาวอามิชผิดหวัง เพราะมันไปรบกวนการฝึกลูกๆ ของชาวอามิชในการช่วยดูแลฟาร์ม การขยายการศึกษาภาคบังคับ การห้ามสวดภาวนาในโรงเรียนรัฐ การเน้นวิชาการด้านวิทยาศาสตร์และวิวัฒนาการ การเพิ่มความรุนแรงของอาวุธปืนและการใช้ยาในอเมริกา สื่อโทรทัศน์และคอมพิวเตอร์เป็นเหตุหลักๆ ให้เด็กอามิชออกจากโรงเรียนรัฐ พ่อแม่ชาวอามิชยืนยันว่าตามพระคัมภีร์ไบเบิลลูกของพวกเขาเป็นของพวกเขา ดังนั้นไม่ต้องให้ภาครัฐให้การศึกษาศึกษาเพราะผลประโยชน์ของรัฐ สิ่งใดก็ตามที่สอนนอกเหนือไปจาก 3R (reading writing arithmetic) เป็นเรื่องเสียเวลา

สื่อโทรทัศน์ รูปในโรงเรียน ก็พาที่เน้นการแข่งขัน ชั่วโมงเวลาที่แต่งกายไม่เหมาะสม คำปฏิญาณในความภักดี เป็นสิ่งที่ไร้สาระในสายตาของพระเจ้า ซึ่งโรงเรียนชาวอามิชไม่ทำ

ผู้ใหญ่อามิชเห็นอย่างแท้จริงว่าครูโรงเรียนรัฐพยายามที่จะใส่ความคิดใหม่ให้แก่นักเรียน เมื่อเด็กอามิชตั้งใจเรียน เชื่อฟังครูก็จะค่อยๆ เปลี่ยนค่านิยมและการมองคุณค่า

ชีวิตของเด็กอามิช บ่อยครั้งโดยไม่ได้ตั้งใจ แต่มันทำให้วิถีชีวิตของชาวอามิชถึงตายได้ เพื่อนที่ไม่ใช่ชาวอามิช เช่นครู ดูหมิ่นเด็กชาวอามิชว่าค่อมและพยายามที่จะช่วย แต่บ่อยครั้งกลับกลายเป็นทำอันตราย

โรงเรียนอเมริกันโดยเฉลี่ยมักจะไปในทางเดียวกันกับทัศนคติของคนชั้นกลาง

และเป้าหมายหลักของครูที่จะส่งต่อมรดกทางวัฒนธรรมสู่อเมริกันชนรุ่นใหม่ เป้าหมายนี้ทำให้ชาวอามิชที่กลัวพระเจ้าตกใจมาก ชาวอามิชผู้ซึ่งไม่ต้องการให้เด็กๆของเขาได้ หรือแม้สัมผัสกับค่านิยมแบบอเมริกันในเวลานี้ พวกเขากลัวว่าการศึกษาแบบใหม่เน้นมากเกินไปในทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและความรุนแรง

ชาวอามิชมักจะต่อต้านการส่งลูกไปเรียนชั้นม.ปลายในโรงเรียนรัฐ โดยไม่ได้ต่อต้านในโรงเรียนประถม จนปลายๆปี'๖๐ และต้นๆปี'๗๐ ผู้นำอามิชตระหนักในเวลา นั้นถึงความอยู่รอดของพวกเขา ถ้าเด็กๆยังได้ รับการศึกษาแบบใดๆจากภาครัฐ และพวกเขาเคลื่อนไหวเพื่อจะหยุดมัน พวกเขาเชื่อ

เหมือนกับที่พวกเขาทำทุกวันนี้ว่าการศึกษาที่ได้จากภาครัฐก็ไม่ถูกต้อง และจะทำให้เด็กๆ แปรกแยกจากบรรพชนและต่อต้านวัฒนธรรมของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาก็เริ่มที่จะพัฒนาหลักสูตร (และสิ่งแวดล้อม) ที่พวกเขาารู้สึกว่าน่าจะเป็นที่ดีที่สุดสำหรับความต้องการของสังคมอามิช โรงเรียนเหล่านี้เกิดขึ้นในแต่ละรัฐของ ๒๐ รัฐ และในหมู่พวกอามิชแบบดั้งเดิม ก่อให้เกิดความยุ่งยากกับรัฐและผู้รับผิดชอบการศึกษาท้องถิ่นในเกือบทุกรัฐ การเผชิญหน้าหลักๆ เกิดกับชาวอามิชและผู้รับผิดชอบการศึกษา เพราะชาวอามิชต้องการจะใช้ครูที่จบเกรด ๘ ของตนเป็นครูของโรงเรียนของชาวอามิช แต่ปัญหาที่ใหญ่และน่ากลัวที่สุดกับรัฐและผู้รับผิดชอบโรงเรียนท้องถิ่นก็คือเด็กอามิชที่จบเกรด ๘ แต่อายุยังไม่พ้นเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับ ชาวอามิชเห็นว่าการศึกษาในระบบแค่นี้พอแล้ว แต่เขาถูกรัฐบังคับให้อยู่ในโรงเรียนจนกว่าอายุจะพ้นเกณฑ์บังคับ โดยทั่วไปชาวอามิชจะไม่ละเมิดกฎและกฎหมาย ถ้ากฎหรือกฎหมายนั้นไม่ขัดขวางวิถีชีวิตของเขา แต่พวกเขาต่อต้านอย่างมากที่จะส่งเด็กไปเรียนต่อหลังจบเกรด ๘ พ่อแม่อามิชจำนวนมากยอมติดคุก

พ่อแม่อามิชเป็นร้อยละรายถูกปรับหรือ

ถูกจำคุกในข้อหาละเมิดการศึกษาภาคบังคับของเด็ก มีการนำเด็กไปจากพ่อแม่ไปไว้ที่บ้านของรัฐและบังคับให้เรียน ม.ปลาย มีการจับเด็กขึ้นรถโรงเรียนโดยคนของนายอำเภอ จน ๑๕ พ.ค. ๑๙๗๒ คณะกรรมการแห่งชาติเพื่ออิสรภาพของชาวอามิช ในนามของชาวอามิชทั้งหมดชนะโดยศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาอย่างเป็นทางการ ให้อิสระแก่พวกเขาจากกฎหมายของรัฐที่บังคับให้เด็กๆ ของเขาต้องศึกษาต่อหลังจบเกรด ๘ โดยศาลให้เหตุผลว่าการศึกษาในระบบที่บังคับการศึกษาหลังเกรด ๘ ถึงไม่ทำลายก็จะเป็นอันตรายอย่างใหญ่หลวงต่อการดำเนินชีวิตตามความเชื่อทางศาสนาของชาวอามิช สำหรับหมู่ชนที่ใช้ชีวิตอย่างเคร่งกั้วพระเจ้า การตัดสินใจของศาลสูงสุดเห็นว่าเป็นไปได้

ท่านผู้อ่านจะเห็นได้ว่าวิถีชีวิตที่ชาวอามิชสืบทอดมากกว่า ๓๐๐ ปี ไม่ใช่ไม่มีที่มาที่ไป หากแต่เต็มไปด้วยการต่อสู้ที่แลกด้วยทรัพย์สิน อิสรภาพและชีวิต วิถีชีวิตที่ธรรมดาและเรียบง่ายไม่ใช่อยู่ๆ ก็เกิดขึ้นและดำรงอยู่ได้ด้วยตัวมันเอง หากแต่เขาพยายามตีความพระคัมภีร์ไบเบิลอย่างซื่อตรงและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดตลอดมา รุ่งแล้ว รุ่งเล่า

ปรัชนิมลิขิต

เสียงบ่นจากคน ท.จ.ว.

ส่งสารลูกหลานไทยที่ต้องออกไปเป็นเครื่องมือรับใช้นายทุน ทั้งเป็นแนวร่วม ทั้งเป็นนายหน้า ลูกจ้างลูกมือ ทาสเงินทุน เป็นลูกหลานชาวไร่ชาวนา ชาวสวน กรรมกรบ้านนอกผู้คอยโอกาสวาสนา การศึกษาน้อย คอยหาแต่ความช่วยเหลือเอื้ออาทร แต่ก่อนพวกเขาไม่เคยถือคันไถ ไถควายซึ่งหลังไถหุ่ยลูยน้ำลูยโคลน ถอนกล้าคานา แก้ปัญหาให้ครอบครัว บอกว่าเหนื่อยหนัก ก็พากันหนีบ้านนอกเข้ากรุงมุ่งหาเงิน ทำงานให้ได้เงินกลับมาบ้าน เอาควายเหล็กเทคโนโลยีสมัยใหม่ซื้อรถไถเดินตาม ก็ว่าสะควกสบาย ชายควายใช้หนี้ไม่พอเอาไบนานเข้า ชกส. ก็เห็นว่าสะควกสบายก็เป็นหนี้ข้างมัน

ย้อนเวลากว่า ๒๐ ปีมาแล้ว เห็นชัดแล้วว่า ชาวนา เกษตรกร ทั้งคันไถ หนีไถหุ่ยไม่ลูยน้ำลูยโคลน หนีไปถือพวงมาลัยนั่งเบาะว่ามันสบายกว่า ไม่ต้องเหนื่อย เมื่อรายได้ออกมา บางคนรายได้ไม่พอกับ

รายจ่ายเพราะลงทุนใช้เครื่องทุ่นแรง ไร่นาสวนบางปีมีแล้งมีน้ำท่วม ธรรมชาติลงโทษพืชผลเสียหายหมดรายได้ ทุนก็หายกำไรก็หด เอาอะไรไปคืนนายทุนหุ้นส่วน เจ้าของนายแบงค์ (คนมีเงินมีอำนาจ เจ้าของกรรมสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย)

ครับ ผมมองคุณภาพ คุณค่าเครื่อง ภาษี นิ่งคุยกับพู่ก้อกะ ชาวญี่ปุ่น โอ วาสนาช่างมาไกล ความคิดตรงกัน มาบรรจบกันได้แม้จะอยู่ต่างแดน เป็นบทเรียนให้ผู้รู้ได้ศึกษา พวกเราจะต้องทบทวนผลดีผลเสีย คุณภาพฝรั่งมาร์ติน จากแคนนาดา ยังมาศึกษาเรียนรู้ปฏิบัติอยู่เมืองไทย

แต่ก็ยังมีอีกมากมาย กลุ่มนายทุนลงทุนหารายได้ กลุ่มหาทุนมาลง หาประโยชน์เพื่อแก้ปัญหาสังคม ทั่วทิศถิ่นไทยไร้พรมแดน (กลุ่มการเมืองทุนนิยม) แกนนนำ แนวร่วม แนวหน้า นายหน้า ต้องให้นายเข้ามาแก้ปัญหาจากจนให้ได้

ผมคุสุภาพสังคมทุกวันนี้ นึกส่งสารตัวเอง

๑๑/๑๓/๕๕

อยู่แล้ว ก็ยังส่งสารหมู่พวกเราชาวไทย
ชาวโลกอีก คำสอนของพระพุทธเจ้าบอกให้
พึ่งตัวเอง ก็ไม่ทราบว่าจะช่วยใครได้
คนไม่กินคนแต่กินแรงกันเอง (ใช้คืนทุน
ทั้งคอกเบี้ย)

ครอบบ้านรอบตัว เห็นมีการเลือก
ตั้งทุกระดับ การซื้อสิทธิ์ขายเสียง และ
จริตมาษาของผู้สมัครเลือกตั้งก็เห็นอยู่ว่า
ไม่เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบหรือ
กฎหมาย เกิดมิจฉาทีลลฐิตั้งแต่ต้น ทาง
ด้านศาสนาที่เอาสัญลักษณ์เป็นพิธีกรรม
นำอมิสเป็นทาน การบูชาพระรัตนตรัย
จึงได้อานิสงส์เพียงทาน ยังไม่พ้นอบาย
คนส่วนใหญ่ตกอยู่ในโลกอบาย เราจะชี้
เหตุบอกปัญหาอย่างไร เขาก็ไม่ฟัง
ต้องยึดธรรมะของท่านพุทธทาสด้วยกัน
ตอนนี้ก็พยายามช่วยเหลือตัวเอง
ยังอยู่ในภพภูมิของอบาย เมื่อโคพัน
ออกไปได้ก็จะขอเข้าอยู่ร่วมหมู่กลุ่ม

กราบขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ธรรม
เป็นทาน ขอกุศลผลบุญจงนำชาติ ศาสนา
พระมหากษัตริย์ รัฐบาลให้พ้นภัย หมู่
กลุ่มชาวอโศกเป็นผู้โชคคมีบุญ ไม่กิน
คอกเบี้ย จ่ายแต่คอกบุญ ไม่รอ ไม่หวัง
แต่ช่วยกันทำ จงเจริญในธรรมตลอดไป

ตัวเราทุกคนคือก้อนทุกข์ มีรูป นาม ชันธ์ ๕ ธาตุ ๔ จิต
วิญญาณ ธาตุรู้ หลวงพ่อธรรมชาติบอก ว่า คนเราเกิดมาออก
จากท้องแม่ พุดได้คำแรก ร้องว่ากูเอา กูเอา สองมือกำแน่น
แต่เมื่อถึงวันตายแบมือทั้งสองข้าง เอาอะไรไปไม่ได้สักอย่าง
เราเกิดมากินมาใช้สมบัติของชาติของแผ่นดิน จึงต้องทำงาน
ทดแทนบุญคุณแผ่นดิน

สุนะ คำเครื่อง

เมื่อประเทศชาติยากจน ประชาชนยากไร้
... คุณเลือก "จิบ" ได้หลายแบบ

๑. คมจนแบบเซ็นชพลัน

๒. คมจนแบบ ซ้ำซาก

๓. คมจนแบบ ซิงอีใจ

๔. คมจนบมยั้งใจรอ

